

INLEIDING

Er zijn altijd weer splitsingen op de weg van de mensheid kruiswegen waar twee ontwikkelingen elkaar schijnbaar even beroeren om weer verder te gaan. En datzelfde wat zien in de historie, zien wij ook in de mens.

Ik zou graag een verhaal willen vertellen om duidelijk te maken waar het om gaat.

Er was eens een roverhoofdman in China (dat is nu ruim 10.000 jaar, geleden), die Wu heette. Wu had nog tijd over van zijn roverijen en zo kreeg hij een zoon, die hij Chang noemde. Chang werd al heel vlug door zijn vader uit het roversbedrijf gestuurd, want hij moest generaal worden. Dat werd hij dan ook en wat meer is, hij was zo'n goede generaal dat hij keizer werd: Keizer Chang.

Chang had veel geleerd in zijn jeugd en dat moest hij verklaren. Zo zei hij altijd, als hij een vreemd besluit nam: "Dat is de stem van mijn voorvaderen in mij". Ze vroegen hem toen; "Waar komt dat dan vandaan?" waarop hij vertelde dat zijn voorvaderen in hem leefden. Veel mensen dachten toen in de keizer is wel veel plaats, maar toch niet zoveel. Hij bedoelt waarschijnlijk daarbuiten. En zo noemden ze dan het hiernamaals vanaf die tijd Chang-ti.

Chang-ti is, als je het zuiver vertaalt, niet alleen het hiernamaals, het is ook het "offer aan de keizer of van de keizer", beide vertalingen zijn mogelijk.

Door deze wonderlijke Chang kwam er in een animistisch geloof een geheel nieuwe ontwikkeling. Wij kennen dat later als voorouderverering, maar het was wel nog iets meer. Het was een vorm van spiritisme. Er waren zelfs priesters, die als medium optraden. Er waren huisaltaren en sommige diensten voor de voorouders hadden het karakter van een seance waarbij de oudste dan het hele voorgeslacht representeerde en inspiraties kreeg en uitspraak deed over bepaalde problemen. Dat zou overigens voor de ouden van dagen ook een voordeel zijn, want lange tijd werden ze in China zeer geëerd.

Nu is er in datzelfde China - zo ongeveer rond Jezus geboorte een aantal filosofen die wij allen wel kennen. Kung fu tse, Lao-tse, mensen, die uitgaan van de leer van Tao de juiste plaats, de juiste rangorde, de juiste evenwichtigheid. En dan zien wij plotseling Mengtse (later wel Mencius genoemd) optreden, die de zaak anders bekijkt.

Hij zegt: De plaats is niet belangrijk. Het is belangrijk dat je lief hebt, niet alleen persoonlijk, maar in het algemeen. Hij vertelt de mensen: Het belangrijkste is het om het volk lief te hebben - de mensen. Die stel ik voor de keizer en voor God. Een wat wonderlijk iets in die tijd. Ook hij bracht weer een nieuwe factor, een soort humanisme in een tijd (dat is al voor de geboorte van Jezus) waarin verstarring de Chinese ontwikkeling teniet dreigde te doen vooral, omdat veel contact werd gemaakt met barbaren van allerlei soort iedereen die geen Chinees was, was een barbaar en men dus iets nodig had om de aard, de beschaving van het volk te binden. En het wonderlijke is, dat deze Mencius dat meer gaf daar een ander. Van alle filosofen, die tegenwoordig verworpen zijn is er een, die nog wel eens wordt geciteerd in Rood-China, Meng-tse de misschien wel eerste humanist, die we kennen in de gehele Chinese geschiedenis.

Dat zijn dus gewoon mensen en zij veranderen de loop van de historie. Maar ze zijn alleen belangrijk, omdat ze komen op een moment, dat de wereld juist rijp ervoor is. En nu kun je niet zeggen, het zijn Meesters. Meesters zijn iets anders. Maar ze zijn de beslissende factoren.

In de gehele historie van de mensheid treffen wij op een beslissend moment die ene persoon aan, die a.h.w. de geschiedenis verandert, maar daarmee ook het gedrag van de mens. En in elk menselijk leven vinden wij die paar contacten met de buitenwereld waardoor een mens wordt getroffen en iets in zijn leven en denken verandert, ja, soms de mens in zijn hele ontwikkeling zelfs verder wordt bepaald.

Hiermede hoop ik duidelijk te hebben gemaakt, dat ontwikkeling iets is waarbij factoren van buitenaf een rol spelen. Maar ook in de mens zelf vinden wij factoren, die het leven wijzigen. Een enkel denkbeeld kan soms je gehele gedrag, je benadering van je medemensen, je hele voorstellingswereld zoals je die in je draagt een ander aanschijn geven. Er als je nagaat wat

daarin een rol speelt, dan kan het soms een signaal zijn uit de buitenwereld, maar even vaak gebeurt het dat er alleen maar een flits is in die mens. Een flits alsof er een nieuwe sterrennevel is ontstaan. Er is een innerlijke chaos. Alles moet zich a.h.w. opnieuw vormen. Maar wat eruit komt is een andere innerlijke wereld met een andere innerlijke beleving.

Wat wij in deze cursus zullen proberen na te gaan, zo goed en zo kwaad als dat mogelijk is, is juist deze ontwikkeling. Een beeld van de wereld, van de geestelijke mens, van zijn contacten met sferen, met andere werelden, met Meesters. Een beeld vooral ook van de metamorfose waardoor de mens langzaam maar zeker zich ontworstelt aan de sterfelijkheid van bewustzijn waaraan hij op aarde nog laboreert.

LES 1 - DE WERELD

I.

De aarde is ontstaan in een ontmoeting van de velden van twee sterren. Ze is in wervelingen van vuur langzamerhand afgekoeld en geworden tot die wonderlijke bal, zwevend in de ruimte, die u nu kent als uw wereld.

Het leven daarop heeft vele wonderlijke invloeden ondergaan. Er is dat moment dat een komeet te dicht bij de zon kwam en daardoor een enorme uitbarsting plaatsvond, zo fel dat hierdoor stralingen hele planeten hebben veranderd, ook de aarde.

Op de aarde ontstond leven. Van buitenaf zijn alle omstandigheden gekomen waardoor het leven zich vormde. Er zijn allerlei zuiver materiële oorzaken te geven voor het ontstaan van meercellig leven, voor het ontstaan van de landdieren, van de planten enz. Maar in alles is een bezieling, een bewustzijn. En het wonderlijke van dat bewustzijn is, dat het een heel lange tijd gebonden blijft.

We vinden in de heel vroege geschiedenis van de mensheid wezens, bijna robachtig, die zich evenveel in het water als daarbuiten bewegen. Ze verblijven hoofdzakelijk in moerassen en aan de kust, die al besef hebben. Er zijn voor hen goden of tenminste invloeden, die ze volgen en vereren. Maar ze zijn gebonden. In hen is een geketend zijn aan patronen, die in de natuur zetelen. Dat zal een heel lange tijd zo blijven.

In die dagen gebeurt er niet zoveel. Maar terwijl de jaren verdergaan (wij hebben het hier over honderdduizenden jaren), zien wij langzaam maar zeker de mens aarzelend uitgrijpen naar iets wat niet bij hem behoort. Hij gebruikt de zwaartekracht om iets te bereiken. Hij doodt waar hij zelf niet kan doden met de zwaartekracht. En daarmee is iets geboren wat zich ontwikkelt tot de mens van vandaag.

Er zijn een paar kritieke punten in die ontwikkelingen daarom is dat voor ons belangrijk.

Het hanteren van werktuigen. Een werktuig hanteren is niet alleen een kwestie van; ik grijp iets en ik gebruik het. Het is het vermogen om te zien dat je het kunt gebruiken en het vermogen om je voor te stellen wat het resultaat van dat gebruik zal zijn. Het gaat dus niet om het feit, dat iemand een steen grijpt en daarmee een dier verjaagt, of dat iemand een lans maakt en daarmee een dier verwondt of doodt. Het gaat om de gedachte die er achter ligt.

Wanneer de tijd verdergaat, ontstaat er een soort rangorde, een recht van de sterkste misschien, een recht van de sluwste. Ook hier blijkt weer iets erg belangrijk te zijn. De mens absorbeert kennis en op grond van die kennis maakt hij zich een voorstelling van het mogelijke. Dat is het geheim van de oude magiërs, die in bijeenkomsten het jachtwild bezworen, die ergens verborgen waren in grotten in de bergen. Het is het geheim van de eerste mensen, die materiaal gaan gebruiken en die in plaats van een gewone steen een eerste vuisthamer, een eerste vuistbijl, een scherf-mes maken. Het is het denken. In de mens ontstaat een vermogen tot combineren dat ook is gebaseerd op onthouden. Als je voldoende feiten kent, dan kun je deze combineren en een conclusie bereiken, die niets meer te maken heeft met de werkelijkheid, zoals je die nu ziet, maar met een werkelijkheid die morgen zo kan

zijn, of met een werkelijkheid die alleen bereikbaar is, indien je iets in je omgeving zelf eerst schept of verandert.

De innerlijke wereld van de mens ontwikkelt zich. Dat de uiterlijke vorm zich daarbij op den duur wijzigt, zeker, dat is van belang als wij kijken naar genus homo, de mens van vandaag, die zich ludens zou willen noemen, maar die eerder moederlijk is.

Als ik zoek naar belangrijke punten, dan ontdek ik dat er contacten zijn met de wereld buiten de aarde. Er zijn enkele contacten in legenden en soms zelfs in geloofsoverleveringen geregistreerd waarbij wezens uit de ruimte de aarde betreden. Ze geven de mens nieuwe denkbeelden. Let wel, ze veranderen niet de wereld, maar ze brengen de mens op andere gedachten. En het is die andere gedachte waardoor de eigenlijke wijzen ontstaan, die voor een deel misschien al bekend zijn uit Mu, die in Atlantis ongetwijfeld een broederschap vormden, maar die nu overal gaan optreden. Steeds weer met een nieuw denkbeeld, een nieuw visioen a.h.w., dat naar buiten toe is waar te maken.

Wij kunnen hier denken aan Meth (?) een oude Egyptische god, die waarschijnlijk dezelfde figuur is die we later als Amon van Thebe kennen. Een zonnegod, die eigenlijk een mens was, die in staat was om bepaalde innerlijke krachten te hanteren. Want in de verre geschiedenis, in de toekomst zowel als in het verleden is het de mens die werkt met zijn innerlijke wereld, en die zijn innerlijke krachten gebruikt.

Zeker, het is niet alleen die die de grote torens (de ziggurats, de piramiden) heeft gebouwd. Magie kwam er wel bij te pas. Er kwam een innerlijk visionair besef bij te pas en vaak het gebruik van krachten, die in deze tijd door sommigen worden toegemeten aan een mens als Uri Geller. Telekinese, zelfs bepaalde vormen van teleportatie bestaan.

In het oude Egypte, voor de vereniging van de twee Kronen, waren er tempels waarin men in wonderlijke gesmolten glaspiramiden keek, soms ook in metaalpiramiden, maar dat kwam pas later en zo door concentratie en gelijkvormigheid van concentratiepunt over grote afstand contacten in gedachten bereikte. Zo werd de mythe geschapen, die later de priesters een hoop geld heeft gekost, namelijk dat men in de tempel alles van tevoren wist. Maar toen de gaven verdwenen omdat de mens zich steeds meer naar buiten toe oriënteerde, moesten deze telepathische contacten door spionnen en boden worden vervangen en zelfs misschien wel door postduiven of soortgelijke zaken. Er is tenminste een geval bekend van een gedresseerde feniks, die werd gebruikt om tussen een tempel aan de grens en de grote tempel van Amon in Thebe berichten over te brengen, zoals men tegenwoordig een hond zou gebruiken. Het is een wonderlijke wereld.

Maar wat zien wij op elk punt? Waar een belangrijke ontwikkeling plaatsvindt, zijn er twee facetten

- a. verstoring van de oude orde.
- b. een figuur met een denkvermogen dat eigenlijk in zich niet eens revolutionair is, maar dat het de mens mogelijk maakt een nieuwe innerlijke wereld op te bouwen.

Bewustwording is iets wat buiten en binnen je geschiedt, ook in een mens. De wereld kan veranderen, maar als u uw innerlijk niet verandert, betekent het niets. Dan wordt u alleen steeds ontevredener. U kent die leuze wel in mijn tijd was het anders. Maar als we innerlijk beseffen wat er gebeurt, dan blijven we wel naar buiten toe onszelf met onze beperkingen, maar gelijktijdig worden onze gedachten anders, we zien de dingen innerlijk anders en daardoor ontstaan er innerlijk andere harmonieën voor ons.

Ik zou nu een paar grote stappen willen nemen en u wijzen op het feit, dat er op zo'n kruispunt altijd weer denkers zijn of profeten. Meesters, gezondenen of mijnentwege verlossers, die het denken van de mens een andere nadruk geven. Vaak denkt men dat zij de enigen zijn die deze boodschap brachten, maar dat is niet waar. Als wij een vergelijking maken tussen de filosofie van Mencius en het christendom, dan valt een enorm grote vergelijkbaarheid op. De termen zijn anders, de volken zijn anders, de omstandigheden zijn anders, maar de boodschap is in wezen dezelfde.

Als wij teruggaan naar het oude India, dan vinden wij daar profeten, die duidelijk maken wat de magische ban van de gemeenschap is. Maar dat vinden we ook bij de druïden. Gaan we terug naar de oude rijken van Zuid-Amerika, dan vinden we daar heel veel verschillende stammen, die we allemaal een belangrijke rol kunnen toekennen. Wist u, dat er b.v. in noordelijk Peru bijna 40.000 jaar geleden een stam heeft geleefd die de zon ging aanbidden en in die zoonanbidding kwam tot wat men noemde zonnemagie, wonderlijk genoeg ook nu nog weerspiegeld in de zonnemagie van Benares. Er waren veel vergelijkbare facetten. Daarbij trad een figuur op de voorgrond die zoiets als Irtico heette. Deze bracht het denkbeeld van ordening, de geordende maatschappij.

Kijk naar de Chinezen - Tao als begrip. Grijp naar de vroege gemeenschappen van Europa en we zien plotseling de splitsing tussen kriegsgezag en burgerlijk gezag. Dat heeft zo een lange tijd geduurd. De laatste tijd zijn ze hier en daar bezig om dat weer te beëindigen. Ze maken de militairen weer de baas. Vergelijkbaarheid dus.

Maar wat zien wij ook nog? In deze periode ontstaat er een enorme bloei van wetenschappen. De mensen in India, Zuid-Amerika en zelfs in Europa hebben een vorm van mathematica. Een kennis, die lang daarna vergeten zal worden. Maar het is een nieuw wereldbeeld. Het beeld van een wereld waarin de mens wetten kent en door het hanteren van die wetten in staat is om van wat hem beheerst, een werktuig te maken. De hele geschiedenis zit vol van dergelijke vergelijkbare punten. Ik heb er maar enkele geciteerd.

Maar wat is er in de mens gebeurd? Eerst was de mens iemand die naar buiten keek. Hij zag de wereld en stelde zich er niet veel van voor. Hij was gebonden aan allerlei wetten en die wetten beheersten zijn voorstellingsvermogen. Hij was echter niet zelfstandig, want in hem was geen wereld, in hem was chaos. De eerste boden van licht die op de wereld verschijnen, zijn zij die de mens duidelijk maken dat erin hem een andere wereld schuilt. Een wereld waarmee je kunt werken en waaraan je de wereld buiten je kunt aanpassen.

Wanneer de innerlijke wereld eenmaal goed tot leven is gekomen -dat is heel lang geleden - dan zien wij ook een ander, heel eigenaardig facet, de mens maakt zich vrij van de natuurlijke dwang der seksualiteit. Tot op dat ogenblik heeft hij paringsperioden gekend en in de paringen een betrekkelijk grote willekeur. Nu ontstaat er een grote verandering. De paring wordt een wiltsdaad, een bewuste daad, maar gelijktijdig een voorstelling die je in jezelf kunt dragen, voordat het feit er is. Van daaruit ontwikkelt het zich verder. Het menselijk geslacht is voor zover bekend op deze wereld het enige geslacht waarin beide seksen in staat zijn om een volledige bevrediging te ervaren. De innerlijke wereld gaat invloed uitoefenen op de uiterlijke wereld en het organisme respondeert.

Er komen dan meesters, denkers die duidelijk maken hoe de wereld is. Dat je niet alleen maar hoeft te vergaren wat er is, maar dat je kunt kweken wat je nodig hebt. Dat je niet alleen maar hoeft mee te trekken met de kudde van wilde dieren, maar dat je soms dieren kunt houden op een bepaald terrein, als je maar voor ze zorgt en je dan je wild naast de deur hebt. Uiterlijke veranderingen, maar ook innerlijke veranderingen. Want als je niet meer voortdurend zwerft, noodlotsgebonden bent, maar een eigen wereld opbouwt, dan bouw je met die wereld ook innerlijk een vast wereldbeeld op. En dat is het belangrijke.

Bijgeloof speelt ook een rol. U kent het hele verhaal, totem, ta+boe enz, maar vooral ook een erkende relatie tot het onkenbare. "Waar buiten mij het onverklaarbare optreedt," zegt de mens, "daar moet ik in mij daarvoor een voorstelling vinden. Ik schep dus een analoge wereld in mij waarin al het onverklaarbare is gepersonifieerd en benaderbaar is geworden". Dan komen er weer de grote profeten, de grote denkers, die als een soort Prometheus hun vuur brengen het innerlijke vuur.

Misschien heeft u zich wel eens afgevraagd hoe het komt, dat ze de H. Geest voorstellen als vurige tongen. Ze zeggen dat Prometheus het vuur uit de hemel haalde, terwijl in vele andere legenden het vuur ook een rol speelt, tot zelfs een regen van vuur uit de hemel, die het kwaad verderft of die de mensen terugdrijft in aardse geborgenheden, totdat zij - zichzelf vermand hebbend - een nieuwe wereld kunnen betreden. Wonderlijk vuur. Vuur zit van binnen.

Er zijn profeten, die het vuur vorm geven. Ze geven het klank. Ze maken het magisch. De innerlijke en de uiterlijke wereld vloeien in één, in een magisch concept. De innerlijke krachten en de krachten van buiten zijn verwant en onwillekeurig haast hanteert de mens geestelijke, innerlijke en uiterlijke stoffelijke waarden als een en dezelfde, als vergelijkbare waarden. Pas als het veel verder gaat, als de herders naar de hemel kijken, de eerste Priesters aan de hemel het schrift van de goden willen zien en de mens voor het eerst tracht door te dringen in het geheim van zijn lot, zien wij een nieuwe ontwikkeling ontstaan.

In deze ontwikkeling spelen denkers een rol. Denkers die systemen scheppen. Je zou veel namen aan kunnen geven, maar ze zijn alle onvolledig. Wie kent in deze tijd nog het beginsel? Zelfs de Pythagoreeën zijn vergeten in hun werkelijke betekenis. Hun discipline was er niet een van mathematisch denken. Het was een magisch denken waarin innerlijke harmonieën, beheersing van klanken, het beheersen van ritme, het wisselen van ritmen eerder dan het wisselen van ideeën een hoofdrol speelden en waarbij de meetkundige structuren de taal waren waarin men het onzegbare exact probeerde weer te geven.

Er zijn heel veel van die wonderlijke ogenblikken. Er zijn zelfs vergeten figuren, zoals Dimistines, onbekend voor de meesten, meester van de eerste Orfische mysteriën in Griekenland. Hij was niet eens een Griek. Hij was vermoedelijk van Italiaanse afkomst en heeft in de vroege zeevaart schipbreuk geleden op een van de eilanden, vermoedelijk Cyprus. Daar heeft hij waarschijnlijk een deel van de Kretenzer wijsheid van iemand overgenomen. Als hij dan in Griekenland komt, een Griekenland dat nog niet eens in staat was om de mythen van de goden tot een volledig verhaal, een soort superwerkelijkheid, samen te voegen, dan brengt hij daar het mysterie van de elementen. Maar hij is niet alleen.

Ergens in Perzië is er een aanbidder van zon en vuur. Later wordt dat Mithras en de Mithrasdienst. "Zon en vuur zijn een," zegt hij. "Zon en vuur zijn leven Maar hij, die tot het leven wil komen, moet de elementen beheersen." Het is een leer en een discipline, die weer de innerlijke wereld stelt, verenigd met de uiterlijke wereld. Je moet de angsten voor de elementen overwinnen, maar je moet ook een beeld hebben van die elementen. Je moet weten wat de aarde is, wat het water is, wat de lucht is, wat het vuur is, voordat je de zon kunt aanschouwen.

De mens bouwt innerlijk visioenen op. Hij geeft ze weer in mysteriën en mysteriespelen. Hij probeert ze uit te beelden in de beproevingen van de adept. Maar in werkelijkheid bouwt hij in zich een wereld waarin plaats is voor God. Langzaam maar zeker wordt de innerlijke chaos van de mens een centrisch Al met een kracht in het middelpunt. Langzaam maar zeker worden alle goden en godinnen a.h.w. gegroepeerd rond een element. Noem dat tijd, noem dat het begin van vuur, noem dat de levende adem, maar het is een kracht.

Vanaf dat ogenblik begint een van de wonderlijkste ontwikkelingen die wij ons kunnen indenken. Een ontwikkeling, die uiterlijk niet wordt weerkaatst in de wereld van vandaag, maar die daarin verborgen is. Misschien zou men het kunnen noemen de mythos van de verborgen rijken.

Ergens onder de aarde slaapt de Heer der Wereld. Ergens boven de wolken wacht de profeet om terug te keren. Begraven in de bergen rust de Keizer, maar hij zal opstaan wanneer zijn raven hem wekken en uittrekken om zijn volk te bevrijden. Het graf - de afstand. Dat is de afstand tussen innerlijk en uiterlijk.

Het verborgen rijk is de innerlijke weerklank van eenheid, die -wanneer de nood aan de man komt - naar buiten toe kan worden waargemaakt. Het is de wekroep van een innerlijke kracht, die nu vraagt ook buiten zich als werktuig te worden gehanteerd. De hele wereldgeschiedenis is een gang van de ontdekking van je innerlijk en je mogelijkheid de buitenwereld te beheersen middels een verdieping in de essentie en het wezen van de wereld buiten je en een erkenning van de eenheid tussen innerlijke en uiterlijke wereld met het vermogen de innerlijke krachten te richten in de wereld buiten je, en buiten ruimte en tijd levend in ruimte en tijd oorzaak-en-gevolg te bepalen.

Er zijn veel geheime Meesters geweest. Wij zullen sommige van hen in de komende reeks betogen ongetwijfeld ontmoeten. Namen, die u niet veel zullen zeggen, maar denkwijzen, die

mogelijk u iets bewuster zullen maken. Laat mij zeggen dat zij in de wereldgeschiedenis de bouwers zijn van het innerlijke rijk van de mens. Want als de mens innerlijk voldoende visie en grootheid heeft, kan hij de wereld buiten zich beheersen, dan is hij er meester van. Zolang hij alles buiten zich zoekt, is hij slaaf. Zolang de mens alleen maar met de wetten en krachten buiten zich wil spelen, bouwt hij zich een mausoleum waarin hij zijn eigen grootheid verheerlijkt, terwijl hij zijn eigen ondergang bepaalt. Maar leert de mens om in zich zijn wereld te bouwen en zijn innerlijke kracht te gebruiken als zijn werktuig, dan beheerst hij dat ene element dat alle mensen schijnt te beheersen en dat men "tijd" noemt. Dan kan de mens een ruimtelijke structuur vormen vanuit zijn geestelijk weten en meester zijn van de uiterlijkheid, zijn innerlijke terrein beproevend en voortdurend verrijkend, totdat hij ook de ruimte kan verzwelgen en zich een kan gaan gevoelen met het centrale punt van het centrisch Al, dat Kosmos heet en dat mens heet.

Ontwikkeling is een samenspel van je innerlijke waarden en de uiterlijke wereld. Je kunt alles kennen en niets weten. Je kunt alles weten en niets kennen. Maar waar weten en kennen samengaan, ontstaat het kunnen, het vermogen om waar te maken. Ik wil een verborgen Meester citeren.

"Datgene wat je in je gedachten zo duidelijk en gevormd kunt scheppen dat het voor het innerlijk oog zichtbaar wordt, is gelijk aan de werkelijkheid buiten je. En zo er een ongelijkheid is, zal de wereld van de materie zich aanpassen aan de wereld van de geest, want de wereld van de geest is essentie. De wereld van de materie is slechts vorm, ontstaan door de omkleeding van essentie." Dat zegt u misschien genoeg.

Ons gehele bestaan is een wonderlijk spel tussen rede, emotie en innerlijke waarde. Het is de emotie, die vaak de brug bouwt tussen een innerlijke wereld en de wereld die daarbuiten bestaat. Wij moeten niet zeggen, dat de emotie op zich belangrijk is. Ze is misschien geestelijk wat onbelangrijk en stoffelijk vaak wat te onredelijk, maar de innerlijke wereld en de buitenwereld kunnen alleen samengaan, indien de emotie de brug tussen die beide slaat. Het is de emotie, die in de innerlijk wereld erkenning mogelijk maakt die vastlegt wat in de stof is ervaren. Maar het is ook de emotie, die een brug bouwt waardoor de krachten van een innerlijke wereld zich in de materie kunnen storten en daar kunnen veranderen wat noodzakelijk is.

Ontwikkeling is niet iets magisch, het is ook niet esoterisch, het is een normaal kosmisch iets.

Ontwikkeling is ons noodlot wij kunnen er niet aan ontkomen. Altijd weer staan we ergens voor een kruising, een splitsing van het pad. En als we goed willen kiezen, dan moeten we kiezen uit de emotionele erkenning. Niet omdat dat redelijk juist is of omdat dat goddelijk juist is, maar omdat dat voorons de harmonische mogelijkheid biedt innerlijke erkenning en de innerlijke wereld over te brengen naar buiten en omgekeerd.

Er is geen Meester te vinden in de gehele geschiedenis van de mensheid, die zonder meer logisch is. Vaak zijn delen van zijn betogen logisch en redelijk, maar dan komt daar weer de emotionaliteit bij, deze gevoelswereld, waardoor ze een andere betekenis krijgen.

In de geschiedenis van de mensheid zien we dit op grote schaal. In elke mens vinden wij voortdurend het bewijs dat dit voor elke mens ook nu geldt. Wat u innerlijk schouwt en waarlijk gevoelt en erkent en niet alleen maar ontleeft als waar, dat wordt buiten u tot werkelijkheid,, soms tot uw eigen verbazing.

Al wat er buiten u gebeurt, geeft u indrukken en deze moet u in de innerlijke wereld vervlechten. U moet niet weglopen voor de feiten. Als u ze voelt en beleeft, neem ze in u op dorstig, als iemand die dagen zonder water in de woestijn dwaalt. Absorbeer ze en voeg het aan uw innerlijke wereld toe. Laat het uw innerlijke wereld niet overheersen. Maak het niet ondergeschikt aan de innerlijke wereld, voeg het in. Laat de emotie zich voegen in het geheel van de erkende en aangevoelde werkelijkheid die u in u draagt. Alleen zo ontwikkelt u zich tot meer dan zuiver mens zijn. Alleen zo vindt u de overwinning van tijd en ruimte waar de innerlijke eenheid wordt tot een weerspiegeling van een kosmische eenheid, die niet meer uitdrukbaar is in tijd of ruimte.

Enkele aanvullende commentaren.

1. Als je een beeld opbouwt - en ik heb getracht dat te doen - dan bouw je niet alleen een beeld op, maar ook een sfeer en een emotie. Zonder die emotie is het argument niets waard. Maar zonder het argument is de emotie doelloos. Dat geldt voor mij, maar dat geldt ook voor u.
2. Als mens leef je altijd tussen "liever" en "kan niet". "Liever" is een beeld van een harmonie. "Kan niet" is een beeld van onvermogen. Maar een harmonie, die in ons bestaat, heft het onvermogen op. Wij moeten die harmonie in onszelf scheppen en niet vanuit de wereld.
3. "Het is zo gemakkelijk goed te zijn, als alle goedheid wordt beloond," riep eens een denker uit "en het is zo ontzettend moeilijk goed te blijven als slechtheid zo voordelig is." Dat is ook waar, al geef je het voor jezelf niet toe. Daarom moet je in jezelf eerst die wereld vinden waarmee je vrede hebt en dan kun je daaraan de buitenwereld aanpassen. Maar je kunt nooit de buitenwereld eerst aanpassen om je innerlijke vrede te vinden, want dan kan de wereld nooit iets scheppen waarin jij jezelf herkent. De wereld krijgt dan de schuld. Je moet het zelf doen.

BEWUSTZIEN EN TIJD

Een mens heeft twee soorten bewustzijn. Hij heeft een geestelijk bewustzijn dat steeds verder kan groeien en een stoffelijk bewustzijn dat over het algemeen tamelijk snel zijn uiterste grenzen bereikt. In het stoffelijk bewustzijn speelt tijd een heel grote rol. Dat is begrijpelijk, omdat de mens is gebaseerd op allerlei fasen, die zich in zijn wezen afspelen, terwijl hij in de buitenwereld eveneens met bepaalde fasen wordt geconfronteerd, waaraan hij eigenlijk niet kan ontkomen. Neem b.v. de wisseling van dag en nacht. Licht en donker zijn kenmerkend voor de mogelijkheden van de mens, voor het geheel van zijn beleven. Het zal dan ook duidelijk zijn, dat hij komt tot een telling van de wisselingen en dat is tijd. In de geest ligt het een beetje anders. In de geest is tijd niet meer uitdrukbaar als een vaste waarde. Het is een relatieve waarde geworden en het geestelijk bewustzijn vergroot zichzelf. Nu zou men daar voor misschien een formule kunnen vinden. Geestelijk kun je zeggen, dat tijd minder betekenis krijgt naarmate de omvang van het bewustzijn toeneemt. Waar dus een volmaakt bewustzijn is, daar is geen tijd. Hoe minder volmaakt het bewustzijn is, des te sterker ook het tijdsverloop is en bepaalde fasen, die nu alleen stammen uit eigen bewustzijn en relatie met de wereld, voor het "ik" dus bepalend worden.

Tijd is ook een wat wonderlijk verschijnsel. Men kan zich ervan af maken door te zeggen: Tijd is een uitdrukking van beweging in ruimte. Maar je zou het ook nog anders moeten uitdrukken. Tijd is de afwezigheid van besef omtrent de gelijktijdigheid der dingen. Ik meen, dat ik dat verder duidelijk kan maken door u erop te wijzen, dat een tijdsmaatstaf kan verschillen.

Een muis b.v. leeft korter en leeft sneller dan u. Voor die muis is het gehele gebeuren beperkter, hij ziet minder, maar gelijktijdig is alles wat er gebeurt belangrijker en daardoor beleeft hij meer in dezelfde tijdsspanne. Als u kijkt naar een aantal muizen in een kooitje, dan ziet u alleen wat gewriemel. Maar die muizen hebben allerlei sociale contacten gehad. Ze hebben honger en eten, bevrediging uitgedrukt. Ze hebben misschien geslapen en zijn weer ontwaakt. Op dezelfde manier kijkt een geest nu naar een mens.

Een geest kijkt naar de mens en hij ziet de samenhang. Hij ziet het totaalbeeld. In dat totaalbeeld zijn de details op zichzelf wel kenbaar, maar niet belangrijk. Tijd wordt eigenlijk bepaald door de details en de belangrijkheid van de details voor het "ik".

Het bewustzijn kan slechts een bepaald aantal impulsen tegelijk opnemen. Een heel bekend voorbeeld daarvan is de dame, die naar de etalage kijkt. In die etalage staan 400 artikelen. Maar als je haar later vraagt wat ze heeft gezien, is het die ene voordelige aanbieding van een hoedje meer heeft ze niet gezien. Nu kun je zeggen een bewustzijnsvernaauwing. Die komt ook bij de man voor. Die bewustzijnsvernaauwing zou je kunnen opheffen, indien je zou gaan kijken wat er allemaal omheen ligt. Je kunt dus ook als mens in je besef veel opbouwen door uit te

gaan van dat brandpunt dat je hebt waargenomen, ik heb een ding gezien, maar dat ene voorwerp heeft rond zich een kader.

Ik kan het kader gaan beseffen en dan kan ik misschien van de 400 artikelen 20 prijzen terugvinden artikel plus prijs. De rest blijft vergetelheid.

Stel daartegenover dat je een foto neemt. Op die foto staan die 400 artikelen en de 400 prijzen. Nu is het de vraag in hoeverre ik die foto kan vergroten. Als de vergroting zo goed is dat ik elk detail apart kan zien, dan kan ik aan de hand van die foto zeggen wat voor 400 artikelen er in die etalage hebben gestaan en wat hun prijzen zijn.

Nu doet het bewustzijn van de mens eigenlijk zoiets als een foto nemen. Maar een groot gedeelte van die foto kan niet worden vergroot. De geest neemt die foto ook. Maar wat doet hij? De geest registreert niet de afzonderlijke voorwerpen maar de lijnen, die ze vormen. Wat voor u een aantal voorwerpen is, is voor de geest een soort web van lijnen en patronen. En daarin ligt niet alleen het verschil tussen het vergankelijk bewustzijn van de hersenen en het onvergankelijk bewustzijn van de geest, maar er ligt ook het grote verschil in van de tijdsbeleving. Want u ziet mensen. U ziet die mensen zich bewegen dat zijn afzonderlijke dingen. U kunt die beweging reconstrueren, u kunt hun onderlinge contacten reconstrueren, maar het blijven bewegingen van eenlingen. Een geest, die naar hetzelfde schouwspel kijkt, ziet een aantal lijnen die elkaar kruisen en misschien iets van kleur veranderen, wanneer ze elkaar gekruist hebben door de wederkerige beïnvloeding. Hij ziet dus een beeld van een geheel ontstaan, terwijl u alleen maar de details ziet, die u dan wel in het tijdsconcept kunt plaatsen, maar waarbij het eigenlijk lijnenspel toch buiten beschouwing blijft.

Dan moeten wij natuurlijk hieruit enkele conclusies trekken.

In het menselijk bewustzijn kunnen samenhangen alleen achtereenvolgens voldoende worden beseft. Zodra we de volgorde veranderen, ontstaat er een gebrek aan samenhang. Dit betekent ook een gebrek aan mogelijkheid om een conclusie te trekken. Als wij geestelijk echter iets overzien, dan is elk punt van uitgang altijd nog weer de reconstructie van het geheel. Het is niet mogelijk te zeggen: Ik ga dit in stukken breken en op een willekeurige manier samenvoegen. Ik kan het alleen in zijn geheel zien of niet zien.

Een geest, die het geheel ziet, kent de onderlinge beïnvloedingen. Hij kent dus ook de werkingen die zijn ontstaan en eventueel de compenserende mogelijkheden die uit die geest zullen zijn. Want als de geest zich als een contact voegt bij dat stoffelijke, dan is dat een verandering die blijvend is, ook voor die geest. Want elk contact, dat die geest met de stof maakt, betekent voor die geest dat iets van het eigen "ik" in het patroon dat hij ziet verder verwerkt zal blijven. En dan krijgt u dit wonderlijke verschijnsel.

Een mens beleeft iets in een grote spanning. Hij gaat sterven. In menselijke tijd gezien zal dat te middernacht zijn. Daardoor breekt er iets wat normalerwijze geestelijk en stoffelijk bewustzijn van elkaar verwijderd houdt. Die mens overziet nu het hele patroon waarvan hij deel is en weet dat hij op een bepaald ogenblik de mogelijkheid heeft zich alsnog kenbaar te maken door projectie van zijn persoon of van zijn gedachten. En zo komt het dat hij zelf pas in stervensnood is om 12 uur, maar dat hij om 10 uur (dus twee uren voordien) zich aan een familielid heeft gemanifesteerd in de toestand waarin hij pas twee uur later zou verkeren. Dat is in dergelijke gevallen voor de mens een beetje onbegrijpelijk. Maar tijd speelt geen rol. De tijd is voor de geest niets anders dan een kleurtje in de lijnen, die de mensen met elkaar verbinden.

Als ik zie dat een mens lijdt, dan kan ik dat lijden niet opheffen, want het ik beseft, maar ik kan wel de werking van dat lijden veranderen. Op het ogenblik, dat ik tot een geestelijk concept kom dat niet tijdgebonden is en dat is heel belangrijk! En dat alleen zegt: die toestand is er en die wijzig ik, kan ik er iets van mijzelf aan toevoegen. Ik kan dan aan het voorgaande niets veranderen, want dat is in de stof beseft, maar de normale consequentie van de gehele beleving wordt afgebroken en er ontstaat een nieuwe toestand, die in de stof misschien als een verrassing zal worden beseft, maar die verder logisch lijkt, terwijl ik in wezen iets van mijzelf heb gegeven en daarmee ook een deel van de gevolgen uit het patroon heb verwijderd. Maar ze moeten ergens naar toe.

In de kosmos kun je niets teniet doen. Je kunt echter alles omvormen. Wat lijden is, kan worden omgezet in vreugde, in verbazing, in bevrediging, mits ik eerst iets van lijden neem en in mijzelf die verandering tot stand breng. En nu zie ik weer iets wonderlijks.

Het geestelijk bewustzijn van de mens heeft het vermogen om ook stoffelijke vormen van lijden, die langs geestelijke weg ten dele zijn geabsorbeerd, voor zich om te vormen in een andere emotionaliteit, die eveneens een kleuring van het normaal ervaren betekent.

Het geheel van de tijd wordt bepaald door de kleinheid, die ik voor mij besef ten aanzien van de grootheid van het andere dat ik meen te beseffen. Een heel gemene formulering. Nu, daar moet u eens goed over nadenken.

Als ik de hele kosmos in mij draag, dan is hij voor mij gelijktijdig. Zijn veranderingen zijn niets anders dan mogelijkheden, die ik realiseer uit een geheel dat ik ben. Heb ik maar de helft van de kosmos, dan zullen de veranderingen in mij nog steeds worden beseft als tijdloos. Maar gelijktijdig is er buiten mij een aantal veranderingen, die voor mij iets van tijd gaan betekenen. Dit zijn niet beheersbare veranderingen. Word ik nog kleiner en ben ik b.v. een mens of een wereld, dan draag ik maar een heel klein deel van die werkelijkheid in mij en de tijd wordt voor mij meer bepalend. De veranderingen buiten mij betekenen voor mij een voortdurend aanpassen van besef en het onvermogen het geheel van het zijnde gelijktijdig te overzien. De tijd wordt sneller .

Stel, dat u zoudt kunnen leven op een elektron tijdens de omloop voordat het weer van baan verwisselt. Dan zoudt u in die tijd eigenlijk doormaken wat de aarde doormaakt in laten we zeggen 100.000 miljoen jaar. Het zou een enorme tijd zijn. Zoudt u het in menselijke tijd uitdrukken, dan zou het waarschijnlijk iets van een 200e sec. zijn.

Tijd is een persoonlijke zaak, gebonden aan onze waarneming en onze beleving. Het lichaam kan niet groter worden, de geest kan wel groter worden. En nu zien wij iets eigenaardigs in de relatie lichaam en geest. Naarmate de geest groter wordt, wordt het lichaam onbelangrijker. Want de factoren van verandering, die eens het lichaam domineerden, worden nu alle geabsorbeerd door een geestelijk meer tijdloos, althans in tijd veel trager bewustzijn. Daardoor worden vele gebeurtenissen onbelangrijk, die eens overweldigend belangrijk leken. En daardoor zijn de dingen die gebeuren vaak alleen een bevestiging van hetgeen in ons bestaat en niet meer de uitdrukking van een ontwikkeling. En daar zit nu een belangrijk punt

Naarmate het innerlijk besef groeit, zal het gebeuren in de materie niet zijn waarde maar zijn betekenis veranderen. De waarde van het stoffelijk gebeuren wordt in een stoffelijke kosmos bepaald en vastgelegd. De betekenis ervan echter wordt vastgelegd in de innerlijke wereld en is afhankelijk van de relaties welke in die innerlijke wereld erkend zijn.

Een conclusie die u hieraan kunt toevoegen is de volgende;

Wie meer samenhangen in de stof beseft en ze weet over te brengen naar zijn innerlijk bewustzijn, zal gelijktijdig meer tijd vinden. Of om het anders te zeggen, de stoffelijke tijd loopt voor zijn bewustzijn langzamer, omdat hij in staat is in die tijd sneller te overzien en te combineren dank zij de inhoud van zijn geestelijk bewustzijn. Dit is dus een reden om te leren begrijpen. Hoe meer u in de materie begrijpt, hoe meer u leert en hoe meer u ook de werkelijkheid zult aanvoelen. U ziet niet meer enkele facetten van de zaak, u ziet een geheel. Dat overzien moet gepaard gaan met emotie, met een gevoelsbeleving en wordt daardoor in het geestelijke "ik" verankerd. In het geestelijk "ik" verankerd kan het niet meer teniet worden gedaan en dus zal dat overzicht blijven bestaan en zal de tijdsbeheersing, die voor de stof daaruit voortkomt, voortdurend uitgedrukt blijven. Ik weet niet, of u tijd tekort komt. Als dat zo is, kijkt u dan eens naar uw bewustzijn. Hoe bewuster u bent, hoe meer tijd u heeft. Niet omdat de tijd in de wereld verandert. Maar omdat uw besef dan mogelijkheden heeft om binnen hetzelfde stoffelijke tijdsverloop meer te overzien, meer te beseffen en dus juister te reageren. Elke juiste reactie betekent besparing van tijd en gelijktijdig weer het gewinnen van een groter overzicht. De situatie waarin u als mens verkeert is over het algemeen van uw standpunt gezien wat bedroevend. Want u heeft dat geestelijk bewustzijn wel, maar u bent niet in staat om dat stoffelijk te omschrijven. Ook dat is duidelijk te maken.

Daar waar de hersenen denken kunnen ze alleen de in de hersenen geregistreerde waarden samenvoegen en wel volgens de wet van registratie. Daar waar het innerlijk bewustzijn denkt is het mogelijk het geheel samen te voegen. Het wordt dan geen verstandelijke gedachte, naar het wordt, een impuls, een intuïtie, een niet redelijk verklaarbare conclusie. Als je leert deze conclusies te erkennen en er gebruik van te maken, zul je enorm veel tijd besparen, maar gelijktijdig ook je evenwicht met de wereld veranderen. En dat brengt mij dan weer tot een eenvoudige formule. Het evenwicht tussen "ik" en wereld wordt bepaald door geestelijk overzicht plus het vermogen om stoffelijk daaraan vorm te geven. Hoe groter het innerlijk besef plus het vermogen om daaraan uiting te geven, des te evenwichtiger je in de wereld bent en des te groter je beheersing is ten aanzien van de wereldse ontwikkelingen.

Nu gaan we het wat abstract doen. Men heeft de neiging de tijd voor te stellen als een lijn, die zich voortdurend vertakt waarbij elke nieuwe vertakking een keuze representeert. Dat is waar van een stoffelijk standpunt. Maar van een geestelijk standpunt is er maar een ontwikkeling die geheel beantwoordt aan het eigen innerlijk besef. De innerlijke keuze ligt dus vast voor een veel groter deel van het menselijk leven dan stoffelijk denkbaar is. Hierdoor kan worden gesproken van een door eigen besef bestemde lotsbepaling. Dit moet u trachten goed te begrijpen. Er is geen noodlot dat u dwingt, maar uw eigen wezen bepaalt wat voor u mogelijk is. Indien u een verkeerde keuze doet, zult u er op moeten terugkomen. Dat kan niet anders. U kunt een beleving nemen en zeggen; Die heeft voor mij betekenis. Maar u kunt geen ontwikkeling nemen en zeggen: Die heeft voor mij betekenis, tenzij u innerlijk deze ontwikkeling voor uzelf bestemd heeft. Zoudt u een ontwikkeling kiezen die niet past bij uw innerlijk, dan breekt ze af en zult u tot de hoofdontwikkeling moeten terugkeren. Dit impliceert, dat het geestelijk "ik" en wat daarin bestaat, eigenlijk veel belangrijker is dan een mens pleegt te denken, en dat is ook de reden, dat men moet komen tot een innerlijke ontwikkeling waarbij dat geestelijk deel van het "ik" een zo groot mogelijke zeggenschap heeft.

Enkele praktische tips;

1. Niet elke impuls komt uit de geest, maar een impuls, die zichzelf herhaalt, komt wel uit de geest. De zich herhalende impuls namelijk representeert een in u niet bewust levende waarheid of werkelijkheid, die voor u geldt. De uitleg, die u er stoffelijk aan geeft, is niet belangrijk. Wel is belangrijk, dat u probeert op welke manier dan ook die voortdurende impuls waar te maken. Hierdoor scheidt u een grotere mogelijkheid voor uw geestelijk "ik" om in de stof harmonisch te zijn. En als u dan stoffelijk ook nog tot de juiste emoties komt, is er een wederkerige overdracht van waarden mogelijk, waardoor het geestelijke wezen zijn overzicht duidelijker in de stof kan uitdrukken en gelijktijdig de stoffelijke ervaringen voor de geest nog eens nadruk kunnen geven aan datgene wat gezien het stoffelijk bestaan op dit moment belangrijk is.
2. De geest beschikt over de energie die haar wezen uitmaakt, is dus in elke mens en overal waar een geest ook maar denkbaar is of aanwezig is een grote hoeveelheid energie, die kan worden uitgedrukt in elke wereld die wordt beseft. Ik kan nl. niet buiten dit lijnenstelsel dat in mijn besef bestaat mijn krachten uitdrukken en ontladen. Maar waar ik eenmaal de verbindingen, de relaties tussen dingen en mensen heb beseft, kan ik op elk punt mijn totale kracht doen inwerken, zonder daardoor mijn wezen in welke zin of betekenis dan ook in inhoud of waarde te zien verminderen.
3. Alle kracht, die je kunt uitdrukken, moet echter stoffelijk vorm krijgen, zodat het eigen besef hieraan kan deelhebben. Het heeft dus geen zin een geestelijke kracht uit te oefenen op een punt dat niet stoffelijk kenbaar is. Als u iemand wilt genezen en u kent die mens niet, u weet niet of het werkt, dan is dat van het standpunt bewustzijn althans zinloos. Als u iemand op afstand geneest en u heeft de mogelijkheid te controleren, dan is het zinvol. Hier is de relatie stoffelijk besef en geestelijk gebeuren samengekoppeld. Zoek daarom altijd naar datgene wat voor u controleerbaar blijft. Datgene wat stoffelijk niet te beseffen of te ervaren is, kan geestelijk betekenis hebben, maar er is geen mogelijkheid om een brug te slaan tussen stoffelijke wereld en geestelijke wereld en zo zal er geen uitwisseling van krachten, vermogens of gegevens

meer kunnen zijn. Dan kunt u een keer een kracht ontladen en verder bent u gefrustreerd, terwijl bij een stoffelijk kenbare reactie de herhalingsmogelijkheid blijft bestaan. De vonk kan a.h.w. voortdurend overspringen en zo kan een permanente reeks reacties of werkingen tot stand worden gebracht. Ook dit moet u onthouden. Voor een stoffelijk mens klinkt dat allemaal een beetje moeilijk. Daarom wil ik hierop een variant geven georiënteerd op de stof.

4. Als u, op welke wijze dan ook, een geestelijke kracht gebruikt en een voorstelling daaraan heeft verbonden en de resultaten er van kenbaar zijn, dan zal deze zelfde voorstellingswijze, die dan voor een ander object bedoeld is, kunnen dienen tot het herontstaan van dezelfde werking, ook indien in het eerste geval er sprake was van een krachtvoorstelling die uw eigen kracht te boven gaat. U kunt dan zelf uit uw eigen geestelijk vermogen blijven reproduceren wat u eens uit een groter vermogen meende te ontlenen.
5. Tijd telt zwaarder naarmate je probeert haar meer te registreren. Om het anders te zeggen: Als je denkt dat je geen tijd hebt, krijg je steeds minder tijd. Als je wacht tot een bepaald ogenblik is aangebroken, duurt de tijd veel langer. Dat betekent dus, dat we tijd niet moeten zien als een werkzame factor. Wij moeten ons niet met de tijd bezighouden, maar met onze actie of met ons innerlijk besef en door de tijd te verwaarlozen waar dit maar mogelijk is. Dat betekent dus niet, dat u moet zeggen: De trein vertrekt wel wanneer ik klaar ben. U moet zeggen: Als ik zeg op dat tijdstip ben ik bij die trein, dan loopt alles goed. Als u zegt: Als ik het maar haal, dan bent u of een uur te vroeg of 1 minuut te laat. Er is geen tussenfase.

Probeer dus altijd de tijd zoveel mogelijk buiten beschouwing te laten en ga in uw werken niet uit van de tijd die het zal kosten, maar van het werk dat u wilt verrichten. Hoe meer u dat doet, hoe meer u presteert en hoe minder de prestatie u stoffelijk aan kracht en zenuwkracht kost en hoe groter uw mogelijkheid verder is om geestelijke energieën in te schakelen bij het gebeuren en bovendien nog te komen tot een prestatie, die uw stoffelijke top benadert, bereikt of soms zelfs te boven gaat.

Tijd is en blijft voor de mens een wonderlijk verschijnsel. Het innerlijk bewustzijn - minder tijdgebonden - is in staat veel van die wonderlijke verschijnselen van de tijd te reduceren of om te vormen tot iets waar je eigenlijk alleen het voordeel van hebt, wat alleen maar harmonie betekent.

In u is de kosmos en buiten u bestaat de kosmos. Waar beide één worden is er geen tijd. Waar een tijdelijke eenheid tussen innerlijke en uiterlijke wereld bestaat, heeft u alle tijd Het is belangrijk u dat steeds voor ogen te stellen.

EINSTEIN

Einstein. Een naam en niet meer dan een naam, want het besef dat zo geheten heeft, bestaat nog steeds, maar het heet anders. Dat wat was, is nu in een andere vorm. En dat wat nu is, herhaalt wat was zonder zichzelf te veranderen, maar anders in verschijning tegenover de wereld. Want niets is gelijk voor de mens, wanneer de tijd erbij betrokken wordt.

Maar is tijd eigenlijk niet slechts een uitdrukking van verandering? Een verandering van plaats, van uiterlijkheid of inhoud?

Einstein heeft op zijn wijze deze mystieke werkelijkheid gestalte gegeven. Hij heeft duidelijk gemaakt dat de tijd geen werkelijkheid is, maar dat de tijd alleen maar een maatstaf is waarmee wij het verschijnsel meten en dat de relativiteit wordt bepaald door het enerzijds zus en anderzijds zo zien van een verschijnsel. Er is geen vaste regel en geen vaste wet die altijd kan gelden in de beperking van het menselijk zijn.

Het menselijk zijn is ontwikkeling. Maar ontwikkeling kan alleen ontstaan, indien wij uitgaan van de veranderingen die zich in en rond ons voortdurend manifesteren. Wij zijn geen meesters van de tijd, wanneer wij leven in de tijd. Maar wij kunnen wel meesters worden van het besef dat de tijd uitdrukt.

Alles is betrekkelijk. Alles kent wetten die veranderen, wanneer de omstandigheden veranderen zonder dat hun wezen daardoor wordt gewijzigd.

Dat is wat Einstein in mij wakker roept, de zekerheid dat in de voortdurende verandering een werkelijkheid heeft maar dat de wijze waarop we die werkelijkheid beseffen steeds weer een andere zal zijn tot wij met die werkelijkheid verenigd zijn.

LES 2 - DE ANDERE WERELD

I.

Als je de historie van de mensheid doorkijkt, dan vraag je je af hoe de mensen eigenlijk aan al dat geloof komen. Altijd zijn er goden en al heel snel is er iets wat op een hiernamaals lijkt. De mens gelooft in een andere wereld. Hoe hij daartoe is gekomen is moeilijk te zeggen. Zeer waarschijnlijk gaat dat al terug tot de tijd dat de nog dierlijke voorlopers van de mens contact hadden met groeps- en geleidegeesten, die hun ontwikkeling a.h.w hebben voorbereid. Hoe het ook zij, de mens staat op een gegeven moment tegenover een wat wonderlijke wereld. Een wereld waarachter iets schuil gaat, waarover vele legenden in omloop zijn en waar veel mensen iets van beleven en waarover - en dat is misschien wel het meest wonderlijke voor de mensheid, niemand iets zinnigs weet te zeggen. Gaan we nu kijken wat er allemaal op die achtergrond leeft, dan moeten wij uitgaan van alles wat de mensen daarover hebben willen zeggen.

Als ik terugga tot de tijd van Ur, de tijd van de grote tempels van de maangodin, dan wordt er al gesproken over een soort godenwereld, waarvan letterlijk wordt gezegd en dat is interessant:

"Er zijn de Lichtenden. Zij bevelen de goden en de goden volvoeren. Maar hij, die de goden erkent zoals ze zijn, hij leeft voort gelijke van de goden en aanschouwt de Lichtenden."

Wij kennen in andere opvattingen die overigens grotendeels ook uit de Oriënt horen, iets wat we in het Nederlands vertalen met de Heren van Licht.

De heren van Licht, later tot Aartsengelen en Tronen omgedoopt zijn eigenlijk de levengevende krachten. De mensheid behoort tot de stralen, die bezielde worden door deze Heren van Licht. Je behoort tot een straal. Maar de straal zelf kan niet bestaan zonder dat de Heren van Licht haar voortdurend van energie voorzien. In dat denkbeeld is de mens in zekere wijze voorbestemd. Niet op een fatalistische manier zodat je zegt: wat gebeuren moet dat gebeurt wel, maar in de zin van ik behoort tot een bepaalde ontwikkeling. Ik maak deel uit van een aantal mogelijkheden en wat ik ook doe of hoe ik ook ben, daaraan ontkom ik niet.

Men gaat zelfs zo ver dat men in de Perzische gebieden legenden vertelt over verschillende hemelen namelijk voor elke straal een aparte hemel; dat klinkt nogal vreemd, totdat je je gaat realiseren dat, als je op een bepaalde manier naar de wereld kijkt, je van die wereld een bepaalde indruk krijgt. Iedereen ziet hetzelfde, maar dat wil nog niet zeggen dat iedereen dan ook hetzelfde beleeft of dezelfde, betekenis vindt. Op die manier verklaard is het heel redelijk, dat die andere wereld wordt verdeeld in een aantal sferen, omdat elke mens nu eenmaal anders ervaart, tot een andere ontwikkeling behoort en dus de werkelijkheid van die andere wereld ook op een verschillende manier ondergaat.

De situatie is in die tijd nog heel rustig. Ook de hemelen zijn kennelijk nogal hiërarchisch en feodaal ingesteld. De heersers en de beroemde mannen komen allemaal in het hiernamaals en dat onbelangrijke geteisem (uitvaagsel) blijft gewoon dood want dood is dood, tenzij je uitverkoren bent, uitverkorenheid ligt dan kennelijk in het waarmaken van je mogelijkheden, wat op zichzelf nog niet eens zo'n gek idee is. Want als je een heel leven niets hebt gedaan, dan kun je ook niet verwachten dat je na de dood plotseling een zeer bewuste en lichtende persoonlijkheid zult zijn.

De filosofen en de priesters maken zich van deze stelling heel snel meester. Want - zeggen zij - verdienste bestaat niet uit de verdienste die je voor de mensen hebt alleen. Het is niet je macht of je grootheid, maar het is het offer dat je brengt aan de tempel. Dus is het zoiets als een plaats in de eeuwige zaligheid kopen door een erfenis na te laten aan de vertegenwoordiger van het kerkgenootschap. En daarmee begint de vertroebeling van die andere wereld.

Tot op dat ogenblik is ze een legende, die een mens soms in een flits kan beleven, maar die toch eigenlijk niet te maken heeft met zijn eigen wereld. Maar ja, wat kan een gewone man doen met zo'n flits van beleving vol intensiteit waarmee hij verder niets doet? Neen, hij wil een wereld die lijkt op de zijne. De priesters zijn wat dat betreft heel bereid de mens te geven wat hij wil hebben.

Er komen dan hiernamaalsvoorstellingen die eigenlijk alleen maar een geïdealiseerde versie zijn van de aarde zelf. Als u daarvan voorbeelden wilt hebben; De Egyptenaren hebben een dodenland waar het graan halmen heeft waarvan de aren tot aan de grond reiken. Ze zeggen er gelukkig niet bij hoe hoog die halmen worden, anders had iedereen begrepen dat het onmogelijk was. Gaan we kijken in het noorden bij de Vikingen. Zij hebben een paradijs dat bestaat uit de hele nacht zuipen en hoereren waarna ze op de dag elkaar gaan doodslaan tot het avondklokje luidt, waarop alle doden herrijzen en dezelfde cyclus opnieuw begin. Het lijkt mij een tamelijk vervelende situatie om elke dag dood te gaan en dan weer te feesten. Die mensen hadden geen 40-urige werkweek en ook geen vakantie. Een beetje vreemd! De Indianen zien het op hun manier. Voor hen is de hemel gewoon hun eigen land. Een land vol kudde waar alles rijkelijk te vinden is, waarin je gelukkig kunt zijn en waarin je niet kunt sterven. Zo maakt ieder op zijn beurt voor zich die andere wereld tot een bijna stoffelijk geheel dat ontleend is aan de bekende werkelijkheid.

Toch zijn er mensen, die daar heel anders over denken. Mensen, die proberen op de een of andere manier te verwoorden wat er achter het bekende stoffelijke bestaan gelegen is.

Er is b.v. een zekere Eukleides, een Griek (later is hij ook nog in de bouwkunde gegaan), een soort intellectuele duizendpoot van zijn dagen die zich daarmee bezighoudt en dan tot deze wonderlijke omschrijving komt:

"De andere wereld is als de stemming die ik ken, wanneer de avond valt. In mij is rust en rond mij is schoonheid. En mijn naar liefde hongerend hart verwacht kloppend het opgaan van de maan." Heel dichtelijk. Maar hij zegt iets heel belangrijks, de andere wereld is een stemming.

Als we de ontwikkeling van de mensheid en uit de aard der zaak van onszelf in de gaten willen houden, dan zijn we hier op een kritiek punt gekomen. Want wat gebeurt er namelijk in die periode, ongeveer 100 - 200 v. Chr.?

Er blijken plotseling overal denkers en filosofen op te staan die proberen een einde te maken aan de hemellegende. Zij stellen daarvoor in de plaats een wereld, die moeilijk is uit te drukken. Het is een wereld, die boven de sterren wordt gezien. De Grieken kennen in die tijd nog hun hemelsferen en ook de anderen zien de aarde als het centrum waaromheen de schil ligt die zich tussen de menselijke wereld en de bovenwereld bevindt. Maar allen komen tot de conclusie dat die wereldera of sferen eigenlijk stemmingen zijn. Er is een betrekkelijk late Griekse denker (hij noemt zich Deutros), die wonderlijk genoeg - teruggrijpend naar de Heren van Stralen en de Heren van Licht - nu ineens dit zegt:

"De werkelijkheid van het leven is een licht dat in je schijnt. Het licht dat in jou wordt vervormd, vormt de wereld waarin je leeft. Wanneer je sterft, blijft dit leven voortgaan. In vele werelden trek je rond. In alle vind je slechts jezelf, totdat jij - jezelf vergetend - kunt uitstijgen boven jezelf (hij zegt eigenlijk boven je godheid, maar boven jezelf is volgens mij de juiste vertaling) en dan treed je voor de zon, voor het grote licht en je erkent de kracht waaruit je bent voortgekomen.

Hier krijgen wij voor het eerst een voorstelling in woorden die zegt Sferen behoren eigenlijk ook nog tot de verschillende stralen. Maar op het moment, dat wij boven onze eigen erkenning uitstijgen en onze begrenzing opzij zetten, staan wij voor het Licht.

Wonderlijk genoeg vinden wij iets dergelijks terug in Salamanca bij een Moors filosoofdichter, die - ofschoon hij helemaal behoort tot de wereld van de islam – filosofeert:

"Wanneer ik tot in de hemelen rijd, zo rijd ik in mijn gedachten, want de werkelijkheid is hier. Maar als de werkelijkheid hier is, zo ben ik deze wereld én de andere wereld. En als mijn wezen die andere wereld beseft, zo schrijd ik voort in mijn eigen wereld, maar ik zie in het verborgene en uit het verborgene haal ik waarheid. Die man is overigens ook als tovenaer

beschouwd en heeft het niet al te gemakkelijk gehad. Hij probeerde voor zich weer het denkbeeld op te bouwen van een gelijktijdigheid van werelden. Voor de gewone mensen was dat natuurlijk onaanvaardbaar. Mensen willen altijd graag dat alles achter elkaar komt en dan bij voorkeur het beste later, vooral als het huidige ook al goed is. Maar gewone mensen mogen dan dromen van hun hemel, of van hemel, hel en vagevuur als ze dat willen, de tijd dringt steeds meer door tot een godswereld. Zijn sferen zijn geen replica's van stukjes aards bestaan. Ze worden ontdaan van de illusie en ze worden inderdaad gemaakt tot een stemming, een emotionaliteit die gepaard kan gaan met een werkelijkheidsbesef waarin de essentie van de dingen wordt gevonden. Er zijn ook kerkvaders die zich daarmee hebben beziggehouden. Er is een zekere Ambrosius (die overigens hier en daar ook wat Griekse elementen in zijn denkwijze vertoont, die ondanks het feit dat hij behoort tot het christendom van die dagen heel rustig zegt:

"Hij, die ingaat tot God, verliest de uiterlijkheden. En zich verhullend in het licht van zijn Schepper ontdekt hij de eenheid der liefde die is uit Christus, onze verlosser." Een christelijke formulering, maar toch weer precies hetzelfde als in de oudheid.

Gaan zij nog wat verder kijken dan komen wij in een periode van allerhande vreemde godsdienstige richtingen, die niet alleen ketters zijn en terug gaan naar een oerchristendom, zoals de Waldenzen en de Albigenzen hebben gedaan, maar die ook proberen terug te grijpen naar geestelijke werkelijkheden. En vanaf dat moment ontstaat er een wonderlijke wisselwerking.

In het oosten leeft men in de godenwereld met meesters. Het is daar heel gewoon dat je als jongeling of als jonge vrouw wegtrekt om een lange tijd in de een of andere Ashram te leven en daar a.h.w. ingewijd te worden in de waarden van de godsdienst, maar vooral in die van je eigen bestaan. De andere wereld wordt dan versmolten met je eigen wereld en je leeft anders en beter.

Misschien dat we hier de theosofie moeten aanstippen. Persoonlijk heb ik wel eens enige twijfels ten aanzien van hetgeen la belle Helene (Blavatsky) beweerde te zijn, te weten en te doen. Zeker is, dat ze ondanks haar stormachtig temperament en haar grote eigenzinnigheid kans heeft gezien om de essentie van het oosters denken in een voor het westen aanvaardbare vorm over te brengen. En zo wordt ook nu weer het westen geconfronteerd met de meesters. De meesters, die altijd verborgen zijn geweest, die altijd op de achtergrond hebben gestaan, komen nu ineens op de voorgrond. Ze zijn de leiders van een menselijke era. Ze zijn de openbaarders van een nieuwe waarheid, de beheersers van de wegen van inwijding. Uit deze denkwijze komt men tot het besef van een geestelijk bestaan op een andere manier.

Het is opvallend dat wij moeten wachten tot het einde van de 1e eeuw om te horen zeggen dat je na de dood voortbestaat zoals je op aarde was. En toch is dat waar. Ik kan mijzelf niet veranderen. Ik ben gebonden aan hetgeen ik ben geweest. Mijn oude gestalte blijft mij a.h.w. aankleven, ik ben hier een persoonlijk voorbeeld daarvan. De straal van ontwikkeling waartoe ik behoor, domineert het geheel van mijn ervaringen in de sferen en bepaalt zo ook mijn mogelijkheden om in die sfeer verder bewust te worden, dus uit te groeien boven allerlei beperkingen van voorheen. Daarmede komen we als vanzelf bij het spiritisme terecht.

In het opleven van allerlei geheime inwijdingsgenootschappen krijgt de andere wereld opeens een nieuwe gestalte. Voor steeds meer gewone mensen wordt de andere wereld gemaakt tot een beleving en niet meer tot een leven in een wereld waarin de ellende een beetje weggehaald is en de leuke dingen een beetje scherper zijn aangezet. Zelfs in de islam zien wij dat. De gedachte van het gaan over de Brug van het Zwaard, een oordeel en het binnentreden in een wereld waarin de hoeren de helden vertroetelen, terwijl ze rusten onder de bomen in een tuin, verdwijnt een beetje. Misschien wel onder de invloed van de overname van deze eretitel (hemelse maagden doen niet zo] maagdelijke dames op aarde, die stoffelijke geneugten uitdelen tegen ruime betaling. Hoe het ook zij, ook in de islam gaat men begrijpen dat dit een voorstelling is dat het niet een tuin is, een paradijs in vorm, maar dat het de genoegdoening, is die je op aarde ervaart in zo'n omgeving, die nu zonder verdere omschrijvingen in een hiernamaals kan worden beleefd.

Als de 20e eeuw komt, deze eeuw vol materialisme en wetenschappelijk pogen de enge grenzen van het menselijk weten te omschrijven, dan houdt ook een nieuw denken zijn intrede in de wereld en begint de mens zijn tocht naar een werkelijkheid waarin de andere wereld wel anders is, maar niet meer sterk gescheiden van haar eigen stoffelijk bestaan.

II.

Hiërarchie in de sferen

Als wij spreken over die andere wereld en we realiseren ons op hoeveel verschillende manieren een bestaan erfahrbaar is, dan koren we al vanzelf tot het stellen van een relatie tussen de verschillende toestanden, die het ego in de andere wereld kan beleven. De schets, die ik daarvan geef, is uit de aard der zaak zeer summier en daardoor eigenlijk in haar onvolledigheid soms bijna misleidend. Ik zal er commentaar bij geven op het moment dat ik die misleiding zie als te sterk en begin nu maar met de

Hoogste wereld

We hebben nog steeds de Heren van Licht. Wat zijn zij? Misschien iets wat doet denken aan de Drievuldigheid. Er zijn drie krachten bij het scheppend proces betrokken. Alle drie zouden we kunnen uitdrukken als energie, die zich in de schepping uitwerkt door een soort straling.

Noemen wij de eerste keer materieel-creatief, dan zeggen we: Deze kracht is a.h.w. het station van waaruit alle energie komt die zich omvormt in materie en waardoor de geaardheid van de materie mogelijk wordt.

De tweede Heer zouden wij dan moeten noemen het licht van de geest. Het is de bezielende kracht die hierin zit en eigenlijk de kern van het bezielde leven. Hieruit worden de ego's opgebouwd, hierdoor worden ego's in stand gehouden.

De derde Heer zouden we het best de Heer van het bewustzijn kunnen noemen. Hij is het namelijk die in alle krachten de tegenstelling schept waardoor ze kenbaar worden. Hij maakt de ervaring mogelijk. De wisselwerking tussen deze Heren vormt de kosmos inclusief alle sferen.

Nu is het echter niet mogelijk om zonder differentiatie die krachten uit te stralen. We krijgen dan a.h.w. het prisma van bewustzijn waardoor al deze krachten uiteenvallen in een aantal stralen, die we soms ook als kleuren omschrijven. Deze verschillende kleuren zijn niet zo erg belangrijk, indien wij maar een ding beseffen: Elke kleur omvat het geheel van de Heren van Licht, maar gefilterd tot een bepaald aantal mogelijkheden.

Deze mogelijkheden zijn bepalend voor het ik! in zijn stoffelijke vorm. Je kunt b.v. zeggen Ik behoort tot de Heer van de blauwe Straal daardoor zal ik lichamen beperkt zijn, want mijn lichamelijke voorkeur, mijn reacties, sympathieën en eventuele harmonische mogelijkheden worden daardoor bepaald. Ik ben stoffelijk dus beperkt. Verder kan ik zeggen: In mij dragende de kracht van het licht, zal dit licht voor mij tot uiting komen door deze mogelijkheden. Denk maar gewoon aan een lantaarn die u laat branden achter gekleurd glas, de uitstraling wordt door het omhulsel bepaald.

Dan is er het besef. Het besef is niet beperkt tot de kleur, het zal er wel door getint zijn. De voorkeuren van de bewustwording worden wel degelijk bepaald door de straal waartoe u behoort. Maar zo min als uw levenskracht kan worden gedefinieerd volgens de straal, zo min kan uw vermogen tot denken tot bewust worden geheel worden beperkt en gedefinieerd door deze straal alleen. Het is dus een soort hiërarchie, die wij kunnen opbouwen binnen een straal, mits wij begrijpen dat deze hiërarchie nimmer geheel bindend kan zijn voor degenen die in stoffelijke vorm door die straal beperkt worden in hun bewustwording.

In elke straal bestaan de volgende facetten;

Sfeererkenning. Dat is, beleving zonder definitie. Het is misschien emotie, maar dan een emotie, die in zich een kennen bevat dat niet meer geuit hoeft te worden, omdat die behoefte niet bestaat. In dit facet zien we dan een aantal figuren of krachten die verschillende richtingen en verschillende lagen hebben.

Daaronder zien wij de mogelijkheid om het licht te beseffen maar nu alleen door omschrijving van de emoties die wij in ons voelen.

Hier is dus de uitdrukkingsnoodzaak aanwezig. Ze is echter niet volledig logisch en tot op grote hoogte in deze persoonlijkheden eerder uitdrukking van gevoelens van zekerheid, van bereiking, van verbondenheid enz.

Pas daaronder treffen wij aan wat wij een rationeel kunnen noemen een besef van samenhangen. In deze samenhangen krijgt in elke straal een persoonlijkheid gestalte die wetten uitdrukt. Die wetten zijn kosmisch. Ze bestaan dus overall, maar worden binnen de straal op een bepaalde wijze gemanifesteerd en geformuleerd. Wie hier komt, ziet de werking van de kosmos, maar hij formuleert het volgens de straal waartoe hij behoort.

Daaronder vinden wij een wereld waarin de uiting wordt gesplitst. De uiting is nu denken en gelijktijdig omschrijving, ze is ervaring en ze is weten. Deze dingen zijn niet meer een en hetzelfde, ze zijn niet met elkaar versmolten, maar staan naast elkaar. We zeggen dan ook dat elk van deze facetten gepersonifieerd dient te worden.

Weer daaronder kennen we de wereld van omschreven tegenstellingen. Het is eigenlijk de wereld die het meest op de menselijke lijkt. Hier wordt de ervaring niet meer in het "ik" beleefd, maar zal elke ervaring zich manifesteren naar buiten toe. Wij spreken hier gewoonlijk over de 9 grote facetten die binnen elke straal bestaan. Die 9 facetten houden in:

de tegenstelling licht - duister of goed en kwaad, de tegenstelling aanvaarden - niet-aanvaarden, dus losstaande van goed en kwaad, de tegenstelling van onderscheid en - gelijkheid, de tegenstelling van inzicht en - ondoorzichtigheid, een aantal werkingen, die men misschien het best kan samenvatten als vormbeperkingen. Men zou ze ook dimensies kunnen noemen. Hier speelt voor het eerst de tijd ook een rol. Het tijdservaren wordt gevormd door een drietal van deze functies samen.

Daaronder vinden wij dan eindelijk de werelden, die doen denken aan de andere wereld zoals men die altijd heeft willen zien een Zomerland compleet met zomerhuisjes al dan niet-perfect afgebouwd, al dan niet te duur. De eeuwige jachtvelden. De groene, gelukkige weiden van een Elysium en misschien zelfs de met sterrenbloemen bezaaide vloer van de hemel waarin de engelen rondwieken in vreugde en gezang.

Ik kan niet met genoeg nadruk zeggen dat deze hiërarchische indeling, die ik schematisch voor u heb ontworpen in elke straal afzonderlijk bestaat. Wij kunnen niet zeggen, dat het een en dezelfde kracht is, omdat ze alle onder verschillende ervaringen, met verschillende beperkingen werken. En zouden we kosmisch gezien geneigd zijn te zeggen dat is toch wel een wereld, dan moeten wij menselijk gezien toch wel zeggen: er zijn grote verschillen. Die verschillen liggen wel in de ervaring, in de gerichtheid, in de beperktheid van het individu dat is waar, maar ze zijn er. En daarmee zijn we of we het willen of niet - weer op de aarde terecht gekomen.

Nu is dat voor een mens wel noodzakelijk. Een mens, die de aarde loslaat, weet namelijk niet meer waar hij is. De meeste illusies van de mens worden geboren uit het feit, dat hij zijn eigen wereld teveel terzijde probeert te stellen. Hoe gebeurt dat nu op deze wereld?

Wij kennen de visionairen. Dat zijn degenen die visioenen hebben. Zij beleven bepaalde aspecten, van de hiërarchie waartoe zij behoren. Dus als u b.v. zegt: Dat is een goed helderziende, dan heeft u niet genoeg gezegd. U zoudt nog moeten weten tot welke straal die helderziende behoort, want voor de eigen straal zal de helderziende heel juist interpreteren wat hij ziet. Maar als iemand tot een andere straal behoort, dan zal daar meestal wel het een en ander aan mankeren. En staan ze (helderziende en sujet) ver van elkaar af in de scala die door het prisma van het bewustzijn tot stand is gekomen, dan kan men zeggen: Die cliënt kan beter zijn geld, in zijn zak houden en zijn geloof in z'n zak steken, want wat hier wordt gezegd past niet voor hem, omdat beider wereldbeleving en mogelijkheid teveel uiteen liggen. En als men de ontwikkeling van het paranormale beschouwt, en dat doet men tegenwoordig op de wereld, dan is het wel erg belangrijk dat men ook hiermee rekening houdt.

Zeker, ik weet het, dit systeem is aanvechtbaar. Hoezeer het ook is gegroeid door alle eeuwen heen, in de geheimste leringen van de mensheid, het is aanvechtbaar. Maar dat neemt niet weg, dat het als beeld volledig hanteerbaar is, dat het als uitdrukking van de krachten, zoals ze voor de mens bestaan, volledig aanvaardbaar is en dat we met de gevolgen (de implicaties ervan) rekening moeten houden.

Nu zeg ik dat elke mens paranormaal begaafd is. Ook dat begint men langzaam maar zeker te beseffen. Die paranormale begaafdheid is echter afhankelijk van zijn eigen persoonlijkheid. Als wij bedenken, dat er door alle tijden heen groepen zijn geweest die magische en paranormale verschijnselen wisten te veroorzaken dank zij orgastische diensten, dan zeggen we: Nu dat moet dan wel demonisch zijn. Neen, Dat zijn mensen, die behoren tot de rode straal. Die mensen leven in een actie. Hun emotie moet gebaseerd zijn op iets wat wij temperament noemen. Uit dat temperament komt nu die bekwaamheid. Maar wat voor de een werkt is voor de ander absoluut taboe. Iemand van b.v. de blauwe straal die het zelfde probeert, gaat er gewoon aan te gronde, want die kan het niet verwerken en hij kan er niets mee bereiken. Iemand van de blauwe straal moet het juist zoeken in de meditatieve sfeer. Een mens, die b.v. behoort bij het gouden of gele licht, zal het weer in de eerste plaats moeten zoeken in de daadwerkelijkheid van vreugde, van liefde, die hij naar buiten brengt. De wisselwerking tussen de vreugde die hij uit en de kracht die hij daardoor in zichzelf ontdekt, stimuleert bij die persoon weer de begaafdheden.

Het is niet zo gemakkelijk zo'n ontwikkeling. Wij zijn wel eens geneigd - zeker in deze dagen - om elkaar schouderophalend te bekijken. En dan zegt degene die in de toekomst ziet: Nu ja, al die astrologen. En de astroloog zegt: Al die mensen zijn zo subjectief. Wij hebben een objectie oordeel. Die mensen behoren dus ook beiden tot een verschillende straal en daarin werken ze dan vaak nog op een verschillende manier en zijn ze niet in staat te begrijpen waarom bij de een door een berekening een visionair vermogen ontstaat, terwijl het bij de ander eerder door een optische vermoeidheid komt.

Als u zich bezighoudt met de ontwikkeling van de mens, dan valt u telkenmale weer op hoe die indeling, welke ik u summier heb gegeven belangrijk kan zijn voor begrip. Want als we denken dat wij allemaal hetzelfde zijn en hetzelfde zouden moeten kunnen, dan lopen we vast. Elke mens heeft dezelfde mogelijkheden ten aanzien van het paranormale, maar hij behoort tot een bepaalde straal van werken en denken Hij behoort tot een bepaalde methode van beleven. En als hij op die wijze werkt, dan openbaart het zich ook altijd weer volgens zijn eigen wezen, volgens de werelden waartoe hij behoort. Eerst als hij door al die fasen heen zelf voor het licht treedt, kan hij zich manifesteren gelijk aan alle anderen.

III.

Ontwikkeling van volkeren

Nu ik u dit alles heb voorgelegd, zult u gaan begrijpen dat er niet alleen ten aanzien van het paranormale maar ook ten aanzien van geloof, van voorstelling, van gevoelsleven grote verschillen in de mensheid bestaan en bestaan hebben. U kunt nu ook gaan begrijpen waarom verschillende volkeren in met verleden meteen in de grond gelijke geloofs- of ontwikkelingsbasis zo sterk divergerende uitwerkingen daarvan vertonen. Want zoals mensen behoren tot stralen, zo behoren volkeren tot ontwikkelingen. Ik weet het wel, de Nederlanders zullen het niet prettig vinden, als ik zeg dat ze eigenlijk net een deel van het Duitse rijk, een deel van België en een deel van Scandinavië (voornamelijk Denemarken) onder een heerser samenvallen. Maar dat is nu eenmaal zo. Het is dus een kracht die hier de tendensen bepaalt. Deze kracht bepaalt weer het volkskarakter en het volkskarakter is wederom een beperking.

Onthoudt u dit; U behoort tot een bepaald volk. Dat is een achtergrond, dat is een cultuurpatroon, dat is een beschaving. Daardoor komt u tot een bepaalde vorm van beleven en uiten. De meeste mensen denken dat ik gek ben - ik heb het nl. wel eens meer gezegd - als ik beweer, dat de Hunnen onder Attila vaak hoogbewuste mensen waren. Men zegt: Dat kan niet, roven, moorden, branden Maar zij behoorden tot een aantal nomadenstammen, bovendien nog met Mongoolse inslag, die een totaal andere voorstelling hadden van leven, de waarden van het leven en de betekenis van het beleven dan de westerse mens. Ook zij geloofden in een hiernamaals. Ook zij geloofden in de mogelijkheid hogere krachten tot zich te trekken en tot

uiting te brengen. Ook zij hadden hun profeten, hun helderzienden, hun orakels. Er is dus geen verschil tussen de Hunnen, de Romeinen, de Grieken, de Egyptenaren dan alleen op basis van cultuurpatroon. Want binnen die volkeren zien wij dezelfde schakering van persoonlijke begrensdheden en mogelijkheden, die wij overal elders aantreffen. Dan is het ook niet verwonderlijk dat een en hetzelfde geloof in delen van India en Pakistan (het vroegere Brits India) een heel andere vorm van wreedheid kennen dan eenzelfde geloof dat zich in de buurt van Nicaragua heeft gevormd. Wat is nu het geval?

In beide gevallen wordt de dood gezien als het tweede gezicht van het leven. Het doden is een offer aan het leven, maar het is gelijktijdig het Herschenken van het leven aan de dood. In het ene geval doe je dat door mensen met een zekere wreedheid te offeren, in het andere geval doe je het door de meestal bloedloze sluipmoord zoals bij de Thuggi. Maar in beide gevallen is de basis van het begrip dito, er is geen werkelijke dood. Als ik iemand dood, dan breng ik hem over naar een andere wereld. Breng ik het met een bepaalde bedoeling over naar die andere wereld, dan zal hij niet anders kunnen doen dan, gedreven door die bedoeling, in die andere wereld zijn bestemming vinden. Dit is misschien een beetje menselijk, maar de manier waarop wordt weer bepaald door de groep, door de cultuur, kortom, door de geest die een dergelijke groep beheerst.

Men vraagt zich wel eens af waarom de wereld altijd zo wreed is geweest. De mensheid is nog even wreed, alleen op een andere manier. Vroeger hakte je de dief een hand af. Tegenwoordig sluit je hem op en geef je hem TBR. Je hebt de fysieke vermindering vervangen door een psychische. Die wreedheid blijft ergens omdat de mensen elkaar niet begrijpen. Het wederkerig begrip is zo volkomen onmogelijk omdat de mensen tot verschillende werelden, verschillende stralen behoren en dezen met hun eigen begrenzingen menen, dat de ander identiek moet zijn zonder te begrijpen dat de ander alleen aanvullend kan zijn.

Mag ik nog even voor mijn genoegen terugkeren naar de oudheid.

Het is opvallend dat wij beschavingen kennen, die alle een zeker ambtelijk karakter hebben. Waar nu de Gobi-woestijn ligt hebben eens machtige beschavingen geleefd, priesterbeschavingen. En waar de priester voorgaat, komt niet alleen de Duivel, maar ook de ambtenaar er vlak achter aan. Diezelfde vorm vinden wij terug in het Inca rijk, dat in zich het verval van het overgeorganiseerde representeert van volkeren, die een veel groter geestelijke veerkracht hadden. We vinden datzelfde ook terug in een soort ambtelijke priesterregering in de periode dat de Bosjesmannen en de Zoeloes tot op zekere hoogte ook een aanvaarding van priesterbewind kennen. Wij zien dat verschijnsel in Babylon. Wij zien het ook veel later en bijna op dezelfde manier in Tibet. Andere vormen, andere gebruiken, maar essentieel hetzelfde. Daaruit zou men volgens mij de conclusie moeten trekken dat elk volk, elke groepering behorende onder een entiteit in een bepaalde reeks ontwikkelingen komt waardoor de zuiver priesterlijke, de profetische, de godsregering overgaat in de bureaucratische regering, die op haar beurt overgaat in de krijgsmansregering, die op haar beurt weer overgaat in de koopmansregering en die op haar beurt weer resulteert in de meerwaardigheid van de landbouwers welke dan, als ze welvaart bereiken, gaan geloven en in hun geloof de priesters weer aan het gezag brengen. Het is een kringloop. Bij elk volk een beetje anders, maar bij elk volk bestaand. Daaraan wil ik nu mijn gevolgtrekkingen verbinden.

Omdat de ontwikkeling van een groep mede door geestelijke krachten wordt geleid, zal elke groep een aantal fasen of ontwikkelingen doormaken die tot deze entiteit behoren. Nu is de vraag alleen maar tot welke straal zullen degenen behoren, die in een bepaalde fase in dat volk leven? Het blijkt namelijk dat, of we nu te maken hebben met de theocratie, de bureaucratie, de krijgsmansmaatschappij, de koopmansmaatschappij of welke andere ook, het eigenlijk de wijze van wereldbeschouwen is van degenen die daarin samenleven, die het cultuurpatroon maar ook het ontwikkelingspatroon bepaalt.

Er zijn theocratieën, die zo vrij zijn dat ze beter zijn dan elke democratie. Aan de andere kant zijn er democratieën (een democratie is in feite een koopmansgouvernement, een boer begint altijd met een dictatuur] die alleen goed kunnen zijn, indien men uitgaat van een vrijheid waarbij men voor anderen zo weinig mogelijk bescherming biedt en voor zichzelf zo weinig

mogelijk bescherming eist. Dit is een concurrentiemaatschappij. Zijn de mensen niet in staat om dat waar te maken, dan krijgen we een verzanden van de zaak. Dan wordt het burgeroorlog, moord en doodslag en zo'n volk gaat ten onder. Zijn ze wel in staat dat klaar te spelen, dan zal de volgende fase over het algemeen de landman wel weer naar voren brengen, maar gelijktijdig zien wij dat de kunsten zich ontplooiën. Er is wel een bepaalde mentaliteitsdictatuur, maar de kunst en de wetenschap gaan bloeien. Is de samenwerking er niet, dan krijgen we de tijd van de maraudeurs, de bonjoeurs en dergelijke, de opstand waarin de boer in het verbrande land tracht zichzelf te handhaven en het slachtoffer wordt van zijn behoefte om anderen te overtreffen. Dat is onontkoombaar. Ook deze kringloop is belangrijk.

Als ik kijk naar de wereld van vandaag, dan moet ik zeggen dat wij niet, zoals u misschien meent, in een bureaucratie zitten - die tijd is alweer voorbij - maar dat we op dit moment feitelijk in een handelsregering zitten, en dat geldt voor een groot gedeelte van de westerse wereld. Hier zien wij dat de neiging om zichzelf zeker te stellen een machtsevenwicht heeft geschapen waardoor verstarring ontstaat.

In die verstarring kan een bevrijding komen, wanneer de mensen weer gaan beseffen dan een normalisering van actie en reactie voor de mens onmogelijk is, tenzij men hem gelijktijdig zijn geestelijke uitingsmogelijkheden ontnemt. want de mens behoort tot een bepaalde straal en hij kan de wereld niet op gelijke wijze zien als alle anderen, hij heeft mogelijkheden die het hem onmogelijk maken om op precies dezelfde manier te denken, te reageren, kortom, om in zijn wereld te bestaan. Nu zal moeten worden uitgemaakt waar dat op uitloopt.

Ik voel ergens nu reeds de revolutie van wat men dan toch de boerenstand moet noemen, de mensen die meer met de aarde verwant zijn. Ik voel ook de dictatoriale neigingen die daarmee gepaard gaan aan alle kanten opkomen. Indien de mensen van vandaag in staat zijn om hun innerlijk besef te handhaven, dan zullen wij binnenkort weer overal de stem van profeten en orakels kunnen horen. Dan zullen wij binnenkort weer kunnen zien hoe wonderen gebeuren, omdat de mens weer een gaat worden met de krachten, die hij innerlijk kan bereiken. Er kan een grote groei zijn, maar dan moeten wij wel een ding onthouden

Je kunt nooit datgene veranderen wat je voertuig, gevormd onder de heerschappij van een straal, je als beperking oplegt. Je kunt geestelijk daaraan ontsnappen, maar alleen, indien je blijft uitgaan van je eigen beperkte mogelijkheden. Je kunt in de maatschappij de werkelijkheid leven en beleven en tot uiting brengen, indien je je eigen beperkingen beseft en daarbij je gebondenheid aan de gemeenschap. Je kunt je er nooit tegenover stellen, omdat je tenslotte wordt geregeerd door diezelfde groepsgeest, die geestelijke invloed, die het geheel helpt bepalen.

Een laatste conclusie;

Als je geestelijk verder wilt gaan, moet je leren juist voor het geestelijk streven je eigen weg te zoeken. Vraag dan niet: Tot welke straal behoor ik? Vraag je af welke mogelijkheden heb ik? Wat zijn mijn persoonlijke eigenschappen? Wat is mijn persoonlijke benadering? Dat is het belangrijke.

Wie zo met zichzelf werkt, zal binnen de beperktheid van zijn stoffelijke mogelijkheden - ten aanzien van harmonie - het maximum bereiken aan geestelijke vermogens en begrip. Hij zal zelfs geestelijk de brug kunnen slaan tussen zichzelf en degenen die tot andere stralen behoren en zo achter de zuiver stoffelijke beperkte uitingen een geestelijke uiting kunnen vinden, die weerklink vindt in alle stralen.

DE WEG VAN DE MEESTERS

Het zal u bekend zijn, dat er volgens de overleveringen altijd kregen van inwijding zijn geweest, die op bepaalde plaatsen beginnen en waarmee je door een zuiver lichamelijke tocht in contact kunt komen met degenen die inwijding geven. Dit is niet geheel onjuist, ofschoon de laatste poorten van inwijding (in India in de Karakorum) gesloten zijn en nu elders op de wereld weer geopend zijn. Als we een dergelijke weg van inwijding beschouwen, dan ontdekken we het volgende:

In de eerste plaats degene die deze weg bereikt en contact krijgt met de inwijders is altijd iemand, die allereerst zijn eigen instelling zodanig harmonisch heeft gemaakt, dat hij deze contacten aanvoelt.

In de tweede plaats Degene die de inwijding krijgt, wordt tot de weg aangetrokken als een magneet tot de pool. Hij kan er niets aan doen. Hij wordt gewoon gericht op deze gebeurtenissen en alle verschijnselen rond hem schijnen samen te werken om hem het contact te geven dat voor hem belangrijk is.

Het eerste contact is over het algemeen een beperkt leercontact, en bevat eerder een aantal vragen dan een inwijding waardoor je bepaalde dingen verneemt. De mens leert denken. In dit denken wordt hij geconfronteerd met oude kennis en hij moet zelf een oplossing vinden voor de vragen, die daaruit voortvloeien.

Heeft hij dit bereikt, dan zal de volgende fase zijn; het verkrijgen van bepaalde antwoorden, die gepaard gaan met een harmonie van denken. Dus een eenheid van denken met meesters, die in de geest of in de stof kunnen bestaan. Hierdoor ontstaat er een psychische verandering en een grotere gevoeligheid. Vanaf dit moment zijn er contacten mogelijk met de meester langs telepathische weg. Over het algemeen kunnen daarbij zelfs verschijnselen voorkomen, die doen denken aan een spiritistische bijeen komst. Deze contacten hebben ten doel de mens te oriënteren in zijn eigen wereld. Hij leert die wereld opnieuw beschouwen. Hij moet ook zijn eigen leven herzien en de praktijk van zijn leven aanpassen aan hetgeen hij als harmonisch in zichzelf erkent.

Heeft hij ook dit bereikt, dan gaat hij over naar de volgende fase waarin een contact met meestal afgezanten van een inwijdingsmeester plaatsvindt. Deze afgezanten brengen hem dan een aantal belevingen in de meeste gevallen is het ook een confrontatie met het paranormale of het magische. Heeft dit plaatsgevonden, dan moet men leren deze krachten ook zelf te gebruiken. In deze periode leert menig inwijdeling contact opnemen met b.v. natuurgeesten en soms zelfs het beheersen daarvan .

Daarna gaat hij verder en komt tot uittredingspraktijken, die hem eerst met en dan zonder hulp naar een bepaalde sfeer voeren. Heeft hij de eerste trap doorstaan, dan wordt het contact met de meester intenser en gaat hij naar een volgende, hogere geestelijke beleving toe, naar een nieuwe geestelijke wereld waarin hij wederom hulp krijgt. Is die hulp voldoende, dan komt er een ogenblik dat hij dit op eigen kracht kan bereiken.

Er is dan een rustpauze waarin hij van deze bereiking geniet en waarop het contact wordt hernieuwd. Dit geschiedt viermaal waarna de hoogste sfeer, die voor de inwijdeling bereikbaar is, betreden kan worden zonder dat hulp van anderen daarbij nodig is.

Hier ontstaan dan de droombelevingen waarin het geheel van problemen, disharmonieën, harmonische mogelijkheden wordt uitgebeeld op geestelijke wijze en in een geestelijk beleven. In deze fase is men aan enorme spanningen onderhevig. Degenen die dat niet volhouden keren terug naar de wereld en zijn dan over het algemeen tamelijk agressief tegen alles wat hen niet bevalt. Degenen die het wel kunnen volhouden, vinden een harmonie met alles op de wereld en kunnen alles op zijn eigen waarde a.h.w. aanvaarden en beleven. Ze beschikken dan ook over grotere mogelijkheden, al hun chakra's zijn geopend. Ze hebben de mogelijkheid anderen te stimuleren en te helpen.

In deze fase (de laatste) komt het werkelijke contact met de meester tot stand. De meester treedt nu niet meer op als geleider maar eerder als gezelschap. Er ontspint zich in de meeste gevallen een soort discussie, zij het telepathisch, waarin de persoonlijkheden worden vergeleken en afgewogen en er zo een beeld ontstaat van eigen mogelijkheden en van de bestemming van de wereld in een bepaald tijdperk. Waar dit bereikt is, kan je zeggen: ik ben adeptus major, ik ben vol-ingewijde geworden.

Deze beschrijving moge op zichzelf interessant zijn, maar het zegt betrekkelijk weinig over de mogelijkheden die een normaal mens heeft om deze inwijding te vinden. Ik kan u alleen dit zeggen.

Iedereen, die de wegen der inwijding wil gaan, wordt beroepshalve door bekenden, door toevallige gebeurtenissen, door geschriften die hem bereiken langzaam maar zeker gebracht tot een patroon van denken. Het is een soort mandala opgebouwd uit gedachtekracht waarin de persoon voor zich voortdurend een zekerheid vindt, een harmonie en van waaruit hij voor zich de juiste uiting en reactie op zijn wereld steeds weer kan vinden. Wanneer dit gebeurt, is het verdere proces automatisch. U kunt dus niet zeggen: Ik krijg inwijding doordat iemand mij komt opzoeken. Dat is lang niet zeker. U kunt wel zeggen: Op het ogenblik, dat ik in mijzelf bepaalde denkwijzen heb gevonden plus een wereldaanvaarding, kan ik vanuit die denkwijzen mijn wereld benaderen en zal door de benadering van mijn wereld voortdurend meer krachten tot mij trekken, die steeds harmonischer worden met mijn wezen en daardoor ook steeds grotere mogelijkheden voor mij zullen scheppen. Er zijn enkele dingen, die ik u over deze fase mag vertellen

1. U zult in deze fase vaak komen tot een verwerping van uw leven of van een groot gedeelte daarvan. Tracht dit te voorkomen. Probeer uw gehele aandacht terug te brengen tot alle harmonische facetten. Er zijn in elk mensenleven dingen, die niet gemakkelijk aanvaardbaar zijn en die u wat moeilijk kunt verwerken. Maar als u zich kunt terugtrekken in de rust van uw eigen gedachten, zult u die problemen voor een groot gedeelte kunnen oplossen en voor een ander deel zult u ze onbelangrijk kunnen maken door de grotere energie waarover u beschikt.

2. U kunt een inwijding nooit zoeken door alleen u innerlijk te concentreren en voortdurend met uzelf bezig te zijn. Elke vorm van inwijding op deze wijze berust op een wisselwerking met de wereld. En in deze wisselwerking moet u proberen uw eigen krachten zo positief mogelijk, maar geheel volgens uw eigen aard en denken te gebruiken.

3 Denk niet, dat zwaarwichtige lectuur altijd inwijdingswaarden bevat. In heel veel gevallen kan ook lichte lectuur of een toevallige opmerking inwijdingsbetekenis voor u hebben. Het is namelijk een bouwwerk dat uit de gedachten van de wereld in u wordt opgericht. Naarmate dit bouwwerk het voor u mogelijk maakt uw eigen wereld a.h.w. geruster en harmonischer te beschouwen, zult u als vanzelf daardoor ook over krachten beschikken die u dichter brengen bij de begeerde contacten.

4- Als ik u wijs op de verschijnselen bij het begin van een telepathische inwijding, dan doe ik dit om u duidelijk te maken dat u niet ontmoedigd hoeft te zijn, als er geen duidelijke impressies komen. De meeste mensen denken; in mij moeten visioenen ontstaan of zeer duidelijk woorden worden gehoord. Dat is zeker in het begin niet waar. De telepathische elementen van een inwijding maken zich altijd kenbaar door vage voorstellingen, vage dromen en vaak ook door tegenstellingen, die men in een droom moet oplossen. Indien men daartoe in staat is, zal men als vanzelf daarin een zekere vorm, een zekere harmonie zien komen. Een van de tekenen is vaak het ritme waarin ze voorkomen. Als u kunt zeggen: Ik heb dergelijke droomgevoelens of dergelijke afwijkende stemmingen regelmatig en wel om de zoveel tijd, dan zit hier een element in van telepathische beïnvloeding. Is het harmonisch of kan ik het voor mijzelf harmonisch maken, dan zal het ongetwijfeld bijdragen tot inwijding. Wacht dan niet op uitgesproken mededelingen, maar werk rustig in en aan uzelf.

Ik heb hiermede en naar ik hoop voldoende duidelijk het een en ander gezegd over de wegen van inwijding. Besef, dat er vele verschillende wegen zijn. Er is niet een weg, tenzij wij die weg willen omschrijven als een harmonie, die mede de wereld in zich bevat dan kunnen we over een weg spreken. Maar de omschrijving in formaliteiten, in denkwijzen, in theorieën is niet te geven dan in vele verschillende en schijnbaar strijdige vormen. Als wij een cirkel hebben, dan kunnen we op elk punt van de omtrek beginnen en toch in een rechte lijn naar het middelpunt gaan. Dit geldt voor een inwijding even goed als voor de mathematische figuur.

Denk niet dat de weg die voor u de juiste is voor iedereen de juiste is. Ga uw eigen weg, maar ga hem in harmonie met uw wereld.

Denk niet dat een geloof of een leerstelling beter is dan een andere reeks stellingen. Het is de harmonie die belangrijk is. De stelling is bijkomstig.

Besef verder dat weten in de zin van wetenschappelijk en redelijk weten in een inwijding pas op de laatste plaats komt. Het is eerst het ontwaken van het geheel van uw wezen, het

beschikken over het geheel van uw mogelijkheden en vermogens en dan kan er misschien pas een weerkaatsing daarvan komen in het gebruik van uw redelijke vermogens en zo in uw logische, redelijke en menselijke benadering van de wereld. Zoek niet teveel naar wetenschap, zoek eerder naar besef .

BESPIEGELING

Een spiegel. Wat zie ik in de spiegel? Ik zie de wereld omgedraaid. Ik zie mijzelf zoals ik mijzelf niet ken en toch meen dat ik ben en voortbesta.

De spiegel is een middel om nader te komen tot datgene wat onbereikbaar lijkt. Met de spiegel kan ik om een hoekje kijken. Met een spiegel kan ik groter worden en verder zien. De spiegel is een middel waarvan ik mij bedien om zo meer te zijn, meer te worden, meer te weten dan zonder dit voorwerp bestond. En voor de spiegel was uitgevonden, voor het gepolijste zilver ooit bestond, waarin de schonen droomden over eigen waan van schoner worden, waren er de wateren die in een ogenblik van stilte de wolken weerspiegelden. En zij lieten zien hoe op aarde kan bestaan wat aan de hemel drijft.

De mens, die in een bespiegeling zoekt naar werkelijkheid, schrijft eigenlijk op zijn eigen wereld neer wat in het hoogste leeft. Hij herziet, beziet zichzelf en weeft van "ik" en hemelrijk iets wat op aarde kan bestaan. Hij maakt van het spiegelbeeld een waan, een werkelijkheid door om te zien. Want zegt niet reeds de filosoof:

"Onze werkelijkheid is slechts het schaduwbeeld, geworpen door de vlam van eeuwigheid op de muur van de grot waarin we rusten. Maar draaien wij ons om, wij zien de vormen niet, maar wel het vuur. En het uur, waarin het licht wordt gezien, is het ogenblik waarop de bespiegeling wijkt en een werkelijkheid voor het eerst volledig wordt ervaren."

Zoek naar uzelf. Zoek naar het zijn en spiegel u in al wat leeft. Maar besef, dat dat waardoor uw spiegel antwoord geeft de werkelijkheid is waaruit gij, zoals de kosmos en al wat ge ooit kent, bestaat.

Ik hoop u een paar denkbeelden te hebben gegeven. Het is niet belangrijk wat wij zeggen. Het is belangrijk wat u erover denkt. Blijf dan niet staan bij de bespiegeling alleen, maar doe eens wat aan praktische alchemie, dan zult u soms verwonderlijk snel in inzicht, in kracht en in levensvreugde kunnen stijgen.

HERFSTSTORMEN

Wanneer de wolken jagen en de takken breken, wreken zich gebreken van het verleden en de zomer.

De dromen van de lente zijn voorbij en de dreiging van de winter lijkt een sterven aan te kondigen.

Maar toch is het slechts het verwijderen van het ongezonde, een breken van het zondige, om te vinden het nieuwe wonder van de vrijheid, van natuurlijk opengaan.

De herfststorm is de bezem die de straten reinigt voor de stoet waarlangs de lente straks moet gaan.

En wie de herfststorm van zijn eigen leven vreest en in de zilveren draden sneeuw en kille winter ziet, beseft maar al te vaak nog niet, hoe juist in deze tijd zich fouten uit 't verleden wreken en oude banden plotseling breken, omdat het nieuwe leven voort moet gaan en voor dat nieuwen zorg en verliezen samen breken vrij baan, opdat men bewust weer van zichzelf zal wezen op 'n nieuwe baan. U denkt misschien aan herfststorm als gevaar. Wie de stormen vreest, kan de storm niet bedwingen. Maar wie verstaat dat in het huilen van de wind een zingen klinkt van nieuwe tijd, die wordt door herfststorm niet bedreigd, maar eerder stil en strak bekoord. Hij zoekt het woord dat in de wind meeklinkt, zingt, als van 'n nieuwtje omtrent komend zijn, een andere tijd. De herfststorm is een teken van de eeuwigheid die nog voorbij raast aan de mens die niet kan stille staan. Maar ben je stil, dan moet de herfststorm zwijgen, dan is de winter plotseling voorbij, dan wordt de lente plotseling goud. Want uit de stilte van 't

stille zijn is de oneindigheid gebouwd, die wij verwerven moeten met ons streven onze normen door te breken.

En dat breken in het leven bezorgen weer late stormen, die rond een leeftijd, ach, de mens zo vaak ellende geven.

LES 3– VREEMDE STEMMEN

In de historie van de mensheid hebben orakels altijd een wonderlijke rol gespeeld. Ik weet wel, dat tegenwoordig de orakels in de techniek schijnen te schuilen, maar van het begin van de menselijke ontwikkeling af, tot ver voor het keizerrijk Mu hebben vreemde stemmen de mensheid geleid en vaak ook misleid.

In de gehele historie zijn orakels van groot belang. Als wij denken aan Midas, de bekende rijkwaard, dan is het wel zeker dat hij zijn ondergang mede te wijten heeft aan een verkeerd geïnterpreteerd rijmpje van een orakel. Kijken wij naar de situatie in Atlantis, dan ontdekken wij zelfs dat er een strijd is tussen de priesters in de bergen met hun geïnspireerde uitspraken en de priesters in de tempels, die dat natuurlijk niet op zich laten zitten en met orakels aan het werk gaan. Juist omdat die vreemde stemmen, meer dan menigeen zich kan voorstellen, van invloed zijn geweest op het verloop van de historie lijkt het mij aardig eens te zien, wat ze eigenlijk op hun geweten hebben.

Laat ons eens denken aan grote figuren als b.v. Alexander de Grote, die is opgetrokken eerst tegen de Perzen en later verder, dan is het de uitspraak van een orakel dat hem zei, dat hij de wereld zou beheersen, althans zo interpreteerde hij het zelf. Er werd hem gezegd: "En terugkerende zult ge zien hoe de grootheid van uw land niet ondergaat." Ideeën, hij ging zelf ten onder, maar dat had hij er niet uit begrepen.

Simenostrius, een farao, kreeg een orakel waardoor hij meende een van zijn dochters niet te moeten uithuwelijken aan de vorst van een naburig land. Hij stuurde een plaatsvervangster. Toen die vorst er achter kwam, begon hij een oorlog. En dat was indirect de oorzaak dat de samenhangen in Egypte gingen veranderen en er een Twee-kronen rijk ontstond.

In de geschiedenis van de Eufhraat en de Tigris, het stroomgebied waarin alle oude stadjes lagen (o.a. het Ur van Abraham) vinden wij ook weer de maangodinverering en de orakels. En of wij nu naar de Pythia gaan, of wij kijken naar de stemmen die spreken in b.v. Atlantis, of wij gaan daar tussen in de tijd dwalen, wij ontdekken, die orakels spreken lang niet altijd de waarheid. Vaak zijn hun spreuken dubbelzinnig en in vele gevallen heb je het gevoel dat er meer bedrog bij is dan wat anders. Dat kan dan ook wel.

Hoe komt het dan dat die orakels soms ook letterlijk voorspellen wat er gaat gebeuren? Hoe komt het dat die orakels met hun uitspraken acties ontketenen waaraan niemand heeft gedacht? Acties waardoor inderdaad het beeld van de wereld in die dagen verandert, waarbij oude dynastieën te gronde worden gericht en nieuwe rijken ontstaan. Om dat te begrijpen moeten wij gaan kijken wat er achter zit.

Zeker, daar zijn de grote Heren van Wijsheid en van Licht, de Heren der Stralen, maar daarnaast zijn er ook de vreemde entiteiten, die op aarde een rol hebben gespeeld. In het begin hebben ze het waarschijnlijk gemakkelijk gehad wat natuurgeesten een beetje bij elkaar houden en zorgen dat geen watergeest probeerde te flirten met een vuurgeest. Maar toen eenmaal de dieren waren ontstaan en de soorten zich ontwikkelden, was het niet alleen maar belangrijk om de vorm wat te bepalen, het was belangrijk om samenhangen te gaan bepalen.

De stemmen van de vroegste priesters, de voorouderstemmen zoals zij dat noemden, zijn van een gelijke gaardheid als de klassieke orakels waarvan men zoveel hoort, zelfs nog in uw dagen. Het zijn de stemmen van groepsgeesten, entiteiten, die ervoor moeten zorgen dat de mensheid en de samenhang mensheid - wereld levensvatbaar blijft. Ze zijn de stemmen van de verandering. En wie dat niet beseft, zal er aan te gronde gaan. Want de grote geestelijke invloeden, die de mensen proberen te brengen naar a.h.w. een andere maatschappelijke samenhang, naar andere levensomstandigheden zijn niet bang om wat op te offeren. Wie denkt, dat een stem kan zeggen dat het lot je altijd gunstig gezind zal zijn, die vergeet het maar beter. Hij zal namelijk risico's nemen waardoor hij anderen wel een

ontwikkelingsmogelijkheid geeft, maar er zelf door te gronde wordt gericht tegen al zijn intenties in.

Nu moet u niet denken dat ze er vroeger goedkoop afkwamen. Er was een zeer rijke vorst, die aan een orakel een wijgeschenk zond. Het was een bewerkte zilveren wijwatervat (een soort wijnvat) dat ruim 500 liter kon bevatten. Stel u voor, dat gedreven zilver, dat was toch een heel kapitaal. En in die tijd was zilver nog wat waard, want er was geen bankpapier om het te doen devalueren. Er is een ander geval bekend van iemand, die voor een geslaagd orakel een kudde van honderd stieren met hun koeien gaf. In die streek kwam per koe ongeveer 1/10 stier dus werden het honderd stieren met duizend koeien. Die mensen dachten dat ze zo de gunst konden kopen van de goden die in het orakel tot uiting kwamen, maar ze hadden niet in de gaten dat ze eigenlijk geconfronteerd werden met de krachten van ontwikkeling; of moeten we zeggen de krachten van de tijd. Want het is de tijd, de voortdurende verandering, waarin de mensheid haar scholing ontvangt, haar bewustwording opdoet. Maar het is gelijktijdig ook de tijd, die het belangrijkste middel is om de onbewuste geest bewust te maken.

De tijd mag niet stilstaan. De tijd is echter geen uurwerk. De tijd telt af aan de hand van verandering. Als een element verandert dan verloopt er tijd. Als een mens verandert, dan verloopt er tijd, werkelijke tijd. Hun grote offers waren voor hen dus van weinig nut. Maar wat zij bewust of onbewust wel hadden gedaan, was daarmee de stemmen van de geest een enorme kracht op aarde te geven in een tijd dat de mensheid nog niet zo ver gevorderd was. Dat is ook begrijpelijk, want in die periode was er geen mogelijkheid voor grote Meesters om werkelijk overal onderricht te geven. Je kon een school stichten, een leer brengen, maar daar bleef het dan bij. Zo'n leer ging niet gemakkelijk rond de wereld. Dat is eigenlijk pas in de laatste 3000 jaar het geval. De echte Meesters spraken dus tegen beperkte groepen.

Er is in Egypte een Meester geweest, die enorm veel wijsheid heeft gebracht en eigenlijk voor een deel mede aansprakelijk is geweest voor het Egyptisch Dodenboek. Maar zijn roem in zijn tijd was, dat hij een middel wist om groene staar te genezen, die kwam daar namelijk veel voor. De mensen vonden het echter veel belangrijker om te zien dan om wijs te worden. Dat is altijd zo geweest, op een uitzondering na misschien. Er was een nogal oude en rijke landvoogd, die zoals dat nu eenmaal gebruikelijk was er nogal wat slavinnen op nahield en ook nog wel enige echtgenoten. Deze goede man leed al enige tijd aan staar. Hij ging naar die Meester toe en werd genezen. Na een maand of wat kwam hij terug. Toen vroeg de Meester hem: "Ben je blij dat je kunt zien?". De man antwoordde "Heer, ik had liever wijsheid gehad, want wat ik zie is een doorlopende teleurstelling voor mij. Met mijn gedachten had ik misschien verder kunnen doordringen in het rijk der goden." Een man, die kennelijk begrip had voor de situatie.

Meesters kunnen niet veel bereiken. Een Meester staat te ver van het volk af. Hij kan niet opgaan in de dagelijkse sleur, die vooral in de prehistorische tijden - bijna tot 500 n. Chr. - in een groot deel van de wereld het bestaan uitmaakte met elke dag hetzelfde doen, het leven in kleine beperkte groepen en een belangstelling die, op zijn minst genomen, zeer beperkt is. Maar als er een stem komt, die zegt dat er iets moet gebeuren, dan kan die stem, omdat men erin gelooft, die sleur breken.

Het is het geloof dat men heeft in deze orakels, in deze vreemde stemmen, waardoor de geschiedenis van de mensheid werkelijk volledig beïnvloedbaar wordt. Daarin kunnen vele grote entiteiten, die volkeren of rassen proberen te ontwikkelen op aarde een middel vinden om stilstand te voorkomen en in plaats van de stagnatie in de geschiedenis voortdurende veranderingen en stroomversnellingen tot stand brengen, waarin de mens wel gedwongen wordt zich verder te ontwikkelen en waarbij sleur eenvoudig niet meer houdbaar is, als je wilt leven.

Nu zult u zich waarschijnlijk gaan afvragen waarom ik juist vandaag daarover begin.

Wel die stemmen werden in die dagen erkend als de stem van een bepaalde god, of ook wel de stem van een bepaalde ziener. In deze dagen spreekt misschien de stem van de wetenschap of de nieuwe openbaring van een ideaal. Het verschil tussen die stemmen is vaak niet zo groot als u zou denken. Het zijn stemmen, die eigenlijk vreemd zijn aan de mensheid en die boven de mensheid uitreikend nieuwe principes aan de mens geven en dan moet de mens maar zien

wat hij ermee doet. Het zijn geen leiding gevende stemmen in de zin van: wij voeren u tot de overwinning of tot het goede einde. Het zijn eerder stemmen die u confronteren met de mogelijkheid. Het zijn stemmen die zeggen: Zo, mens, zie nu maar zelf wat je doet, hoe je ermee klaarkomt.

In de huidige tijd zijn er ook veel stemmen, die niet redelijk zijn. Als u even goed nadenkt, weet u dat het niet redelijk is. Maar de mensen geloven erin. De mensen zijn bereid een veldtocht te beginnen tegen iets waarvan ze niets afweten, alleen maar omdat er iemand is die zegt: Dat is verkeerd of dat is ideëel gezien onjuist. Verschillen ze nu veel van de oude vorsten en wat dat betreft van de andere rijke mensen, die vroeger zich ook door dergelijke stemmen lieten verleiden tot allerlei handelingen?

Als ik denk aan de uittocht van Atlantis, dan word ik ook geconfronteerd met die vreemde stemmen. De uittocht van de Witte Priesters wordt voorafgegaan door een verschijning die wij waarschijnlijk "het gouden Licht^o" zouden noemen, maar die men daar de "Gulden Vlam" noemde. Die verschijning vertoonde zich op een berg. De priesters stroomden samen. Ze kenden dergelijke verschijnselen wel. Ze hoorden dan een stem die zei, "Gij zult heengaan, want het licht zal niet meer schijnen op de eilanden en de rijken zullen in duisternis worden gehuld." Het resultaat is dat een groot gedeelte van de Witte Priesters en ook nog een aantal volgelingen van de stadspriesters tezamen met wat slaven, wat vissers en landbouwers, die met hen willen meetrekken, een tocht beginnen die hen via de noordkust van Afrika voert helemaal tot in India, tot de Karakorum toe.

Die stemmen hebben bepaald de ontwikkeling van Tibet, het feit dat de Wessac-groep juist in de Karakorum zo lang gesitueerd is geweest. Ze hebben de hele ontwikkeling van de oosterse filosofie bepaald. De oude geheimen van de Hindoes en hun oudste boeken en Veda's zijn mede beïnvloed door die tochten. En in het geval van de tweede trektocht is er een stem waarvan men beweert dat ze onstoffelijk was (een soort directe stem]. Die stem klonk zowel op enkele bergen waar nog kluizenaars woonden als in de tempel van de hoofdstad en in de tempel van de wetgeving (een ruimte met veel gouden pilaren waar de vorsten van de rijken bijeenkwamen). Die stem zou overal op dezelfde tijd hebben uitgeroepen "Dit is het einde." Het was een vreemde, onbekende stem.

Er zijn er geweest die toen gegaan zijn naar de stadstempel waar het orakel de beste faam had en die hebben gevraagd: Wat moeten wij doen? Toen werd hun ook gezegd "Trek weg en ontken uw horigheid, dus aan de vorsten en aan het eiland. Dat heeft vreemd genoeg weinig uitgehaald, want de meeste Atlanten bleven rustig in hun eigen rijk. Maar de slaven, die dat hadden gehoord, hebben inderdaad hun horigheid opgezegd en zijn weggetrokken. Dat is de tweede trektocht geweest. Een van de resultaten daarvan was het tweede Carthago. (Er zijn 13 verschillende Carthago's geweest. De slaven zijn dus aansprakelijk geweest voor de val van het 2e Carthago.

Alweer een vreemde stem die iets zegt. De mensen gaan weg en er gebeurt iets. Maar dan vraag ik mij af; Indien die slaven niet waren weggetrokken, zouden de vorsten en vooral de priesters dan gegrepen hebben naar de verschrikkelijke middelen die zij kenden de aantasting van het evenwicht o.m. door zeewater in de vulkanen te laten stromen? Of zouden ze misschien de slaven hebben gebruikt om de strijd uit te vechten? Het lijkt mij, dat dat laatste niet onwaarschijnlijk is. Die vreemde stemmen - en zeker in het laatste geval - lijken mij mede aansprakelijk te zijn voor de ondergang van Atlantis.

Zo gezien zijn de stemmen zeker van groot belang geweest voor de ontwikkeling van de gehele mensheid. Wij zouden soortgelijke stemmen en krachten ook in deze dagen in de gaten moeten houden, want er komt een ogenblik dat wij ze horen, hoe dan ook. En wanneer wij ze horen, moeten wij niet zeggen: Dat is onzin, of dit is de enige waarheid. Wij moeten ons afvragen: Wat betekent dit? Want elk orakel spreekt a.h.w. met twee tongen. Je kunt de dingen op verschillende manieren uitleggen. Maar alleen waar je een eigen harmonie vindt in die uitspraak, daar zul je juist kunnen kiezen. Wie juist kiest, kiest voor ontwikkeling, voor vooruitgang.

Wie degenen zijn die achter de stemmen staan? Dat is weer een heel ander verhaal.

U heeft allen wel gehoord van groeps- en rassengeesten. Die waren er altijd wel. Waar een groep is, is een gemeenschappelijk besef, gebaseerd op overleveringen, gebruiken, vooroordelen, bijzondere ontwikkeling of kennis misschien van de groep. Hier is een harmonie. Deze harmonie gaat wel ergens in het totale menselijk denken op, maar ze is op zichzelf een aantrekkingskracht voor geesten die deze krachten in zich dragen of erkennen. In uw dagen zijn er werklozen omdat er overproductie is. Eerst toen er voldoende nieuwe soorten op de wereld waren en er een rangorde van ontwikkeling in het stoffelijk leven was gesteld (de gewervelde dieren, de warmbloedigen),- waren er vele entiteiten die zeiden: Daaraan behoeven wij nu niet veel meer te doen. Zij hadden dus ook niet meer die voortdurende inzet van krachten, de hulp nodig die bij het vormen en het ontwikkelen van een soort van zo groot belang waren. Een groot gedeelte van hen die minder te doen kregen zijn zich toen gaan richten op de mensheid en zijn automatisch aangetrokken tot die groepen waarvan het gemeenschappelijk bewustzijn harmonieerde met de inhoud van een bepaalde geest. En zo werd die geest langzaam maar zeker de ontvanger van alles wat er in een volk leefde en kon daardoor aan dat volk weerspiegelen wat hij met zijn inzicht en kennis voor dat volk of voor die groep als belangrijk en noodzakelijk zag.

Vergis u niet door te denken dat die groep ten koste van alles in stand moet worden gehouden. In bepaalde gevallen is het voor een geest veel interessanter om zo'n groep terug te nemen uit het stoffelijk bestaan en later weer te laten incarneren wanneer de mogelijkheden veranderd zijn en ze wat evenwichtiger zijn geworden. De groepsgeest werkt dus in op de groep.

Nu kan een groepsgeest nooit op een groep inwerken, indien er niet ergens een contact is tussen de grondeigenschappen van die groep en de eigen krachten waaruit die geest leeft. Want die geest leeft, of hij het wil of niet, zo goed als u onder invloed van een der stralen. Daarom zeggen wij ook dat zo'n geest pas merkbaar kan worden voor de groep waarin hij werkt, indien er een gelijke harmonie ten aanzien van de straal bestaat in de geest en in de groep.

Wij hebben een groot aantal van die geesten. Elk van hen probeert voor een groep een voortdurende ontwikkeling in gang te houden. Er kan wel eens stilstand zijn, maar dan moet er desnoods geweld worden gebruikt. In China is dat meermalen gebeurd. Het was dan zo, dat China op een gegeven ogenblik een praktisch statische gemeenschap was. De groepsgeesten die daarbij behoorden, losten dat elk op zijn eigen manier op.

In het noorden waren entiteiten, die werkten met droogte en hongersnood. Daardoor moesten die mensen gaan trekken waardoor ze in contact kwamen met andere gewoonten en gebruiken, en dat betekende dat ze zelf ook moesten veranderen. En al keerden ze later weer terug, ze waren toch niet meer zichzelf gelijk gebleven. Was het resultaat niet zo bevredigend, dan kwamen er twee, drie, vier, vijf jaren van hongersnood achtereen totdat zij weer voldoende kennis, inzicht en denkbeelden van anderen hadden overgenomen.

In het zuiden werd nog wel gewerkt met overstromingen, maar dat haalde niet zoveel uit. Toen is men begonnen met het doen van invallen van vreemde volkeren. Het feit, dat de Mantsjoes ten slotte in China zijn geïntegreerd is enerzijds te danken aan de groepsgeest (vooral van de Chinezen rond Peking), maar aan de andere kant is dat ook te danken aan de verandering die de Chinezen zelf tot stand brachten, konden de Mantsjoes a.h.w. assimileren in hun volksbestaan doordat zelf iets assimileerden van het denken, van de mentaliteit van de Mantsjoes. Anders hadden ze het nooit klaargespeeld. Dergelijke dingen komen steeds weer voor. Zo'n geest moet dus wel kunnen werken met een voortdurende verandering. Dat heeft voor hem zin en is zijn enig doel. En omdat hij zelf ook niet almachtig en alwetend is, heeft ook hij weer zijn heersers.

Er bestaat op aarde een bepaalde hiërarchie, eigenlijk een samenstelling van geesten die samenwerken met het ras. Nu is op dit moment de mensheid het ras waarin de aardgeest - dank zij het gemeenschappelijk bewustzijn van de mensheid dat in de uitstraling van de aarde een grote rol speelt - primair staat. Daardoor is alles wat op de mensheid betrekking heeft voor die geesten belangrijker dan alles wat op andere soorten betrekking heeft. In de mensheid is een voortdurende ontwikkeling noodzakelijk. En voor de aarde althans de geest

van de aarde is het uitermate belangrijk dat in de mens een parallelle ontwikkeling plaatsvindt; een geestelijke en een technische ontwikkeling.

De technische ontwikkeling moet u zien als begrip voor natuurkrachten en werken met natuurkrachten, dus een meesterschap over het milieu. De geestelijke ontwikkeling is de mentaliteitsontwikkeling, waardoor op een gegeven moment die technische mogelijkheid kan worden beheerst. En zoals dat gaat, iedereen heeft zijn schutspatroom.

Er zijn entiteiten die zich in een volk bezighouden met de technische ontwikkeling. Er zijn anderen die zich specifiek bezighouden met de geestelijke ontwikkeling ervan. Dat gaat zover dat praktisch overal kan worden gesproken van een tweeledige beïnvloeding. De ene geest probeert de mens duidelijk te maken wat er allemaal te ontdekken is. Een andere entiteit probeert die mens innerlijk te doen beseffen wat daaruit voor hem aan mogelijkheden, maar ook verantwoordelijkheden voortvloeit. Deze twee entiteiten vormen tezamen een soort twee-eenheid de groeps- of rassengeest van een bepaald gebied.

Hier heeft u een beeld gekregen van wat er achter die stemmen bestaat. Dit zijn echter stemmen die nog heel dicht bij de wereld zijn. Wat gebeurt er verder?

De mensheid als geheel denkt. Hoe meer mensen er komen, hoe meer invloed dat gemiddelde denken van de mensheid zal hebben. En wie staat er midden in de gemeenschappelijke gedachte-uitstraling? De aarde zelf. De aarde zal dus steeds sterker antwoorden op alles wat er in dat gemeenschappelijk bewustzijn van de mensheid aanwezig is. En daar de aarde gelijktijdig als arbiter werkt ten aanzien van de groeps- en rassengeesten is het duidelijk dat ook het werk van die groeps- en rassengeesten steeds meer zal zijn afgestemd op de inhoud van het gemeenschappelijk bewustzijn van de mensheid.

Nu moeten we eens gaan kijken hoe het op de achtergrond zit, want er is nog veel meer. Het is prettig te spreken over grote Heren of Meesters op aarde, maar er zijn ook kosmische relaties, die ook nog op een andere manier moeten kunnen worden uitgedrukt dan alleen door te zeggen: Dat is een straal.

De aarde is door haar bewustzijn (ze is op het ogenblik de meest levenbevattende planeet in dit zonnestelsel) erg belangrijk voor de zon en de reacties van de zon. De zon spreekt, als je het zo mag noemen, met andere sterren door variaties in de uitstraling. Zoals al het zijn in de materie in meer of mindere mate bezielde is, zo zijn ook sterren en planeten bezielde. Een stelling. U hoeft het niet te geloven, maar u moet er maar eens over nadenken.

Wat gebeurt er nu? Het menselijk denken heeft invloed op de zon. De zon komt daardoor tot een bepaalde richting van uitdrukking t.a.v. andere sterren. Dat gaat langzaam. Als de zon een woordje heeft gezegd, is er voorde mens alweer een generatie voorbij. Maar de invloed blijft en dat betekent dat de antwoorden, de reacties die de zon terugkrijgt uit het stoffelijke heelal een klein beetje anders worden dank zij de invloed van de mensen. En dat houdt weer in dat het gedrag van de zon zich daarop zal moeten richten en zich daaraan zal moeten aanpassen.

Nu kan de zon in opwinding geraken. En dan zien wij grotere wisselingen tussen de zonnatmosfeer en de kern die veel dichter is. Daardoor krijgen wij ook gelijktijdig stralingsgrootheden. Dat gebeurt bovendien nog onregelmatig en we zien grote zonnevlekken. Het kan ook zijn dat de zon zegt: Daar moet ik eens over nadenken. Dat betekent dan, dat er uit die sfeer van gloeiende gassen meer neerslaat dan naar buiten weer actief wordt. In zo'n periode is de zon minder actief. Voor de planeten betekent dat een verminderde zonnestraling en een ijstijd. Zo kan men dus zeggen: Er is een kosmisch evenwicht, waarin ook de mensheid met haar gezamenlijk denken wel degelijk een rol speelt, en verder reikt, tot zelfs in de sterren.

Nu heb ik misschien een nogal stoutmoedige opmerking. Stel, dat er ergens een grote en machtige geest in een ster leeft die hoort alles wat de zon te zeggen heeft en die zendt haar met een enorme straling terug. "Dit is onzin." Wat is dat? Dat is een negatie, een ontkenning. Dat is dus een invloed die de bestaande gedachtesfeer van de mensheid en de reactie van de zon ontkent. De zon kan er misschien wat zenuwachtig van worden en dat zal dan wel in de corona en in de protuberans zichtbaar zijn. Maar voor de aarde betekent dat; Er komt een invloed, die het gehele vooropgezette denken van de mensheid even in stukken breekt. Er

ontstaat verdeeldheid in het gemeenschappelijk bovenbewustzijn van de mensheid en dat betekent, dat er tegenstellingen komen. Die tegenstellingen betekenen weer dat er een oplossing moet worden gezocht en dat er weer een activiteit ontstaat die niet meer alleen stoffelijk kan worden uitgedrukt, maar die ook in het gevoels- en gedachteleven van de mensen een rol speelt. Zo werken al die sterren samen.

Als je het zo hoort, lijkt het net een sprookje. Maar het is een sprookje dat heel wat werkelijker is dan u denkt. Want alle harmonieën die er bestaan met groeps- en met rassengeesten zullen daardoor wijzigingen ondergaan. Het kan zijn dat er ontwikkelingen optreden in een en dezelfde mensheid, die volkomen tegengericht zijn. Dat entiteiten hier werken voor het behoud en dat ze elders werken voor de ondergang. Dat betekent, dat botsingen onvermijdelijk zijn, dat er problemen komen, dat de mensheid verder moet gaan.

Dan kun je zeggen: Waarom laat de Schepper of wie dan ook die het te zeggen heeft, dat toe? Dat komt omdat we nu bezig zijn geweest met zaken die praktisch op stoffelijk gebied liggen, het gebied van de levenskracht. Maar we weten allemaal dat er veel hogere geestelijke waarden zijn. Die waarden hebben geen stem zoals wij die kennen. Dat zijn geen stemmen die woorden spreken. Het zijn eerder sferen een verandering van stemming, een tijdelijke vervreemding van de werkelijkheid, een mystiek ondergaan. Als je daaruit terugkomt, heb je meer een stemming meegebracht dan werkelijke gegevens. Maar die stemming werkt dan als een soort prisma waardoor je de werkelijkheid anders kunt gaan ontleden.

Die hoge krachten zijn er ook. Ze werken als o.m. de Heren van Licht en Wijsheid. Wanneer die krachten reageren op zo'n verwarring op aarde, wat gebeurt er dan eigenlijk?

Dan wordt de tegenstelling en de daarmee gepaard gaande onevenwichtigheid ontleed in factoren. Voor een aantal mensen wordt het mogelijk te verwerpen zonder het geheel te verwerpen. Je kunt gaan selecteren. Je kunt zeggen: Dit verwerp ik wel, dat verwerp ik niet in dit geheel. Zo kan er in het denken van de groep zelf een soort evolutie plaatsvinden naar een andere trap van denken, van bestaan en ook van beleven.

Nu kun je niet een groeps- of rassengeest zijn zonder dat je zelf een inhoud hebt waarin dergelijke hoge waarden een rol spelen. Dus als het denken van de groep verandert, dan verandert niet alleen de functionaliteit, maar zelfs ook het energievermogen en het beïnvloedingsvermogen van de groepsgeest. De vreemde stemmen worden misschien tot vreemde krachten. En dan zijn daar de wonderen, dat wil zeggen de onverwachte en onverklaarbare toevalligheden die beslissend gaan worden voor wat er gebeurt.

De meesten van u denken daar niet zo over na, maar weet u dat eigenlijk de hele situatie, die in de tweede wereldoorlog is ontstaan, draait om een toevalligheid? Hitler had Rusland kunnen bezetten. Hij had de wereldoorlog kunnen winnen, indien niet iemand uit balorigheid - dat hoort er ook nog bij - een verkeerd gegeven bevel letterlijk uitvoerde waardoor een trein met een grote hoeveelheid benzine bestemd voor de tanks die naar Moskou moesten doorbreken op een verkeerd spoor werd gerangeerd en naar Boedapest werd gedirigeerd. Het resultaat was, dat men niet in staat was om die benzine tijdig aan te voeren. Hierdoor kwam de aanval tot stilstand en was het voor de Russen mogelijk in het achterland hun verdediging - zij het hoofdzakelijk met kleine groepen, een guerrilla activiteit - te activeren en de aanvoerwegen verder zo te bemoeilijken dat men niet meer voldoende wapens, manschappen en vooral brandstof naar voren kon brengen om de tanks de beslissende aanval te laten doen. Daardoor zou een groot gedeelte van het regeringsapparaat ontwricht zijn geworden -dat moeten we niet vergeten - en daarnaast ook de weg naar bepaalde grote opslagplaatsen van grondstoffen tot in de Oeral binnen het bereik van de Nazi's zijn geweest. Dat alles draaide om een vervelend mannetje dat wist dat hij een verkeerd bevel kreeg, maar omdat hij op zijn kop had gekregen omdat hij teveel vroeg, zei. En nu vraag ik niets, ik stuur het zo weg.

Zo was het ook met Napoleon. Weet u waarom Napoleon de grote slag bij Waterloo heeft verloren? Er was een holle weg, die daarbij een heel belangrijke rol speelde. Die weg moest gebruikt worden voor het aanvoeren van een aantal ruitbrigades, die een flankaanval moesten uitvoeren. Maar Napoleon was iemand die het allemaal graag zelf wilde doen. Daarom had hij gezegd: "Wacht tot dat mijn bode komt." En wat gebeurde er toen? Een paar stomme Duitsers die op zoek waren naar Wellington liepen de verkeerde kant uit, ontmoetten de bode

en schoten hem neer. Dus eigenlijk waren het een paar Badense kurassiers, die doordat ze verkeerd gelopen waren en in die holle weg toen de bode neerschoten, het onmogelijk maakten een groot gedeelte van de slag te winnen voor Wellington kwam. Hoe klein zijn die toevalligheden.

Het lijkt wel, alsof een vreemde stem mensen voert naar een toestand waarin ze dingen doen die ze zelf niet kunnen overzien, maar waarmee soms de gehele wereldgeschiedenis veranderd kan worden. Als u dat nu eens overweegt, dan kunt u zich misschien voorstellen dat er ergens die harmonieën, die krachten zijn welke de mens willen helpen te komen tot een verdere ontwikkeling. Dat is belangrijk. We zouden ook kunnen zeggen: te komen tot een grotere harmonie, zodat hij op deze manier via gevoelens, via verdooldheid, via onlustgevoelens zelfs in staat is enorm veel te bereiken. En dit ondanks de groepsgeest. Want geloof mij Napoleon had inderdaad, een eigen beschermgeest. Maar die was machteloos op dat ogenblik, omdat het gehele patroon teveel gelijk geschakeld was. Het was oorlog, oorlog, oorlog. Er moest iets anders voor komen. Dus werd er een nieuwe impuls geschapen en die maakte het mogelijk dat Napoleon tot een nederlaag kwam. Het is wel typerend.

Zo zien wij dat de kosmische invloeden van allerlei aard met schijnbaar kleine en onbelangrijke invloeden zich toch op aarde laten gelden en mede invloed hebben op de totale ontwikkeling van de mensheid. Dit brengt mij tot het laatste deel van mijn betoog.

Het heeft weinig zin om alleen het lot van de mensheid te veranderen, als je niet gelijktijdig zo nu en dan stem geeft aan die verandering. Je moet a.h.w. de zin van de dingen duidelijk maken. Je moet voordat er iets gebeurt, eigenlijk al duidelijk maken waar het naar toe gaat. En wat dat betreft is het misschien interessant zich te realiseren - ik had het over Napoleon - dat de na-napoleontische periode voor een groot gedeelte wordt beheerst door het werk dat de Encyclopedisten hebben gedaan voor de Franse Revolutie. Zoals het interessant is na te gaan dat de gehele geschiedenis van Rome, toen het rijk eenmaal in verval was zij meer en meer werd beheerst door de Christenen, volgelingen van een Meester die een paar honderd jaren tevoren als een misdadiger was gestorven in een ander land. Zo is het ook interessant te zien hoe de hele geschiedenis van het zuid - Aziatisch continent wordt beïnvloed door een Leraar, die onthechting heeft gepredikt en daardoor het op een gegeven ogenblik onmogelijk maakt om eisen te blijven stellen voor de bouw van nieuwe steden zoals de vorsten altijd hebben gedaan. Daarvoor in de plaats komt een meer stabiele wereld, die niet voortdurend nieuw bouwt en in het bouwsel a.h.w. het enige product geeft van een in zich gelijkblijvende menselijke ordening, maar nu een gisting brengt in de menselijke ontwikkeling.

Het zijn Meesters. En een Meester is niet veel meer of minder dan degene die stem geeft aan het komende en die de bedoeling duidelijk maakt van het onvermijdelijke. Het zal menigeen natuurlijk niet zo aangenaam in de oren klinken, als je het zo zegt. Men zegt: Een Meester, dat is een redder, een bevrijder, een inwijden. Maar hoe kan die redding, die bevrijding en die inwijding zin hebben? Denk daar eens over na.

Wat is het zinvolle van een Jezus, die ons allen, komt redden, terwijl wij gelijktijdig net doen alsof alles wat hij heeft geleerd geen zin heeft? Met de mond belijden en in de praktijk het tegenovergestelde doen? Dat is absoluut zinloos. Daarvoor komt zo'n Meester niet op de wereld. Maar zo'n Meester komt op de wereld en hij verandert iets. Want de hele wereld, inclusief de heidense, de mohammedaanse, de boeddhistische wereld, de Taoïstische denkers enz, wordt mede beïnvloed door de vernieuwing die uit de leer van het christendom is voortgekomen. Met andere woorden de leer was niet doel op zichzelf. Ze was een omschrijving en een bewustmaking van een verandering en daardoor werd ze voor een groot aantal mensen zinvol en beleefbaar.

Elke keer weer, als wij met een Meester worden geconfronteerd, vragen wij ons af hoe een grote geest op aarde heeft willen en kunnen komen om met zo weinig succes zo'n leer uit te dragen. Laten we eerlijk zijn. Als je ziet wat er uit het boeddhisme is voortgekomen, dan vraag je je af, of het voor een Siddharta inderdaad de moeite waard is geweest om daar alles voor opzij te zetten, een heel leven te offeren, te zoeken naar Nirwana en ten slotte toch nog weer van daaruit terug te keren om stem te geven aan de Weg en de Pijlers?

Wat Jezus en Mohammed betreft, is het precies hetzelfde. Wat is er van over gebleven? Als je met christenen te maken hebt, dan zweren ze bij Paulus. Heb je met mohammedanen te maken, dan zweren ze bij Ali, een vorst van de 4e dynastieke opvolging. Dus zo zijn ze niet zinvol. Maar ze zijn wel zinvol, indien we begrijpen dat zij tevoren een geestelijk begrip, een vermogen tot meeleven en je ontwikkelen creëren voor omstandigheden, die later onvermijdelijk worden door al wat ik u heb beschreven. En dat is natuurlijk iets anders dan je van een Meester verwacht. Die Meester brengt een sleutel voor harmonie. Ik heb het u al gezegd: Als de zon een woord zegt - en ze spreekt niet al te bedachtzaam - dan is er wel een generatie minstens voorbij, waarschijnlijk nog meer.

Als wij in de kracht, in de leer van een Meester ingroeien, dit innerlijk gaan beleven, dan zijn wij in harmonie met de stoffelijke beïnvloedingen, die veranderingen van evenwicht. Dan zijn deze voor ons een bron van kracht waar ze voor anderen eerder een tegenstand, een verlies van kracht betekenen. Dan zijn ook die geestelijke waarden, die hoogste geestelijke krachten die wel degelijk een rol spelen, meer op ons gericht. Wij kunnen ondanks een gemeenschappelijk bewustzijn, ondanks de invloed van een groepsgeest toch nog zelf die hoogste kracht peilen, iets van de energie in ons beleven, maar ook daaruit voor onszelf de juistheid van leven vinden, die binnen een geheel zin heeft en niet alleen maar een juistheid die van ogenblik tot ogenblik verandert.

De Meesters zijn niet alleen de voorbereiders. Ik geloof, dat ze gelijktijdig ook de bruggenbouwers zijn van de brug tussen een bewustzijn, dat in de materie leeft en het hoogste bewustzijn, dat buiten materie en tijd om een grote rol speelt. Want tijd is niets anders dan ontwikkeling.

Een ontwikkeling die bestaat uit de verschillende fasen van zijn, achtereenvolgens wordt beseft en gerealiseerd door een ego. Uit de totaliteit hebben wij de tijd nodig. Alleen door de tijd is het mogelijk onze harmonie met een groter deel van het geheel op te bouwen.

Het zijn de Meesters, die ons een sleutel geven tot iets van het tijdloze waardoor de werkelijke zin van de kosmos, de werkelijke zin van het gebeuren meer tot ons doordringt en wij zuiverder beseffen wat alle kosmische Krachten, Heren, Heersers zo goed als de geesten, die proberen deze aarde op te voeren tot een hoog bewustzijn, tezamen willen.

De vreemde stemmen kunnen vertrouwd worden. Dan omschrijven zij ons wat wij zijn, dan geven zij ons de plaats aan die wij wezenlijk in het onveranderlijke innemen en maken het ons zo mogelijk in alle fasen van bestaan deze werkelijkheid te beleven en daarin grotere kracht te vinden.

ONMOGELIJKE VERHALEN

(Sagen en legenden)

Als wij ons bezighouden met de geschiedenis van alle volkeren, dan komen wij steeds weer allerlei sagen en legenden tegen, die op zichzelf absoluut onmogelijk zijn. Als je leest over draken, die met jonkvrouwen worden gevoederd, dan kan iemand nog wel aan zijn schoonmoeder denken, maar je gelooft toch werkelijk niet dat dergelijke wezens hebben geleefd. En toch is het vreemd dat de voorstelling, die men zich van draken maakt, erg veel lijkt op bepaalde typen sauriërs. En als wij te maken hebben met andere legenden over gevleugelde slangen b.v. dan is er toch ook wel een samenhang te vinden tussen de verhalen op heel verschillende plaatsen, die je doet denken: er moet toch wel iets van waar zijn geweest.

Al die vreemde verhalen zijn ergens wel waar, ofschoon wij niet moeten vergeten dat er een paar honderd jaar voor Christus geboorte mensen waren die vertelden dat nijlpaarden gewoon paardenbenen hadden en manen, want zo zagen zij dat nu eenmaal.

De mens heeft vaak door associaties de werkelijkheid langzaam maar zeker tot een onmogelijk verhaal veranderd. Maar alle legenden, alle sagen en een groot gedeelte van de sprookjes tonen een samenhang met de werkelijkheid van de wereld, de ontwikkelingen daarop en tevens van de geestelijke ontwikkelingen en de geestelijke gebeurtenissen.

Als wij ons bezighouden met het verhaal van Aladin en de Wonderlamp, dan zullen we over het algemeen niet denken: tjonge, wat is dat eigenlijk een krankzinnig mooi verhaal over wat er geestelijk nodig is. Maar vergelijk nu eens voor de aardigheid de toespraken van Anakananda over de onthechting met de afdaling van Aladin in de grot en de wijze waarop hij erdoor moet lopen om de lamp (de vlam) te vinden. Dus het licht. Als je teruggaat, kun je wel wat meenemen, maar je moet eerst het licht vinden, dan pas kan je aan de rest beginnen. Je ziet dan dat verhaal heel anders. Zoals je ook in sagen en legenden hoort van mensen (tovenars of grote koningen] die iets doen om een ander kwaad te berokkenen, om iemand te bedriegen. Het valt altijd verkeerd uit, want zodra het gaat om hogere waarden hebben ze dat gewoon niet in de hand. Wij horen de legende van Prometheus, die het vuur uit de hemel steelt. Wat is het vuur uit de hemel? Dat is niet het vlammetje waarmee de mensen hebben geleerd dat je licht kunt maken en vlees smakelijker kunt maken als je het kookt. Dat vuur is weer een innerlijk vuur. Het is iets wat te maken heeft met een innerlijke ontwikkeling. En als je het zo bekijkt, dan is het hele verhaal ineens logisch geworden.

Het is duidelijk, je kunt niet gelijktijdig het hoogste aan de mensen geven zonder daarvoor aansprakelijk te zijn. En dan ben je geketend aan de aarde, aan de rots. Neen, sagen, legenden, sprookjes, alles bij elkaar, hoe onmogelijk ze ook lijken, staan dicht bij de werkelijkheid. Zeker, als we al die onderwereldverhalen lezen, dan denken we dat bestaat niet.

In Perzië is een stroompje geweest dat men de ingang tot de onderwereld noemde. In bepaalde legenden wordt zelfs een naam genoemd voor de stroom in de onderwereld, die een afleiding schijnt te zijn van de Perzische naam voor dat stroompje. Die ingang was een kloof, een duister ravijn waar het stroompje doorheen liep.

Maar is er dan geen onderwereld? Wat is die onderwereld eigenlijk? Een schimmenrijk? Wat is een schimmenrijk? Een schimmenrijk is een astrale wereld. Dat is een wereld waarin je niet verder kunt, waarin je vast zit, waaraan de mens voortdurend eisen stelt. De mens wil allerlei dingen en daardoor scheidt hij zich gestalten. Astrale gestalten, vormen, goden, godinnen, demonen, wat er maar denkbaar is, kan een mens met zijn gedachten in de astrale wereld tot werkelijkheid maken. Maar als hij het waargemaakt heeft, dan is het ook een voorstelling die hem zelf beheerst en dan is het opeens weer duidelijk.

Als wij bladeren in het Tibetaanse of Egyptische Dodenboek, dan horen wij ook over allerlei dingen waarvan wij zeggen: Dat is een onmogelijk verhaal. Je komt in een grot en daar word je door boogschutters voortdurend met pijlen doorboord. Dat is onzinnig. Maar als je het nu eens anders stelt.

Hoe vaak is de waarheid niet scherper dan een pijl? Als je in afzondering zit en je moet de waarheid verwerken ten koste van alles, dan is de voorstelling ineens een heel aardig symbool geworden.

Het is misschien dwaas om te denken aan een Koning der Wereld, die ergens onder de aarde zit. Maar hoe komt het dan dat mensen steeds weer zeggen, dat de aarde iets groots herbergt dat wacht op het ogenblik van ontwaken? Dat vertellen ze van Barbarossa toch ook?

De Indianen vertellen over Crazy Horse, die eens uit een berg zal opstaan en hen tot de bevrijding zal voeren. Wat natuurlijk kolder is, want de Indianen die er nog zijn willen helemaal niet bevrijd worden. Die zitten al helemaal in de protestmentaliteit. Zij protesteren dan wel, maar vechten liever niet. Dus ergens is het onzin, maar er zit ook wel iets in.

In de aarde zelf sluimeren bepaalde krachten en gedachten en die zullen op een gegeven moment toch weer naar boven komen. Het gaat niet om personen, het gaat niet om demonen in die onderwereld, het gaat om een werkelijkheid die tijdelijk kan rusten, maar die geabsorbeerd is in de kern van de aarde en er ineens weer kan uitkomen. En dan zitten de mensen ermee opgescheept.

Er is natuurlijk niet een echte Barbarossa die weer opstaat, maar dan is er dezelfde mentaliteit die Barbarossa eens heeft gebracht tot zijn verwerpen van de paus en ten slotte tot zijn boetetocht waarbij hij met blote voeten in de sneeuw stond. Ik vind dat allemaal uitermate interessant.

Als je de gewone sprookjes nagaat en dan denk ik b.v. aan Hans en Grietje, Doornroosje, Assepoester, dan lijken ze allemaal kinderlijke verhaaltjes en ze zijn zo onmogelijk in de werkelijkheid. Maar probeer nu eens de buitenkant, het versiersel eraf te halen en kijk eens wat er wordt gezegd in zo'n sprookje en je staat versteld. Want in dat sprookje leeft dan ineens een waarheid. Er staat een geestelijke waarheid en vaak ook een stoffelijke waarheid in neergeschreven. Nu zoudt u graag willen weten hoe?

Neem eenvoudig de kwestie van Roodkapje. Waarom krijgt Roodkapje moeilijkheden? Omdat ze niet doet wat ze weet dat ze zou moeten doen. Waardoor krijgen de mensen moeilijkheden? Om dezelfde reden. Dan komt de wolf. Waarom eet de wolf Roodkapje ineens op? Doodgewoon, omdat wolven over het algemeen er over nadenken hoe ze meer kunnen krijgen. Ook dat is niets bijzonders. Ga maar eens kijken naar iemand die kapitaal heeft. Die wil ook steeds meer. Hij neemt een genoeg met honderd gulden, als hij denkt over een paar dagen honderdduizend of een paar miljoen te kunnen krijgen. En wat is dan de grote fout? De wolf eet Roodkapje en grootmoeder op. Het wordt leuk verteld. Maar wat is het eigenlijk? Het is een "menger" om in handelstermen te spreken, een fusie. En als je nu te ver gaat, wat gebeurt er dan? Dan komt de boswachter. Misschien is het wel de regering met een antitrustwet, die het mes erin zet. En als je dan te groot hebt willen zijn, dan wordt hetgeen je in jezelf hebt geschapen een noodzaak. En als je het dan moet ontberen, dan kun je niet meer zonder en ga je eraan te grond. Zoals de wolf, die zoveel ruimte had dat hij rotsblokken kon hebben in plaats van de twee personen.

Denk eens aan de verhalen van de Indianen. Zij vertellen dat als je onder zekere omstandigheden naar bepaalde bergtoppen gaat - die worden dan nog met name genoemd - dan verander je, je wordt plotseling een nieuw mens met nieuwe mogelijkheden en nieuwe krachten (De Comanches, de Pappas, de Hopis hebben zulke legenden. Nu is dat natuurlijk onzin dat als je naar een bepaalde hoogte gaat, je dan verandert. En toch wanneer een mens wordt, geconfronteerd met nieuwe hoogten van beleven - door welke geestelijke schok dan ook - dan komt hij er nooit meer als dezelfde mens uit dan is hij veranderd. Hij heeft dan andere mogelijkheden en andere capaciteiten. Iemand, die grijpt naar wat wij misschien mystieke hoogten noemen, die een eenheid weet te krijgen waarin zijn onderbewustzijn a.h.w. in zijn bewustzijn is ingeschakeld, is een totaal ander mens geworden. Hoe zijn de Indianen daar nu aan gekomen? Zij hadden geen psychiater om hun dat te vertellen. Trouwens, als zij een psychiater hadden gezien, zouden ze gezegd hebben: Dat is een gek. Een gek is een heilige, dus laten we hem zijn gang maar laten gaan.

Maar waarom vertellen ze dan die dingen? Hoe figureren ze in die verhalen, in de legenden van helden die plotseling overgaan naar de Eeuwige Jachtvelden, van mensen die tot sterren worden, die opeens veranderen in iets anders? Hoe komen ze daaraan? Daarvoor moet een reden zijn. En dit hele betoog is opgezet om die reden te kunnen formuleren. De reden is dit:

De mens leeft in een realiteit die meer bevat dan de werkelijkheid die hij elke dag beseft. In die totale werkelijkheid zijn krachten, die op zijn wezen antwoorden en waarop hij zelf antwoord kan geven.

En telkenmale weer zal er een ogenblik zijn, dat de mens antwoord geeft op dingen, die niet zuiver stoffelijk zijn dat hij een geestelijke waarde, een geestelijke, kracht a.h.w. injecteert in alles wat hij normaal stoffelijk bewust bezit. En voor het ogenblik dat er een versmelting van dat hoger besef met de werkelijkheid die hij beleeft, verandert de werkelijkheid. Ze gaat meer omvatten, ze krijgt meer schakeringen, ze krijgt

Meer mogelijkheden, maar u moet ook, goed weten wat u doet, wat dat betreft zou ik ook Sindbad willen aanhalen.

U herinnert zich het verhaal van Sindbad de zeeman, die staat op een eiland waar een oude gebrekkige man hem vraagt: Wil je mij alsjeblieft dragen? Dat is dan de Oude Man van de zee. Sindbad kan hem niet meer kwijt. Die man blijft zich aan hem vastklampen totdat hij hem ten slotte met geweld van zich afwerpt en zelf bijna ten onder gaat. Ook dat is heel begrijpelijk. Bewustwording betekent niet, zoals de mensen denken, alleen maar vriendelijkheid. Bewustwording is juiste reactie. In dit verhaaltje wordt dit zo aardig duidelijk gemaakt.

Je kunt wel medelijdend zijn, maar je medelijden moet zinvol zijn. Het moet betrekking hebben op een werkelijkheid en niet alleen maar op een illusie die voor je wordt geschapen, anders word je slaaf van je eigen vriendelijkheid. Dan word je het slachtoffer van hetgeen je voor een ander denkt te doen. Erg egoïstisch misschien. Maar er is een kosmische waarheid die telt boven de menselijke waarheid. Je moet eerst de kosmische waarheid dienen en dan pas kun je je gaan bezighouden met wat menselijk wenselijk is. Alleen de mens, die beseft dat hij wordt beheerst door een verkeerde vriendelijkheid of een verkeerde goedheid, zal zich daarvan kunnen bevrijden. Niet door anderen tot slachtoffer te maken, want dat is niet nodig, maar gewoon door die banden van zich af te werpen en zijn eigen vrijheid te hernemen.

Achter al die verhalen, sagen en legenden ligt de lering, indien je iets doet voor anderen of voor een geheel, dan moet dat ook de moeite waard zijn, want wat je doet daaraan ben je gebonden.

Alle grote personen worden beheerst door geheimzinnige krachten. Maar die krachten hebben dan toch kennelijk een directe relatie met wat die mensen zelf zijn. Er is geen vogeltje dat iemand iets komt vertellen zonder dat hij er eerst om gevraagd heeft. Je eigen wezen bepaalt je mogelijkheden. Maar die mogelijkheden moeten dan nog vergeleken worden met het wenselijke uit een totaalbestaan, uit de totale kosmos.

Denk nu eens aan de Gordiaanse knoop. Ook zo'n mooie legende. In Gordium probeerde iedereen de knoop te ontwarren en niemand kon dat. Toch zou degene die de knoop losmaakte van de dissel koning worden. Totdat er iemand kwam die logisch dacht en zei. Het gaat hier niet om het ontwarren van de knoop, het gaat erom die knoop los te maken van de disselboom. Hij trok zijn zwaard en hakte de knoop door.

Er wordt hier gewoon tegen de mensen gezegd: Jullie moeten niet proberen alles zo mooi uit te zoeken, want dat is soms onmogelijk. Je kunt niet alle vervlechtingen uit elkaar halen. Maar op een gegeven moment moet je zeggen. Dit moet eraf, dit is voorbij. En dan moet je gewoon je kracht gebruiken om die band te verbreken. Dan kun je bestemming pas volgen.

In de legenden over Karel en de Elegast hoor je hoe Karel de Grote en Elegast de stemmen van de dieren horen. Een legende, die overigens in de Duizend-en-een-nachtverhalen ook voorkomt en die vreemd genoeg ook thuishoort in bepaalde Azteekse verhalen. In al die verhalen is het belangrijke niet dat ze dieren horen praten en raadsels horen oplossen, maar dat alles een stem heeft. Als wij naar alle dingen luisteren, als we gevoelig daarvoor zijn, dan zullen wij in die totaliteit veel bewuster leven. Want alles wat gebeurt, heeft invloed op alles. En zo kunnen wij elk gebeuren aflezen uit alle dingen. Door dit aflezen kunnen wij daarop zo reageren als voor ons juist is.

Vroeger wisten de mensen dat wel en hebben dat vastgelegd in sagen en legenden. Ze hebben geprobeerd daar op de een of andere manier vorm aan te geven. Er dat doen de sprookjes van de moderne tijd ook.

Neem b.v. het Marxistisch-Leninisme. Dat is een sprookje. Marx ontwierp het eens in zijn essentie en waar kom je dan terecht?

Punt 1: bij het feit, dat de mensen moeten leven in een broederschap. Punt 2 dat ze voortdurend voor elkaar moeten leven en dat ze dan onoverwinnelijk zijn, dus een maximale kracht krijgen. Dat is volkomen waar, ook al kunnen wij de stellingen van het Marxistisch-Leninisme in vele gevallen aanvechten, omdat het onlogische dogmata zijn. Maar de inhoud is juist.

Altijd weer, als wij geconfronteerd worden met dergelijke dingen, moeten wij ons afvragen: Wat schuilt erachter? Wat is de werkelijke betekenis, indien ik de vormgeving eens terzijde stel? Ik weet, dat mensen altijd geneigd zijn op vormen af te gaan. Maar het gaat om hetgeen in de vorm verborgen is. In alle sagen en legenden van de verschillende volkeren - of u de Finse, de Scandinavische, de Franse of Afrikaanse legenden er op naleest - u zult ontdekken dat achter de verhalen een zuiver geestelijke wijsheid verborgen zit. Het is, alsof de mensheid in die verhalen voor zichzelf de herinnering verbergt dat er een geestelijke waarheid is, die je hele leven, je vermogen en je kunnen bepaalt.

Als ik dat zo van mijn kant uit bekijk, heb ik altijd het gevoel; de mensen gaan uit en leggen de sleutel onder de mat. En als ze thuiskomen, zijn ze vergeten waar ze hem hebben gelegd. Dan moeten ze de deur laten openmaken door de slotenmakers terwijl ze alleen maar onder de mat behoeven te kijken om de sleutel te vinden.

In alle sprookjes, sagen en legenden, in al die eenvoudige verhaaltjes en in vele dogmatische betogen en stellingen zelfs, die volgens mij wel de sprookjes en legenden van de moderne tijd zijn, vindt u de essentiële waarheid terug. De sleutel om binnen te gaan in een rijk van werkelijkheid, van eigen kracht en eigen mogelijkheden. En wie dat eenmaal in de gaten heeft, komt tot de conclusie dat je de lichtende waarheden, de lichtende werkelijkheid die achter de draken, slangen, helden en al die dingen meer verborgen ligt eigenlijk kunt terugvinden in de kleinste dingen van elke dag. Ze spelen mee in een stuk van Pirandello en in een stuk van Shakespeare. Ze komen voor in een film, of het nu gaat over James Bond of over het meest krankzinnige onderwerp, altijd is op- de achtergrond een waarheid.

De mensheid vertelt zichzelf in de vore van sprookjes en verhalen voortdurend over de geestelijke waarheid. En dan bekijkt ze het verhaal en zegt: Nu ja, onmogelijke verhalen en vergeet, dat ze daarin voor zichzelf de kostbaarheid van eigen leven en bewustwording heeft neergelegd.

LES 4 - DE TIJD

De mens is altijd een beetje verzot geweest op de tijd. Het klinkt misschien wat vreemd, maar toch is het waar. Toen de eenvoudige stammen nog overal rondzwierven en er nog geen landbouw was en veeteelt iets was voor zonderlingen, zoiets als homoseksualiteit in deze dagen, waren de mensen al bezig om de tijd te meten. Dat deden ze niet zoals u zou denken in dag en nacht, want dat was voor hen normaal, nee, ze maten dat in seizoenen. En toen naast de jagers en veeboeren ook de eerste boeren waren ontstaan, was het wel zeer belangrijk de tijd te meten. Er is zelfs een periode geweest waarin elk seizoen werd aangesproken met jaar. Nu weet u meteen waarom er in de bijbel mensen worden genoemd waarvan men zegt dat ze zo ontzettend veel jaren hebben geleefd. Methusalem heeft dus vele seizoenen geleefd en is nog tamelijk oud geworden, maar toch niet meer zo heel erg oud.

Daarna krijgen we de tijd van de opkomende beschavingen en dan wordt de tijd nog belangrijker. Men gaat niet alleen met dagen rekenen, maar men gaat de dag ook nog indelen. Er zijn op vele plaatsen kleine obeliskken opgesteld en als die geen schaduw werpen, dan is het het midden van de dag. En zo gaat dat verder.

De mensen gaan nu de tijd meten eerst met water, later ook op andere manieren. De Chinezen hebben zelfs kaarsklokken gehad en elke keer gaat de mens proberen de tijd nauwkeuriger te meten. Kijkt u maar eens naar de ontwikkeling van de klok.

In 1500 - 1600 de eerste uurwerken. Er is een wijzer, die alleen de hele uren aangeeft. Nog voor 1800 twee wijzers. Je kunt dan ook de minuten tellen. Vijftig jaar later komt de secondewijzer in zwang en kun je ook de seconden tellen. In uw dagen zijn er zelfs al extra wijzers op sommige horloges waarmee men honderdsten van seconden kan meten.

De mens is erg verzot op het indelen van het leven in tijd. Misschien komt dat wel door de wijze waarop hij zijn leven moet indelen. Hij moet dat allemaal precies organiseren en organiseren kan alleen worden gedaan, indien een ieder eenzelfde tijdsmaatstaf toepast. Een persoonlijke tijd is goed voor een boerenfamilie. De boer zegt: Ik heb honger, nu moet ik eten. Maar dat kun je niet doen, als je in een stadsgemeenschap leeft, als er staatsbezoeken, godsdienstplechtigheden en dergelijke zijn. Daarvoor heb je een steeds nauwkeuriger definitie van de tijd nodig.

Het is dan ook opvallend, dat we vooral in de tempels de beste tijdmeters vinden. De waterklok van Memphis b.v. liep 24 uur en dat wil wat zeggen. In Rome liepen dergelijke wateruurwerken maar 6 uur, daarna moesten ze weer worden bijgevuld.

Als ik u dit allemaal vertel, probeer ik duidelijk te maken hoezeer de mens zijn bestaan fragmenteert, hij haalt het uit elkaar in stukjes. Hij maakt er a.h.w. een reeks van op zichzelf staande momenten van waarvan de continuïteit alleen wordt bepaald door een externe, buiten de mens staande factor.

Als je in onze wereld komt, is dat een beetje anders. Wij kennen ook tijd, maar bij ons kan de tijd niet worden gemeten met een algemene maatstaf. Willen wij met een ander een afspraak maken, dan moeten wij ons oriënteren op het tijdsbesef van de ander. Als dit medium klaar is om te werken, dan zien wij het signaal en zeggen dan: het is kennelijk tijd en we beginnen. Het kan wel eens zijn dat we denken dat het signaal nog niet zal komen en dan moet het medium nog even wachten. Maar als we het zien, komen we wel direct.

Ook wij hebben onze eigen indeling. Die is persoonlijk, ze wordt intern bepaald. De tijd is een meer esoterische kwestie geworden en in plaats van een fragmenteren is het bij ons meer een opbouwen. Elk moment dat wordt beleefd, wordt bij het volgende gevoegd en zo ontstaat er een stapeleffect. Dan zeggen we: Het resultaat van alles wat wij aan tijd hebben doorgemaakt is het besef van ons wezen. Wij zitten dan nog altijd binnen de tijd.

Er bestaat ook een wereld buiten de tijd. Die wereld is moeilijk voorstelbaar. Ik heb het eens geprobeerd en ik moet zeggen: Ik ben er nog net niet horendol en gek van geworden, maar als ik erin was blijven steken, had ik het niet kunnen verwerken. Ik moest terug.

Over de existentie buiten de tijd bestaan er vele mooie formuleringen. Er zijn heel veel mooie voorbeelden van. Men spreekt over de spiraal van de tijd. De eeuwigheid of tijdloosheid kunnen wij ons slechts voorstellen als een oneindige tijd. Maar is die tijd nu wel zo oneindig als wij denken? In bepaalde leringen van het taoïsme horen wij dat de tijd is als een rad dat tegelijkertijd vooruit en achteruit draait. Het draait vooruit in de externe ontwikkeling en gelijktijdig draait het terug voor de beschouwer, omdat hij ziet dat wat geweest is weer terugkeert. Ik meen, dat daar wel iets in zit. De totale tijd is voor ons een onontkoombare opeenvolging van gebeuren. Maar als je er buiten staat, moet je zien dat de dingen terugkomen.

Als je dat in de historie ziet is het gemakkelijk, woningnood in Amsterdam, het kraken van panden. 30 jaar v. Chr. woningnood in Rome, het kraken van panden, onderdrukt door gladiatoren. In Amsterdam doet de politie er niet zoveel aan, maar dat kan nog komen. Daar zit al een parallel in.

Een ander voorbeeld. Een geestelijke in Florence krijgt allerlei visioenen. Op grond daarvan beïnvloedt hij weer een ander (Savonarola). Deze gaat nadenken over de noodzaak der vroomheid. En dan begint hij maar gewoon die vroomheid aan een ieder op te leggen. Alleen de vromen zijn goed en wie niet vroom is moet weg. Boeken moeten er worden verbrand enz. Is zoiets in **1937** ook niet gebeurd? Het is weer precies hetzelfde.

Iemand wordt gek gemaakt door ideeën die helemaal niet van hem zijn. Hij gaat dat zien als een roeping, een noodzaak. Op den duur ziet hij zichzelf als de enige man die de problemen kan oplossen. En zoals die waanzinnige monnik ten slotte moest falen bij een vuurproef toen hij over gloeiende kolen moest lopen, zo heeft een waanzinnig politicus, toen het erop aan kwam verstandig te reageren en zich te beheersen, zijn beheersing verloren hij eindigde met zelfmoord.

Het zijn parallellen. U kunt zeggen: ze zijn niet helemaal exact. Neen, dat zijn ze ook niet. Maar toch, als je kijkt naar het verleden en het heden, dan zie je dat dat heel vaak parallel loopt. Dat iets wat misschien duizend of tienduizenden jaren geleden aan de gang is geweest op een gegeven moment in het heden weer de kop opsteekt. En dan vraag je je toch af, of de taoïsten gelijk hebben. Zou er een mechanisme zijn waardoor je schouwende van buiten de tijd kunt zien en zeggen: het verleden keert terug. Maar dat is niet alles. Het wordt nog veel interessanter.

Wat heb ik, indien de tijd wegvalt? Dan zit ik als een kleine jongen op moeders schoot, ik ben op school, ik denk dat ik de wijste van de wereld ben, ik trouw en ontdek dat ik het niet ben. [Een man verloor zijn rib en daarmee ook zijn rust. Vrij vertaald uit het Engels. Het is het begin van een parodistisch paradijsverhaal.] Als ik alles naast elkaar zet, ben ik niet meer een persoon, maar ik ben een reeks persoonlijkheden die allemaal een bepaald iets doen. In dat tijdloze ben ik zelf geen omschrijfbaar ego meer. Ik ben zoiets als de registratiecentrale, een soort computer, waarin dat geheel gelijktijdig kan worden geregistreerd en gesorteerd naar betekenis en volgorde naar gelang van de behoefte. Die behoefte kan alleen bestaan uit een vergelijking tussen wat ik ben en wat iets anders is. Misschien is de mens niet voor niets bezeten van de tijd. Want hij loopt eigenlijk een beetje weg voor de eeuwigheid.

Als wij de ontwikkeling van de mensheid proberen te volgen, dan zien wij twee dingen ze beroepen zich steeds meer op een eeuwigheid en eisen die ook steeds meer voor zichzelf op en gelijktijdig leven ze minder in de zin van die eeuwigheid. Anders gezegd: Naarmate het christendom een meer aanvaarde macht op aarde wordt, worden de waarheden door meer mensen intenser beleden en de praktijk ervan wordt door steeds meer mensen in feite verafschuwd. Daar komt het op neer. Dus die mens vlucht in zijn tijdsbesef weg voor de werkelijkheid. En het is juist daar dat de fragmentatie van de tijd, dit in kleinste delen uiteen doen vallen van de tijd, hem helpt. Want als ik een ogenblik belangrijk maak en mij niet zozeer bezighoud met de continuïteit maar alleen met een enkel moment, dan kan ik mijn besef van het leven uitschakelen. Het is zoiets als iemand, die leeft voor een doelpunt. Hij kan

toeschouwer zijn bij de een of andere wedstrijd. En valt dat doelpunt, dan is hij zo geëmotioneerd dat hij bijna een hartverlamming krijgt. Maar als je vraagt wat die mens eigenlijk van de wedstrijd heeft gezien, dan blijkt dat alleen maar het wachten op het doelpunt te zijn geweest, dat was het enig belangrijke.

Zo kijken wij in ons leven ook heel vaak naar iets uit en alles wat wij zien en ervaren, proberen wij daarop te betrekken. Je kunt zeggen: Die mens doet een beetje monomaan. Bijna elke mens in deze tijd moet wel een beetje manisch zijn, anders is hij niet acceptabel meer. Eigenlijk is de mens alleen maar bang omdat hij zijn eigen sleur beseft. Hoe meer je het doelloze van de voortdurende herhaling der dingen gaat beseffen en hoe minder je daarin je vrede en bevrediging kunt vinden, hoe meer haast je hebt. Op zo'n manier denk je de sleur te ontlopen, maar dat kun je niet.

Buiten de tijd is het veel gemakkelijker, want de sleur is een element en dat kan ik heel rustig opzij gaan zetten. Als ik zegt: Nero speelt viool terwijl Rome brandt (de mooiste historische leugen die ik ooit heb gehoord, want de viool was nog niet uitgevonden. Misschien heeft hij een lier bespeeld en gedichten geïmproviseerd], dan is dat verschrikkelijk. Maar is dat eigenlijk wel zo? Gelijkzeitig bestaat er een nieuw Rome en daar zit de hele rij pausen allemaal naast elkaar onfeilbaar te wezen. Daar zitten alle Cesaren en de eerste struikrovers, die eigenlijk het Romeinse Keizerrijk mogelijk hebben gemaakt omdat ze de tijd klok van de Etrusken hebben gestolen naast elkaar. Die brand is maar een moment. Het is een indruk, die plaatsheeft in het geheel van wat je Rome zoudt kunnen noemen. Eigenlijk is het een onbelangrijke factor. Zodra we kijken naar het moment zelf, wordt het ontzettend belangrijk. Daaruit heb ik een paar conclusies willen trekken.

1e. Naarmate ik het gevoel heb minder tijd te hebben, zeg ik tot mijzelf dat ik meer angst koester voor datgene wat ik ben of wat mijn wereld voor mijn besef rond mij is.

2e. Een tijdmetre kan nooit de tijd bepalen zoals ze voor mij bestaat. Ik kan in een ogenblik een concept van eeuwigheden in mij dragen. Dat is misschien een breukdeel van een seconde voor de wereld en ik kan honderd jaar leven volgens die wereld en eigenlijk niets beseft hebben wat de moeite waard is.

3e. Als ik mij wil bezighouden met het leven in de tijd, moet ik tenminste proberen het concept tijdloosheid enigszins te begrijpen.

4e. Elke mens kan in zich de tijdloosheid ervaren en beleven, indien hij afstand kan doen van zijn "ik" omschrijving zoals hij die op dit moment hanteert.

Wat is namelijk het geval. Als ik in die tijdloosheid moet aanvaarden wat ik ben, kan ik niet meer zeggen ik ben mevrouw zus of mijnheer zo; dit is mijn stand, dit is mijn inkomen, dit is mijn bezit en dat is mijn toekomst. Die dingen bestaan niet. Ik ben de registratie van het gehele gebeuren. Het wonderlijke is, dat de mens soms toch even dat ik-begrip kwijtraakt en dan noemen ze dat een mystieke beleving.

In die mystieke beleving - zo zegt men - treedt de mens voor God. Dat kan waar zijn. Maar in ieder geval treedt hij voor het eerst buiten het tijdbepaalde concept van zijn "ik" om binnen in het niet-tijdbepaalde wezenlijke ego dat hij ook is. Daar draait het eigenlijk allemaal om.

De mens heeft voorbeelden gemaakt om de tijd uit te drukken. Soms zijn die zeer romantisch. Begin 18e eeuw is er een denker die zegt: hij, die zoekt naar de waarheid, klautert over de bergen van besef en steeds weer ligt een nieuw dal voor hem. Maar hij gaat verder naar de einder, het onbekende zoekend waarin de eeuwige stad op hem wacht."

Die eeuwige stad, het hemels Jeruzalem, hoorde erbij anders was het niet religieus genoeg. Een ander bekijkt het een beetje logischer en zegt:

De tijd is een spiraal, die zich voortdurend herhaalt. Ze loopt van buiten naar binnen en daarbij versnelt zich de tijd. Op elke straal, getrokken van middelpunt tot buitenlijn, bestaan gelijke invloeden. En dat wil zeggen dat een mens, die op de spiraal een bepaald punt passeert, de invloed daarvan ondergaat en in overeenstemming met zijn bewustzijn ook daarop zal moeten reageren. Als men nagaat dat Nederland en Spanje een 80-jarige oorlog nodig hadden om elkaar voldoende in nood te brengen en dat het tegenwoordig al mogelijk is

dat te doen in minder dan een dag, dan is de mens toch wel vooruit gegaan. Bovendien is het doden van een mens wat duurder geworden. Maar aangezien men het niet uit de krijgskas hoeft te financieren, doet men het nu uit staatsmiddelen, die zijn onuitputtelijk zolang de burgers betalen. Ik begin modern te worden, zoals u merkt. In mij sluipt iets van de geest van deze tijd; het groeiend protest. Maar is dat wel zo nieuw? Het is misschien een aardig voorbeeld. Als ik nu spreek over de spiraal van de tijd en dus ook over de versnelling waarmee de gebeurtenissen terugkeren op de weg (de herhalingen worden meer), dan zou je kunnen zeggen: Op dit moment beleven wij een mate van losbandigheid (u moogt ook zeggen emancipatie, dat scheelt niet zoveel en aan de andere kant hebben wij een steeds toenemend protest tegen alles). Wanneer was de vorige periode waarin dit sterk zichtbaar was? Dat was de periode van 1920 - 1924. We leven nu in 1975. De invloed is nu ongeveer 3 jaar werkzaam dan is aan te nemen dat ze binnenkort zal eindigen. Ze zal in ieder geval niet meer dan 4 jaar duren. Gaan we naar het verleden, dan moet iets dergelijks veel langer hebben geduurd.

Neem b.v. de opstand van Ichnaton tegen het godsmonopolie van de priesters. Dat is net zo erg als je tegenwoordig zegt dat een vakbond niet deugt. Zijn protest heeft in het geheel, met alle demonstraties, gewelddadigheden daaraan verbonden, meer dan 20 jaar geduurd.

Als je dat dan zo bekijkt, zeg je: Die invloed is geweest, ze moet zich dus herhalen. Maar wanneer?

Als ik de voorgaande grote revoltes neem, dan moet ik toch wel teruggaan tot de pre-Napoleontische periode. Er is dus een verminderingfactor van misschien **9 à 10**. Dat zou betekenen dat de volgende fase waarop diezelfde invloed kan optreden van ons afligt in de periode tussen 20 en 50 jaar. Die volgende invloed zal dan waarschijnlijk over ongeveer 51/2 jaar optreden. Dan zit diezelfde dreiging erin van overal revoluties, omwentelingen e.d.

Als je het absolutisme gaat bekijken is dat al precies eender. Er is een periode dat de absolute tirannen kort op elkaar volgen. Dan komt er een lange tijd dat er wel klein despotisme is, maar geen alomvattende tirannie. Die tijd ligt tussen ongeveer 750 en 1100.

Daarna hebben we de periode van religieuze tirannie. 200 jaar later komen we terecht in de grote opstanden van de volkeren, voor u het meest bekend door de kwestie van de Magna Charta in Engeland en al wat daarbij hoort. Zo gaan we verder en we zien dat de periode steeds iets korter wordt en zich plotseling uitbreidt, want tussen 1400 en 1700 is er niet zoveel van te merken. Dan krijgen we een periode van achtereenvolgens grote omwentelingen, een periode van burgerlijkheid tot 1900, weer een aantal omwentelingen gepaard gaande in dit geval met oorlogen.

Dat is heel vreemd. Een religieuze omwenteling gaat gepaard met kruistochten en martelingen. Politieke, omwentelingen gaan gepaard met oorlogen, heldendom en concentratiekampen. Het verschil is niet groot, maar het schijnt dat de betekenis anders is omdat de ene alleen maar tegenstanders doodt en de andere zielen redt. Periodiciteit in de historie is - uitgaande van bepaalde premissen - aantoonbaar.

Die spiraalwerking is dus redelijk. Ik kan dus invloeden berekenen op grond van het verleden, maar ik kan nimmer de resultaten daarvan voorspellen, omdat die afhankelijk zijn van het besef dat in het heden regeert. En dat maakt de tijd zo interessant. Als het alleen maar een kwestie is van; ik leef zus of ik leef zo, nu ja, als je maar leeft.

Wat dat betreft zou ik zeggen: laat mij in de tijd leven en de zondagmorgen doorbrengen bij kout en een gezellige roemer wijn. Maar als het gaat om de herkenbaarheid van het gebeuren, dan zeg ik. Er komt een moment, dat de gebeurtenissen zo snel gaan dat er geen mogelijkheid meer is om ze uit elkaar te houden. Dan is het een opeenvolging van invloeden geworden en zijn we aan de binnenkant van de spiraal beland. En wat gebeurt er dan? Dan gaat de spiraal onder een wat andere hoek weer net zo hard naar buiten toe en krijgen we weer de vertraging.

Als iemand vraagt: Wat is nu de eeuwigheid? Dan zijn dat al die spiralen bij elkaar, die samen weer een cirkel maken. Als ik zeg: Wat heb je dan gezegd, dan antwoorden ze dat ik gezegd heb dat alles zich tot in eeuwigheid blijft herhalen. Dan zeg ik weer: Je bent stom, want alles komt dan weer terug op zijn begin.

Wie het zo formuleert, kan de ontleedbaarheid van de tijd misschien bewijzen of aannemelijk maken, maar gelijktijdig zegt hij: Alles is een "kringloop" Een kringloop is een ontwikkeling waarin geen scheiding bestaat tussen begin en einde, daar beide voortdurend in elkaar overgaan en men het begin als het einde op elk punt van de kringloop zou kunnen veronderstellen.

Deze hele kringloop vinden we weer terug in de taoïstische opvatting. We vinden haar ook terug in bepaalde boeddhistische, vooral boeddhistisch-lamaïstische opvattingen en in de hindoe-opvatting van de reïncarnatiecyclus waarin staat dat hij, die zich niet bevrijdt, terug incarneert tot de laagste wezens of wel erom opstijgt tot de hoogste en zich onttrekt aan het menselijk zijn. Zelfs als ik terugga naar een ver verleden, dan tref ik daar opvattingen aan b.v. in het gebied van de Eufhraat en de Tigris waar men eenvoudig zegt:

De mens kan naar de hel gaan en terugkomen. Maar hij, die naar de hel gaat en terugkomt, gaat naar de hemel. Alleen indien hij die hemel kan waarmaken, zelf kan beheersen, zal hij er blijven, anders komt de onderwereld hem weer halen en begint de zaak opnieuw.

De mens zelf wordt dus gefascineerd door het idee van de kringloop. Er zijn mensen, die maken er een einde aan door het hemels Jeruzalem als eindpunt te stellen. Er zijn mensen, die zeggen: Reïncarnatie is een zuiver karmische kwestie. Altijd vergeten ze een ding; Ik ben niet alleen maar wat ik nu meen te zijn, integendeel, ik ben alles wat ik ooit ben geweest en ooit zal kunnen zijn vanuit mijn huidig standpunt gerekend, want dat is de inhoud van mijn werkelijk "ik". Voor mijn "ik" bestaat er geen tijd, want ik ben al deze dingen tijdig.

Alle vormen, die wij op dit moment zo belangrijk vinden, zijn niet veel meer dan de bloedlichaampjes die mee pulseren in het lichaam van de werkelijkheid dat wij buiten de tijd bezitten. En dat doet je toch wel wat. Maar het heeft gelukkig ook consequenties. Die consequenties kan ik het best duidelijk maken door terug te duiken in de historie.

We vinden Lau Te Ping (een dichterlijke krijgsman zou ik hier willen noemen), die 2700 jaar v. Chr. in China leeft. Wat zegt deze man?

"Vandaag leef ik. Vandaag sterf ik. Vandaag bemin ik. Vandaag haat ik. Vandaag drink en eet ik. Vandaag droom ik. En ik heb alles gedroomd, totdat ik weer ontwaak en opnieuw droom.

De kringloop!

Dan is er nog een andere denker, die we een hele tijd later moeten zoeken. Het is een brahmaan in de buurt van Srinagar ongeveer 700 jaar na Chr. Deze brahmaan zegt:

"Gij zegt tot de tijger: grootvader. Maar wie zal u zeggen dat niet de tijger, die ge ontmoet uw eigen "ik" is? Want wie weet hoe vaak wij gelijktijdig leven in een wereld zonder het te beseffen? Maar wij, die beseffen deel te zijn van alle leven, zullen ons niet meer afvragen in welke vorm wij bestaan."

Dat werd hem erg kwalijk genomen. Per slot van rekening komt dat in een kastenmaatschappij erop neer te zeggen dat iemand wel aan de ene kant brahmaan en aan de andere kant een uitgeworpene, een paria, zou kunnen zijn. En een brahmaan kan niet uitgeworpen zijn die is tweemaal of zelfs meermalen geboren.

Als ik nog verder ga, kom ik bij de kerkvaders terecht. Een zekere Augustinus van wie een deel van de uitspraken zorgvuldig bewaard is, omdat ze imprimatur kregen en andere voor een deel verdonkeremaand zijn. Deze Augustinus, waarschijnlijk aangestoken door zijn studie van Griekse denkers, zei:

"Indien ik God dien op mijn wijze, zo doe ik dit omdat ik besef dat dit nu in waarheid is. Maar het is mogelijk, dat ik gelijktijdig dans in de stoet van Dionysos." Hij mocht natuurlijk zeggen dat hij God aanbad, maar dat hij Dionysos achterna zat, mocht niet, d.w.z. het mocht wel, maar hij mocht het niet zeggen.

Dat is ook typisch voor de mens. Hij deelt zijn tijd vaak in tweeën, namelijk dat wat hij zegt te zijn en dat wat hij is. Alles bestaat in tegenstellingen waarom de mens niet?

Nu komen we in de moderne tijd de existentialisten tegen. Zij zeggen: "Wat maakt het eigenlijk uit wat er is, ik besta. Dit bestaan en de waarden die ik nu in dit bestaan vind, is het

enig belangrijke." Waarmee ze helaas dit bestaan vaak beperken tot de vorm van menselijk leven. Maar er zijn filosofische existentialisten, die dat verder hebben uitgebreid. Zij zeggen:

"Ik besta en de illusie van tijd, die rond mij is, kan mijn bestaan niet aantasten, maar hoogstens mijn besef daarvan veranderen." Dit vind ik een heel mooie stelling. Zo heeft de mens eigenlijk altijd overhoop gelegen met de eeuwigheid.

Als je probeert iets duidelijk te maken omtrent de eeuwigheid, dan is een ding opvallend. Als je iets over de eeuwigheid wilt zeggen, moet je heel veel tijd hebben om na te denken. Want zolang wij ons bestaan nog indelen in fragmenten zijn wij niet in staat de eeuwigheid te concipiëren. Maar op het ogenblik, dat wij die fragmenten vergeten en de eeuwigheid kennen, kunnen wij niet meer reageren als een levend mens. Dit brengt mij tot het laatste deel van mijn betoog van vandaag.

Wij komen in de historie altijd weer wezens tegen waarvan men zegt dat ze eigenlijk bijzonder zijn. Zo van; ze zijn eigenlijk God, maar ze leven nu op aarde. Of eigenlijk zijn ze deel van Nirwana, maar uit mededogen spreken ze tot de mens, enz.

Als je dat hoort, dan denk je in het begin; dat kan niet. Die mensen leven op aarde, maar wie zal zeggen, of van het werkelijk Ik, die grote computer, die persoonlijkheid op aarde niet meer is dan een marionet? Dat heeft een wonderlijke betekenis, waaraan de meesten voorbijgaan.

Op het ogenblik dat de grote, tijdloze persoonlijkheid een fragment in de tijd beheerst en manipuleert, doordatdeel zijn van dat bewustzijn voor de vorm mogelijk is geworden, is die vorm niet meer vrij.

De vorm kan namelijk niet alleen leven in zijn eigen tijd met de volitie (wilsuiting), die men daarin pleegt te tonen. Hij kan alleen nog maar waar maken, wat er in het besef van het ego vaststaat. Het gebeuren is onvermijdelijk geworden, omdat de ervaring gefixeerd is. We kunnen zeg gen

Als Jezus wordt geboren, staat zijn kruisdood reeds vast. Zodra hij beseft wie en wat hij is, moet hij die kruisdood en alles wat daarna komt aanvaarden. Hij kan geen stap afwijken van het pad, dat voor hem is getekend. De woorden, die hij spreekt, zijn onvermijdelijk geworden. Hij weet wat de ander zal antwoorden en toch kan hij niets doen om daarin verandering te brengen.

Zou dat dan voor een ieder waar zijn? Wel, als je je bezighoudt met de ontwikkeling van de mensheid, van de historie, van de geestelijke vormen en de bewustzijnsmogelijkheden, dan moet je die vraag toch stellen. En dan zou je die kunnen afvragen: Ben ik een marionet van dit totale Ik, dit tijdloze, dit eeuwige Ik? Het antwoord dat ik u daarop kan geven is natuurlijk erg beperkt. Laat mij het zo formuleren;

Wanneer het totale Ik zich van zichzelf bewust is in alle verschijningsmogelijkheden, zal elk voertuig vanaf dat ogenblik marionet zijn. Er is vanaf dat ogenblik een totaalconcept dat het leven bepaalt. Maar zolang dat grote Ik nog niet van zichzelf bewust is, bestaat de vrije wil, omdat de ervaringen van elk leven wel moeten leiden tot dit totaalbewustzijn, maar daarmee de vorm van leven ook te veranderen is. Het kleine 'ik' leeft in de tijd totdat er een besef is gevonden van het totale Ik buiten de tijd. Vanaf dat moment zullen verschijningsvormen in vele tijden toch nog bestaan, maar ze zijn niet meer vrij; ze zijn dan marionetten geworden.

Ik kan mij voorstellen, dat ergens in een verre en onbegrepen toekomst er een wereld zal zijn met een wereldbevolking zo groot of groter dan de huidige en dat er in die wereld maar 10 of 12 mensen leven, die nog vrij hun keuze kunnen maken, die nog zelf leven. AL de anderen zijn de marionetten geworden van een tijdloos ik dat alleen maar zichzelf bevestigt. Want de relatie met degenen die nog onbewust leven is een noodzaak voor het tijdloze ik, omdat het een band is die tijdloos bestaat. De uiting wordt aangepast aan de behoefte.

Er kunnen mensen leven, die alleen maar het decor zijn voor de levenden in tijd. Want zij, die tijdloos leven, kunnen zich alleen maar vertonen in vormen waarin zij het tijdloze waarmaken en gelijktijdig de tijdloze banden in de tijd bevestigen. Dit is misschien een moeilijk te vatten conclusie, maar ik kan het mij voorstellen. Als u echter even nadenkt, kunt u ook tot die

conclusie komen, want de meesten van u hebben volgens de menselijke tijdrekening al enige tijd gehad om na te denken.

Hoeveel werkelijk belangrijke beslissingen heeft u geheel bewust zelf genomen? Dat zijn er veel minder dan u denkt. Wij worden beheerst door allerlei invloeden van buitenaf, zeggen we dan. Maar al die invloeden van buitenaf moeten toch een reden van bestaan hebben, ook in uw leven. En als ze ook deel zijn van uw persoonlijkheid, dan moeten ze toch wel iets te maken hebben met de eeuwigheid, met banden die u heeft buiten de tijd, ook wanneer u nog leeft tegen het decor van de tijd.

Ik heb u aan het begin gewaarschuwd dat het deze keer een beetje moeilijk zal zijn. Wat hier achter ligt is nog veel belangrijker en veel omvattender.

Het in de tijd en buiten de tijd leven is iets waaraan een mens misschien wil denken als aan een gelijktijdigheid, maar waarbij hij niet wil beseffen dat een tijdloos bestaan altijd elk tijdgebonden bestaan moet domineren. Toch is het belangrijk dat u dat ziet. Wij kunnen nu wel zeggen dat grote mensen hun eigen noodlot hebben bepaald. Daarnet had ik het over de dolle monnik Savonarola, die zijn lot zou hebben bepaald. Maar is dat wel waar? Als er nu niet in Florence een priester was geweest, die zijn geloof had overgebracht op een epileptische halfidiote jongen, die daardoor naar het klooster ging waar Savonarola zat, zou deze dan al die denkbeelden hebben gehad? Zou hij zo absoluut zijn opgetreden? Dat is maar een vraag.

En als Hitler nu eens niet een beetje bijgelovig was geweest en hij zich nu eens niet had laten leiden toen hij nog een jonge jongen was door een paar politici en een mysticus, als hij zich later niet zou hebben omgeven met steeds meer raadslieden die zich ook bezighielden met allerlei vormen van Germaans en pseudo-Germaans mysticisme, zou hij dan hebben gedaan wat hij heeft gedaan? Zou dan zijn leven precies zo verlopen zijn? Het zijn vragen, die een mens niet graag stelt. Natuurlijk, Hitler was een schoft. Klaar. Afgelopen! De onvermijdelijkheid van hetgeen hij heeft gedaan, daarover denkt men liever niet na.

Hetzelfde is dat met Nixon. Nixon is een schoft, zegt men. Maar of hij niet - bewust of onbewust - is beïnvloed door anderen in zijn gehele streven, in zijn mislukkingen, in zijn grootste bereikingen en mislukkingen gelijktijdig, zijn presidentschap, wie zal dat bepalen? Dat betekent iets. Het betekent dat wij nooit zonder meer iemand als persoon kunnen veroordelen. Het betekent dat wij ook niet kunnen zeggen wat ik heb bereikt, heb ik alleen zelf bereikt en als ik ben mislukt, dan is dat alleen maar mijn schuld of de schuld van de ander. Het is ons eigen bewustzijn dat een rol speelt. Ons bewustzijn dat ons - door te incarneren - heeft gebracht in een lichaam dat onder bepaalde invloeden staat. Ik geloof ook een beetje aan astrologie. Je wordt geboren onder bepaalde omstandigheden.

Je hebt een aantrekking daartoe gevoeld. Je ontmoet mensen, die je misschien zelf niet hebt gekozen, maar ze zijn onvermijdelijk. Deze beïnvloeden zo'n leven. Wie kan zeggen: Ik ben wat ik ben alleen door mijzelf? Dat kun je in de tijd nooit zeggen en buiten de tijd kun je slechts zeggen: dit omvat ik.

Dit, vrienden, is mijn les voor vandaag. Ik hoop, dat u zich de moeite wilt getroosten om haar eens een keer te overdenken. Ze lijkt misschien op het eerste gezicht hier en daar wat warrig. Maar indien u uw vooroordeel, uw denken eens een keer opzij zet en probeert mijn redeneringen te overdenken dan zullen er toch wel vragen bij u rijzen. Die vragen zijn belangrijk. Want uw pogingen om die vragen op te lossen in de tijd voert tot mislukking. Maar uw pogingen om de betekenis van de vraag te beleven, kan u soms een beetje dichter brengen bij uw werkelijke existentie buiten de tijd en u daaruit doen beseffen de onvermijdelijkheid van hetgeen u bent en de noodzaak om te beseffen wat anderen in uw wezen en leven werkelijk betekenen.

Onthoudt dus; Alle ontwikkeling ontstaat niet uit het scheppen van het nieuwe, maar uit het herontdekken van het bestaan. Als u zich daar nu eens mee bezighoudt.

VERHOUDING LERAAR - LEERLING

Er bestaan heel veel legenden over de verhouding van leermeester tot zijn volgelingen, zijn leerlingen. Sommige ervan zeggen dat je absoluut gehoorzaam moet zijn aan de leermeester.

Andere weer zeggen dat je zelfstandig moet denken. Als je het goed bekijkt, dan ligt het eigenlijk tussen absolute slavernij aan je meester en aan absolute vrijheid waarbij je echter niet altijd op je meester zult kunnen rekenen. Ik meen, dat het voor deze avond misschien goed zou zijn om die verhoudingen nader te definiëren en duidelijk te maken wat er aan de hand is.

U moet allereerst onthouden een leermeester kiest zijn leerling, want de leermeester, die iemand als leerling aanvaardt, neemt daarvoor de verantwoordelijkheid op zich. Met alles wat de ander denkt, wat de ander doet, heeft de leermeester in het vervolg te maken. In zekere zin heeft hij dus wel gezag. Maar dat gezag kan nooit worden opgelegd. Je kunt niet tegen iemand zeggen: Je bent mijn leerling, dus moet je nu maar gehoorzaken. Wat de leermeester doet is dit;

Hij schenkt een deel van zijn gedachten en soms zelfs een deel van zijn kracht aan zijn leerling. Door het bij herhaling ditzelfde te schenken maakt hij het hem mogelijk dingen opnieuw te beseffen. Dat klinkt misschien een beetje vreemd; opnieuw te beseffen.

Stel u eens voor, dat u probeert om alleen maar de betekenis te leren van de zon die op uw huid schijnt. Het is iets dat u voelt. Maar wat voelt u precies ? Of stel u voor dat u de betekenis van een woord nagaat, zoals dat in u weerklinkt wanneer een ander het uitspreekt. Dan gaat u begrijpen dat het niet alleen naar een woord is, maar dat er ook een bepaalde emotie overkomt en er bepaalde associaties worden wakker geroepen. U gaat dan de dingen anders zien, anders beleven.

Wat de leermeester in de eerste plaats mogelijk moet maken voor zijn leerling is, dat hij zichzelf en het bestaan anders gaat beleven. Dat heeft niets te maken met het leren van lessen. Hier in het westen en soms ook in het oosten denkt men heel vaak, dat de leermeester iemand is die je vertelt wat je moet doen en hoe je het moet doen en dan wordt dat allemaal prima in orde gebracht. Maar zo is het niet. Je moet zelf denken. Maar je denken moet verdergaan dan het tot nu toe gegaan is. Je moet je krachten gebruiken zoals je dat altijd hebt gedaan, maar je moet ze alleen en juist gaan gebruiken. Je moet beseffen wat ze zijn.

"Een leerling", zo zegt men in de oude codes, "is iemand, die de wijsheid van een ander aanvaardt als zijnde groter dan zijn eigen wijsheid. En zoekend naar een vergelijkbare wijsheid zichzelf vindt, zodat hij de gelijke wordt van zijn leermeester". Dat is heel wat anders dan gewoon lesjes volgen.

Waarom zou dan een leerling toch verplichtingen kunnen hebben aan zijn leermeester? Daar bestaat geen enkele wet voor. Het is zelfs zo, dat de leermeester het recht niet heeft dat van zijn leerling te eisen. Maar de leerling erkennend hoeveel van de persoonlijkheid van de meester in hem tot leven is gekomen en hoeveel de leermeester hem geeft van zijn besef en zijn kracht, zal door zijn beperkingen te beseffen zich onderwerpen aan hetgeen die meester zegt en dat is heel iets anders.

De verhouding leermeester - leerling wordt dus van beide kanten wederkerig, maar op geheel vrije basis tot stand gebracht.

Ik geloof, dat de meeste mensen niet begrijpen dat een leermeester allesbehalve direct behoeft te werken.

Een goeroe zei eens tegen een chela (leerling); Ga eerst het erf maar eens aanvegen. De leerling vond dat wat vreemd en hij dacht erover na. Waarom zou ik nu dat erf aanvegen? Die man kan daarvoor toch een bediende nemen. Hij heeft geld genoeg. Hij kan het betalen. Er zijn voldoende mensen, die dat voor niets voor hem zouden willen doen. Waarom moet ik, zijn leerling die naar geestelijke wijsheid zoekt, het erf aanvegen? Toen hij met zijn taak klaar was, ging hij naar zijn leraar toe en zei: "Heer, waarom heb ik eigenlijk moeten vegegen?" Toen zei de meesters "Opdat ge zoudt beseffen wat mijn erf is. Opdat ge zoudt beseffen dat ge zelf de dingen moet doen en ze niet door anderen moet laten doen en ten laatste, opdat ge zoudt beseffen dat ik bij u was bij elke streek met de bezem die ge hebt gedaan."

De leerling begon daar eens over na te denken. Hij dacht, ja, alle gedachten die ik had, waren niet helemaal van mijzelf. Ik heb dus eigenlijk, terwijl ik bezig was met praktisch werk,

gemediteerd. Toen dacht hij ook, een beetje verder na en zei: Ik heb eigenlijk in betrekkelijk korte tijd veel meer werk gedaan dan anders en ik voel mij niet eens moe. Ik heb dus meer kracht gehad dan normaal. Toen begreep hij dat een leerling nooit alleen is, wat hij ook doet. Dit is een probleem en ieder lost dat op zijn manier op.

Zo was er eens een Zenmeester (het is een heel bekend voorbeeld) die zijn leerlingen vragen stelde als; Hoe applaudiseer je met een hand? Hoe loopt een man hard, die maar een been heeft? Hoe kan een kraanvogel vliegen zonder vleugels? Dat soort dingen. De leerlingen waren er allemaal diep over aan het nadenken en werden er wel een beetje verward door, totdat de meester hun het antwoord gaf en zei: Jullie zijn dom. Wat ik jullie als vraag heb gesteld is menselijk onmogelijk. Maar als het menselijk onmogelijk is en ik stel, dat het mogelijk is, dan moet er een andere mogelijkheid zijn. De man met een arm applaudiseert door zijn waardering uit te stralen. De man, die een been heeft, loopt hard doordat zijn besef voor hem uit kan snellen. Een kraanvogel zonder vleugels vliegt, omdat hij al heeft hij geen vleugels een vogel is en slechts kan dromen van de lucht. Toen zeiden de leerlingen: Maar dat is geen antwoord op de vraag, Meester. De Leraar antwoordde: Er is geen enkele vraag waarop door een mens een volledig juist antwoord kan worden gegeven. Er zijn echter ontelbare vragen waarop de mens in zich een antwoord kan vinden. En hij, die een antwoord vindt op een vraag, vindt zichzelf, want door haar te beantwoorden geeft hij een deel van zichzelf als aanvulling van een probleem dat niet het zijne was.

Op deze manier ziet u dat de leermeester helemaal niet bezig is met lesjes geven aan zijn leerlingen, maar dat hij integendeel die leerlingen zichzelf worden. Dat is het grote verschil tussen een werkelijke meester en degene die zich een meester noemt.

Iemand, die geen werkelijke meester is zal zeggen: Ik ben hoog en jij bent laag, dus moet je mij gehoorzamen, dus moet je alles voor mij doen, dus moet je alleen mijn doeleinden nastreven. En dat is begrijpelijk, want hij kan immers niet de kracht uitstralen waardoor de leerling, zelf beseffend volgens zijn eigen begrip en waarde, het juiste vindt en doet.

In deze tijd zijn er nogal wat leermeesters. U moet maar onthouden dat, als u ooit een z.g. leermeester of ingewijde ontmoet die tot u zegt, Gehoorzaam mij en ik zal u inwijden, u moet zeggen.- Dit is geen ingewijde. Maar als iemand tot u komt en zegt: Jij bent mijn leerling, want we zijn verbonden in de geest en ik zal met je zijn en je helpen, dan heeft u een ware leermeester gevonden. Zo eenvoudig ligt de zaak.

De verhouding leerling - meester wordt bepaald door de zelfstandigheid van de leerling. Hij, die iemand zoekt die hij kan volgen, zal nooit een ware leerling zijn. Hij kan hoogstens in het gevolg van de meester gaan, maar hij zal niet zijn waarde leren begrijpen en hij zal niet in staat zijn zelf de weg voort te zetten, als de meester moet rusten. En daarin zit de essentie van het probleem leerling zijn.

Een leerling is iemand die zelf denkt, die zelf werkt. Iemand, die op zijn eigen wijze zijn krachten gebruikt. Iemand, die op zijn eigen wijze zoekt naar mogelijkheden en begrip. Iemand, die al zijn belevingen - of ze nu occult zijn of stoffelijk - allemaal gebruikt om beter te begrijpen wie hij is en wat hij in de wereld kan zijn.

De leermeester is degene, die beseffend wat hij is en wetend wat hij kan zijn, een ander helpt om zichzelf te vinden. Want de essentie van inwijden is niet het vernemen van geheimen. De essentie van inwijden is alleen maar het vinden van jezelf.

Indien u ooit behoefte gevoelt aan een meester - en de meesten doen dat wel eens in hun leven - dan heeft u toch maar weinig kans dat er iemand komt. En als er iemand komt, is de kans groot dat het een bedrieger is. Want niet zij, die een leermeester zoeken om hen te ontlasten van hun eigen streven zullen er een vinden. Degene echter die zoekt om zelf tot bewustwording te komen, hij ontmoet dat wat hij nodig heeft.

Ik zou dit betoogje willen besluiten met een feitelijke weergave van de methode, die een meester kan gebruiken om een leerling, die hij heeft gekozen a.h.w. tot zich te trekken.

De Meester ter zag een kind spelen. Hij zag dat het kind zelfstandig was. Hij zag dat de uitstraling van het kind goed was. Hij ging naar het kind toe, legde het zijn hand op en sprak

een paar vriendelijke woorden. Daarna ging hij verder. Maar daarmee had hij het kind, zonder dat dit het besepte, tot leerling uitverkoren .

De jaren gingen voorbij en het kind kwam steeds weer in situaties waarin het dingen moest leren die het misschien niet geleerd zou hebben. Het kwam in een gemeenschap waar een stel gemene oudere jongens waren en het kind moest leren vechten. Op den duur verkeerde het in omstandigheden waarin zijn ouders niet goed voor hem konden zorgen en hij moest zelf gaan zoeken hoe hij aan de kost moest komen. Het werd handig. Het werd zelfs een dief. Maar toen het begon te stelen, begon het ook te denken dat er een eenvoudiger manier moest zijn om te leven en om gelukkig te zijn. Zo werd het kind een zwerver. De zwerver kwam terecht ergens op een boerderij bij een familie. Daar bleef het enige tijd wonen. Er was iemand die het kind leerde lezen en schrijven, wat in die dagen iets bijzonders was. Op een gegeven ogenblik had hij toch geen zin meer om te blijven en ging verder.

Het kind wist niet dat al deze dingen mede door de meester waren veroorzaakt. Niet dat deze meester had gezegd "zo moest het gebeuren", maar elke keer had hij gezorgd dat er voor het kind een keuzemogelijkheid was en het zelf de keuze deed die goed was, daardoor bleef hij leerling.

Toen het kind had geleerd te denken, te lezen en te schrijven en de schoonheid van de natuur te zien en zich vrij te gevoelen zonder angst voor eenzaamheid, ontmoette het een oude man die zei: Ga met mij mee. Het kind zei: Waarom zou ik meegaan? Ach, zei de oude man, je kunt misschien veel voor mij doen en wellicht kun je bij mij nog wat leren. Het kind, dat een jongeling was geworden, ging mee en werd de leerling van de meester, omdat het zei: "Heer, u bent zo wijs. Wilt u mij uw wijsheid geven?" En toen begon de werkelijke leerperiode waarin de meester steeds meer van zichzelf gaf en het kind steeds meer liet zien, totdat het in staat was vrij uit te treden naar de hoogste wereld zonder zijn steun of begeleiding, totdat het vrij was in de harten der mensen te kijken.

Toen het kind wist wat de meester wist en het had beleefd wat te beleven was, zei de meesters "Mijn zoon, ga nu heen, want de dag is gekomen dat ik mijn vrijheid ga proeven." De jongen begreep wat er stond te gebeuren en ging heen. Toen hij een week later terugkwam, was zijn meester gestorven. En toen hij hem begroef, zei hij tegen zichzelf: Nu heb ik pas werkelijk een Meester gevonden.

Dit heeft zich afgespeeld ongeveer 150 jaar geleden. Het is echt gebeurd. De leerling is zelf meester geworden en vertoeft nu in onze wereld. Maar hij heeft iemand achtergelaten, die weer van hem les heeft gekregen. Want als een meester een leerling kiest, dan zorgt hij dat de leerling de mogelijkheid heeft om zijn meester te vinden. Maar als de leerling probeert een Meester te kiezen, loopt het meestal verkeerd af. Hoe kan de dwaas, de onnozele, weten wat voor hem goed is, waar zijn harmonie ligt? Hoe kan hij zien wat er leeft in het hart van de ene die hij tot zijn meester heeft uitgeroepen? Misschien is de grootste waarheid wel deze.

Wie waarlijk een meester heeft kijkt niet naar diens uiterlijk, maar naar diens innerlijk en naar datgene wat hij door die meester beleeft. Maar hij, die een dwaas is en een Meester zoekt, kijkt naar de uiterlijkheden, die geen betekenis hebben en vergeet het innerlijk beseffen dat de werkelijke zin van het meester zijn bevat.

LES 5 - DE MENS EN HET LICHT

Als wij spreken over bewustwording en dergelijke, dan hebben wij het over het licht. Tegenwoordig heet licht God. Het heet misschien ook Christus, maar daar blijft het bij. We moeten een eind in de historie teruggaan om te zien wat er nu eigenlijk is gebeurd.

Oorspronkelijk was het licht de kracht van de natuur. De hele natuur heeft een ritme. Dit ritme en de vibraties daarin maken ook het leven van de mens op aarde uit. Ze zijn de stimulans voor zijn bewustwording. Sedertdien is er echter veel gebeurd, vooral in de gedachten van de mensen.

Volgens een heel oud verhaal leefde Adam eerst samen met Lilith. Nu was Lilith een zeer natuurlijke vrouw en het schijnt dat in het begin Adam niet te klagen had. Zij was gewoon deel van de goddelijke natuur. Met een beetje goede wil kunnen wij de gestalte van Lilith vergelijken met de Grote Moeder, zoals wij die elders tegenkomen. Op een gegeven ogenblik horen wij dat Adam van haar af wil. (Zie de uitgebreide bijbel). Wat staat daarin? De vrouw wilde voortdurend boven liggen. Ze wilde dus de leiding hebben en dat nam Adam niet. Je zou kunnen zeggen dat hij op een gegeven moment genoeg had van het matriarchaat en vanaf die tijd gaat hij op zoek naar wat anders. Wat krijgt hij? Een stuk van zijn eigen body, een rib. Dus eigenlijk is Eva een stuk menselijke karbonade. Vanaf dat ogenblik begint de geschiedenis. Maar er is toch een vreemd ding bij.

In het joodse geloof noemt men Lilith een van de gevaarlijkste demonen. Ze doet allerlei kwade dingen. Ze laat bevallingen mislukken en dergelijke dingen. Waarom eigenlijk? Wat dat betreft kunnen wij ook naar het christendom kijken.

Neem de godin Astarte. Astarte is een orgiastisch vereerde godin, dat geef ik toe. Ze is als bijna alle godinnen (zoals b.v. de Noorse Freya) niet veel anders dan een vruchtbaarheidssymbool. Het symbool van de zichzelf vernieuwende natuur en daardoor ook van de zichzelf vernieuwende wereld. Nu komt het christendom. En wie vinden wij onder de demonen? Astarte, alleen heet ze nu Astaroth.

Diana, de jagende maagd, is een godin. Waar Diana is, daar is de zuiverheid, de helderheid van de natuur, de totaliteit van het pure leven. Het christendom komt en plotseling verandert zij ze wordt Diases, een demon. Alle goden en godinnen uit het verleden, tot zelfs de god van licht Bel, die Belial wordt, worden demonen. Het is alsof de mens bang is voor de eenheid van de natuur en probeert een scheiding te maken tussen zijn eigen bestaan en het licht, de kracht waaruit het bestaan voortkomt.

Nu heeft elke mens in zich wel licht - dat hopen wij althans. Maar dat licht van de mens, de levende kracht, kan niet losstaan van het geheel waar hij bij hoort. We kunnen niet zeggen, iets is opeens een demon alleen maar omdat het niet bij het licht behoort. En toch; lees de voorgeschiedenis van de schepping. Lucifer, Prins van het Licht, valt en wordt Vorst der Duisternis. Dat is een heel eigenaardig iets. Wij zien dat in de historie steeds weer.

Een mens weet dat hij het licht nodig heeft. Niet alleen de zon, maar ook van binnen een zeker licht, een zekere vreugde, een zeker besef. Een licht dat hij misschien kan overdragen iets wat aanstekelijk werkt. Een licht dat ook in de duisternis kan branden. Maar wat doet de mens? Hij zegt: Dat is te lastig. Ik kan geen twee heren tegelijk dienen. En hij vergeet dat de ene heer alleen maar voortkomt uit de ander.

Jezus doet het heel aardig. Hij neemt de gelijkenis van de wijze en de dwaze maagden. De ene soort was gehoorzaam, was netjes, die hield het licht brandend. De andere zei: De Heer, de bruidegom komt voorlopig toch niet. Laten we maar gaan slapen, we doen het licht zo lang uit.

In die vergelijking wordt iets gesymboliseerd van de verhouding van de mens tot het licht. Het licht is niet iets wat je kunt verwerpen, zo min als je de natuur kunt verwerpen. Je kunt niet zeggen wij zijn alleen bovennatuurlijk. Als het bovennatuurlijke er niet is, dan gaan we rustig

slapen, dan doen we er niets aan. We laten ons maar drijven op het gebeuren. Je hebt werkelijk dat licht altijd nodig, omdat je nooit weet, wanneer het ogenblik aanbreekt dat dat licht noodzakelijk is. Maar de mens is er bang voor. De mens kan niet begrijpen dat het hoogste licht en het laagste licht een eenheid zijn. Zoals hij misschien ook een tijdlang niet heeft begrepen dat verschillende kleuren niets anders zijn dan de weerkaatsing van een en hetzelfde licht. Toch is dat waar.

Als ik ongeveer 4000 jaar terugga in de historie, dan vind ik daar een heel eigenaardige situatie. Overal zien wij het vrouwelijke belangrijk op de voorgrond komen. De vruchtbaarheidssymbolen. Gaan wij naar het noorden, dan vinden wij Freya, de maagdelijke godin en Freyr, de echtgenoot. Gaan wij naar het zuiden, dan vinden wij Ishtar de liefelijke, godin van de liefde, naast Ishtar de geweldige, de dodende. Overal speelt de vrouw een belangrijke rol, ook in het geloof. De mannelijke goden zijn er wel, maar het is als een soort kunstwerk. De mannelijke goden kunnen ingrijpen, omdat ze vorm en gestalte kunnen geven aan hetgeen de vrouwelijke goden voortbrengen.

De vroegere mensen stonden misschien een beetje anders tegenover het leven. En vanuit het standpunt van de moderne mens is dat erg dwaas. Laten we dan eens kijken wat ze zo'n 4000 jaar geleden o.m. wisten te vertellen.

"Zij (Ishtar) brengt voort. Zij, de lichtende, zendt haar duiven uit. En waar zij gaat, is het roze licht van de rijzende zon. Waar zij spreekt daar vervult zij de aarde. Hoog boven haar reist Bel langs de hemel en werpt zijn schichten, opdat leven ontsta en gestalte en vorm krijg al datgene wat zij, de liefelijke heeft mogelijk gemaakt. Maar daar waar haar vijanden komen, wordt zij de verschrikkelijke en met haar zwaard en haar liefde verdelgt zij de bedreiging."

Dit is een onvolledig citaat uit een heel mooie legende en hangt o.m. samen met het oordeel van Nebu, de god van wijsheid, die recht moest spreken tussen de goden en godinnen. In die legende ligt de oude wijsheid uit een tijd dat de mensen anders leefden, dat de mensen meer magisch bewust waren, veel meer werkten met hoge geestelijke krachten, maar gelijktijdig veel dichter bij de wereld stonden. Niet zo bang waren ze voor de natuur en de krachten en verschijnselen in de natuur.

Als je denkt aan die toch wel erg orgastische vereringen van Ishtar, zoals bij de veel mildere Isis, de tempelprostitutie (iets wat ze zelfs in Jeruzalem niet helmaal konden wegwerken, men deed alsof het er niet was), dan zie je daarin vandaag alleen maar de prehistorische seksclubs in. Daar was het echter ernst. De ernst waarmede de natuur in al haar aspecten moest worden uitgedrukt. Het betekende bovendien nog iets meer. Het betekende dat het werkelijke licht alleen daar kan ontstaan waar de mens niet bang is voor de natuur, haar in al haar aspecten durft erkennen en aanvaarden en van daaruit toch de hogere kracht kan vinden. Dat zijn dingen, die in deze tijd nog wel eens onder de tafel worden geveegd, hetzij in de naam van de orthodoxie als van die der progressiviteit.

In die oude tijd wisten de mensen een paar dingen, die men tegenwoordig vergeten is. Een daarvan is de z.g. Litanie van het Licht. Daarin wordt o.m. dit gezegd:

"Gij doortrilt mij en wekt mij, als ik eenzaam ben in de stilte der dalen.

Gij fluistert tot mij en doet mij visioenen zien, als de bomen ritselen. Gij streelt mij met de wind en ik erken uw liefde. Gij geselt mij met de storm en ik erken mijn kleinheid. Dan schenkt gij mij het licht van uw zon en ik weet mij verbonden met al deze dingen, totdat mijn ziel kan vliegen op de wind, mijn stem kan spreken met het ruisen der bladeren en de trilling van de aarde door mij wordt weerkaatst in de eenheid van het Zijn."

Nu is men dat een beetje vergeten. Van al die dingen is misschien nog maar een fragmentje over. Wat wordt hier in feite bedoeld?

De mens is deel van het licht en het licht neemt allerlei gestalten aan. Hetzij de gestalten van goden en godinnen, hetzij de gestalten van wolken zo goed als van wouden, bergen en dalen. Het leeft in de zee en in de rivier. Het borrelt uit de bronnen. Het is overal. Het licht van die oude mensen van wie men zegt dat ze zo dom en zo bijgelovig waren, was een licht dat in alle dingen leefde. Het was geen god. Daarover spraken zij niet. Goden waren wezens waarmee je

kon vechten, kon handelen, die je kon overhalen om je een voordeeltje te verschaffen. Dat waren je beschermers. Maar het licht was in alle dingen. Dat licht kwam uit alle dingen. En als een mens wilde gaan tot een nieuwe werkelijkheid, dan moest hij in dat licht verkeren.

Het is opvallend, dat juist over de inwijdingen van het Licht maar heel weinig bekend is geworden. Wij kennen ze van allerlei goden, van allerlei esoterische groeperingen en magische scholen. Soms kun je ergens een klein fragmentje achterhalen. Het fragment dat ik u nu ga geven is ongeveer 2600 a 2700 jaar oud. Daarin wordt dit gezegd.

"Gij zijt gevormd uit licht en ik ben gevormd uit licht. Zal ik voor u wijken?"

Gij zijt licht en gij maakt het tot duisternis. Ik ben duisternis die tot licht geworden is en zo ben ik sterker dan het duister, sterker dan het vormloze, ben ik sterk als het licht zelve en niets kan mijn kracht begrenzen, omdat ik licht ben in en met het licht."

Dat is een van de bezweringen waarbij je a.h.w. tegenover de goden staat.

Een mens, die wat later in de geschiedenis licht zoekt, gaat dat meer en meer zoeken in het gezag van anderen. Als wij gaan kijken rond Christus geboorte in de buurt van Alexandrië, dan vinden wij daar alle dingen waarover wij hebben gesproken. Het zijn grote tuinen gewijd aan Diana, waarin de lusten vaak hoogtij vierden naast de orakels. De meeste mensen zijn meer te vinden in de bibliotheek, de twee gebouwen, later een gebouw waarin alle boeken van wijsheid zijn samengebracht.

Er zijn denkers, die proberen met een soort stelkunde (in zekere zin het begin van algebra en meetkunde) de zaken te omschrijven. In plaats van zich te verbinden met de totaliteit, gaan ze de facetten van de totaliteit omschrijven. Ze fragmenteren de werkelijkheid in de hoop zich zo daar boven te kunnen plaatsen.

Nu zijn er ook mensen die dat op een wat andere manier doen. Neem b.v. de Pythagoreeën zeggen wel dat Pythagoras hoofdzakelijk rekenkundige was. Vergeet het maar. Hij was filosoof en mysticus. Hij ging uit van het standpunt dat de mens moest leren te luisteren, moest leren te denken en dan pas moest leren te spreken. Als dat zo was, zouden veel mensen tegenwoordig hun mond moeten houden. Pythagoras zegt:

"Wij kunnen omschrijven, maar elke omschrijving die wij geven, geeft ons slechts een vertrekpunt om de eenheid te vinden. Wie het segment meet, moet de cirkel construeren. Wie de cirkel construeert, kent de segmenten die mogelijk zijn. Hij kent alle binnen de cirkel bevatte mogelijke voorstellingen en figuren."

De cirkel is voor hem zo iets als het licht in de oude inwijdingen voor degenen die daar zochten naar de heerschappij over goden en godinnen. Het ging allemaal wel goed ondanks alle flauwe nonsens van politiek. Het is logisch. Een vorst zit daar en heeft een figuur nodig om door hem gezag te kunnen uitoefenen. Dus wordt hij de zoon van een god of de uitverkorene van de een of andere godheid. Hij zet een groot beeld neer, brengt offers enz. Dat doet men tegenwoordig ook. Men houdt een herdenkingsplechtigheid op de Dam in Amsterdam, men marcheert over het Rode Plein of men houdt een grote voetbalwedstrijd tussen Army en Navy in de U.S.A. Men maakt er een hele plechtigheid van. Dat is allemaal een poging om de eigen grootheid op de een of andere manier uit te drukken. En ik geloof, dat daar eigenlijk schuilt wat fout is.

Wij zoeken iets te vinden wat achter ons staat, als wij tegenover een ander staan. Zolang wij dat doen, zullen wij nooit licht kunnen vinden. Het is net alsof iemand zegt: Ik heb rood achter mij en alle andere kleuren kunnen verder opduvelen. Maar als er geen wit licht zou zijn met zijn brekingsmogelijkheden, dan zou er ook geen rood zijn. Het witte licht is altijd sterker. De tegenstelling komt voort uit de fragmentatie van waarden. Dat heeft men nooit begrepen. Wat dat betreft zijn er vele vreemde verhalen in omloop.

Ik weet niet, of u gehoord heeft van paus Alexander VI? Hij was een Borgia. Ik meen, dat hij er een was die het meest geërfd heeft, hij zorgde er zelf voor dat hij erven kon. Nu gaat de legende dat op een gegeven ogenblik de kas weer eens leeg was. Cesare betaalde geen alimenten en Alexander ook niet, maar ze kosten toch wel en aangezien ze het goede der aarde beminden was de pauselijke kas vaak leeg. Er was een kardinaal (Manelli) die er aardig bij zat. Zij dachten toen; dan gaan we daar maar eens een feestje vieren. Het was de

gewoonte dat de paus met zijn familie uit een speciale kan dronk. Er was een tweede kan waaruit de wijn geschonken werd voor hoogwaardigheidsbekleders en er was een pot waar het gevolg wat uit kreeg. Men dacht dat de wijn in de kleine kan was vergiftigd. Natuurlijk werd er eerst uit de grote kan geschonken. Zodra de kardinaal een glas had (de rest hoefde niet dood] zei Alexander "proost", Cesare zei "proost" en wat kon de kardinaal anders doen dan ook "Proost" zeggen. Hij dronk en was vergiftigd. Dat is heel gewoon een vergissing, kan elk mens overkomen. Maar wat is nu het gekke? Vanaf dat ogenblik liep de legende, dat toen de kardinaal stervend ineens zakte Alexander uitriep: "Twaalf jaren ben ik paus geweest, Satan. Ik weet, dat je mij komt halen."

Een mens kan slecht of goed zijn. Maar kan nu de duivel, aangenomen dat de paus werkelijk de vertegenwoordiger is van Petrus en indirect van Christus op aarde, die plaats maar gewoon voor een zieltje verkopen? Dat is kolder. Maar mensen, die in tegenstellingen denken zijn ook niet zo logisch. De paus was slecht, dus moest de duivel er achter zitten. Ze dachten er niet over na dat, als de duivel achter het hoofd van de kerk staat, de hele kerk dan toch wel fout moet zijn. Zo dacht men in die periode.

Men had het gevoel God staat tegenover de duivel en de duivel kan alles. Daarin heeft men gelijk, want de God die de christenen maar al te vaak aanbidden is een kleine en een enghartige God. Het is zoiets als de God van een stam of van een volk. Deze God staat tegenover al het andere in de natuur. Tegenover alles wat er is aan licht, alles wat er is aan leven. De totaliteit van de natuur zelf daar is die God een vijand van, want hij moet boven die dingen staan. Maar hij kan er niet boven staan, hij moet deel van het geheel zijn.

Wat men heeft gedaan in die tijd en wat vele christenen nog doen, is uit het licht een kleur kiezen en dan zeggen die kleur is de enige waarheid, vergetend dat ze alleen door een breking van de werkelijkheid van het witte licht tot stand kan komen.

Mijn eerste conclusie is dus, dat die mensen in de oudheid toch niet zo stom waren als men nu denkt en dat vele arme heidenen dichter bij de lichtende waarheid staan dan vele vromen, die geloven in hun eigen uitverkiezing ten aanzien van de gehele wereld.

Een tweede conclusie; Als ik slechts een klein deel van het licht kan aanvaarden en de rest gewoon verwerp, dan zal ik met dat beetje licht nooit veel kunnen doen. Ik zal nooit sterk genoeg zijn om met dat licht een disharmonie bij een ander op te heffen. Ik zal nooit bewust genoeg kunnen zijn om de werkelijkheid te begrijpen zoals die achter de veelkleurigheid van de begoochelingswereld toch altijd aanwezig is. Om waarlijk bewust te kunnen leven met het licht, te werken uit het licht en met de kracht bij het licht moet men bereid zijn het geheel te aanvaarden zonder tegenstellingen. Eerst dan kan men in een besef en met de aanvaarding van het geheel de krachten van dat geheel kenbaar maken in een harmonie, die niet de werkelijkheid verstoort, maar haar onderstreept en daarmee anderen gelukkiger en gezonder maakt, wijzer maakt, de werkelijkheid duidelijk maakt.

Wij zouden ook moeten denken aan paus Clemens die ook veel op zijn geweten heeft. In het jaar 603, het jaar voor zijn dood, begon hij namelijk met de eerste vervolging van degenen die geloofden in de natuur de heksenvervolging. Hij begreep niet, dat heksenvervolging iets anders was dan heksenwaan. Men kon eenvoudig vanuit kerkelijk machtsstandpunt niet aanvaarden dat er mensen waren, die geloofden in de natuur en die met de krachten en de middelen van de natuur meer wisten te doen dan de gewijde priesters van de kerk. Vanaf dat ogenblik gaat de zaak zich verder ontwikkelen. Men bestrijdt alles wat de eenheid der dingen aanvaardt en propageert daarbij dat die eenheid het werk is van de Satan, de duivel. (Satan en sater lijken veel op elkaar. Van een vormafleiding is er in ieder geval wel sprake.)

Als wij horen over de heksen van Loudun (het klooster waar enkele nonnen bezeten waren van de duivel), dan moeten we niet in de eerste plaats aan de satan denken. Het is de naam die zij eraan geven. Deze mensen staan buiten de werkelijkheid van de natuur. Niet alleen dat ze een eenzijdigheid van leven en denken hebben, neen, ze proberen te leven boven de natuur. Maar hoe kun je leven boven de natuur, als alles wat je bovennatuurlijk noemt mede een rol speelt in de natuur? Deze mensen worden bezeten door demonen. Zeker, het zijn demonen die ze zelf hebben geschapen en opgeroepen, maar vergeet niet dat die demonen meestal benoemd worden door de ondervragers en niet door de bezetenen.

Er zijn heel veel verhalen over de heksensabbat. Het klinkt als iets ontzettend griezeligs en sinisters. Tegenwoordig imiteren ze het wel eens en dan wordt het iets belachelijks. Wat was eigenlijk die heksensabbat?

In Griekenland hadden de vrouwen de gewoonte om in grote groepen de wouden in te trekken of de vlakten op te gaan. De mannen moesten dan zorgen uit de buurt te blijven. Die vrouwen hadden hun eigen rituelen en als ze een man in de gaten kregen, bleef daar alleen een hoopje gehakt van over. Die vrouwen hebben altijd hun mystieke riten en geheimen gehad, ook de mannen. Het is opvallend, dat de inwijding van de vrouw bij elke primitieve gemeenschap sterk verschilt van de inwijding van de man. Maar er is nog iets typerends en dat weten de meeste mensen niet. Dat is dat de hoogsten in rang in zo'n inwijdingsgemeenschap (meestal zijn dat de oudsten, soms de tovenaars) ingewijd zijn in de geheimen van mannen en vrouwen, dat geldt ook voor de priesteressen. Wat krijgen we dus in de primitieve gemeenschap?

Er zijn twee lijnen van inwijding waarbij ieder uitgaat van zijn eigen aard. Zijn eenzijdigheid, die daardoor voor een deel bepaald is, groeit naar een steeds meeromvattend beeld van de werkelijkheid om ten slotte in staat te zijn de twee zijden van de werkelijkheid als een geheel te beseffen. Dit is ook verwaterd in vele gevallen.

Nu waren heksen over het algemeen vrouwen. Er was echter weer een eigenaardigheid bij. Zoals de vrouwen die in Griekenland rondtrokken aan het einde van een tocht altijd een priester ontmoetten, zo vinden wij in de covey van de heksen (een kring van een bepaald aantal heksen] veelal een man als leider. Is dat niet het geval, dan wordt toch een mannelijke gestalte aangeroepen en vereerd. Er is hier dus ook een samensmelting. Nu heb ik het helemaal niet over de meer materiële samensmelting, die deze aarde m.i. wel wat te ijverig - gezien de bevolkingsaanwas - beoefent. Ik bedoel hier de geestelijke eenheid. Die geestelijke eenheid namelijk betekent dat je komt tot een geestelijk wezen dat de perfecte hermafrodit mag heten, iets wat wij terugvinden in bepaalde vormen van de hermetica en zeker ook in bepaalde vormen van kabbalisme en alchemie.

Wat is nu die perfecte hermafrodit geestelijk gezien? Dat is iemand die met besef van de tegenstellingen, die voor een oriëntatie in de wereld noodzakelijk zijn, gelijktijdig de opheffing van tegenstellingen geestelijk kan ervaren.

De mens, die naar het licht groeit, kan niet naar het licht toegaan met het gevoel van ik ben dit of ik ben dat. Hij moet naar het licht toegaan met het gevoel dat hij steeds meer deel is van het licht. Dat klinkt allemaal heel erg gewichtig. In de praktijk is het veel eenvoudiger.

De praktijk vinden wij in de periode van de heksen. Dan moeten we vooral de kant uitgaan van o.a. Bohemen (waar dit heel sterk was), bepaalde delen van Italië, waar de Hecate-overlevering een grote rol heeft gespeeld en het zuidelijk deel van Frankrijk. Wat gebeurt hier met de heksen?

Zij geloven niet dat er een lering nodig is. Hun geheimen zijn eigenlijk geen geheimen. Het geheim is doodgewoon de erkenning van eenheid. In bepaalde boeken over geneeskunde en wel speciaal door middel van kruiden staat; "Waar de ziekte is, daar groeit het kruid nabij." Deze heksen geloven iets dergelijks. Zij zeggen tegen zichzelf: Indien ik mijzelf ben, zonder daarbij mijzelf te willen onderscheiden van anderen, dan is de kracht die ik nodig heb nabij. Als ik die kracht wil gebruiken, zal ik haar uiten volgens mijn wezen. Zij gaan dus uit van het standpunt dat je licht bent op het ogenblik, dat je niets van jezelf of van de wereld verwerpt en je uit, volgens je besef van wat je in de wereld bent.

U begrijpt, dat de christenen daar helemaal niet mee konden instemmen. Toen dat een beetje verbreid werd, hebben ze dat wel moeten bestrijden. Ik kan het wel begrijpen, want het ondermijnt elk begrip van orde.

Bij de heksen is er een hiërarchie. Maar die kan alleen bestaan krachtens bekwaamheid. En bekwaamheid is niets anders in hun natuurgeloof dan het vermogen om niet alleen het licht nabij te weten, maar jezelf waar dat nodig is een te weten met het licht.

In vele ritens komen we dan ook de z.g. transformatie van de leidster of leider van de kring tegen. Tijdens de rite is er dus een persoon die het dichtst bij het licht staat en deze gaat langzaam maar zeker veranderen. Zij wordt de representant van het licht. Zij is niet een demon of een naam. Zij is een kosmische moeder of een kosmische vader geworden, laten we het zo maar zeggen. Kortom, het alomvattende. En dan kan dat alomvattende volgens het geloof in die kringen reageren op de noden en de behoeften van elk afzonderlijke. Want waar het witte licht schijnt, kan dat worden gebroken in alle kleuren die behoren tot het spectrum.

Ik wil u zeker niet aanmoedigen tot hekserij, onthoud dat goed. Hekserij is langzamerhand onzin geworden. Het is een poging om door het aanroepen van krachten en het murmelen van geheimzinnige spreuken dingen tot stand te brengen waarbij men niet weet met wie men werkt en wat men ten slotte tot stand brengt en dat lijkt mij bedenkelijk. Er zijn enkele uitzonderingen, maar die zijn niet zo veelvuldig en gemakkelijk toegankelijk, dat u daarmee geredelijk in contact zou kunnen komen.

Laten wij dan proberen de wijsheid van die oude heksen in een vorm te gieten, die past bij deze wereld. Dan gaan we gewoon uit van het volgende:

1. De mens is een besef dat in staat is te erkennen krachtens het licht dat in de mens leeft en rond de mens aanwezig is.
2. De mens, zoals hij is, is een uiting van het licht. Ongeacht wat hij doet of niet doet ten aanzien van anderen, aan dit deel hebben van het licht kan hij niets veranderen. Het enige, dat voor de mens dus noodzakelijk is, is zich niet te verwijderen van dit besef: ik ben deel van het licht en rond mij is alles deel van het licht en lichtend.
3. Hier zitten wij al heel dicht bij wat men hekserij noemt. Daar waar in een ander het licht niet wordt beseft, kan ik dit licht uit mijzelf - indien ik het althans besef - overdragen aan die ander. Daarbij niet mijzelf kracht of licht ontnemend, maar door eerst harmonie bij die ander het licht zo te wekken dat hij erdoor wordt beïnvloed en zich daarvan bewust kan worden.
4. Daar waar iemand niet wakker wordt, wanneer je hem het licht toezendt, zul je grijpen naar alle andere delen van het licht rond je zijn. Want daar waar de geest voor zichzelf het duister verkiest, zal hij zich niet kunnen onttrekken aan het licht dat hij nodig heeft om te bestaan.

Indien ik iemand dus niet kan benaderen met het directe licht, dan kan ik hem b.v. een vrucht geven. Indien ik het licht in die vrucht heb erkend en zeg: Hier is dat licht, dan maak ik daarmee dat licht wakker. Als we dat dan in onze termen vertalen, dan is het doodgewoon dit. Het niet erkennen van het licht of slechts niet willen erkennen van bepaalde delen van het licht veroorzaakt in het bewustzijn, maar ook in het lichaam vormen van disharmonie. Wil ik die disharmonie opheffen dan moet ik dus een bewustzijn van dit licht tot stand brengen. Daartoe moet ik harmonie bevorderen en wel altijd in alle delen van het wezen dat ik benader. De moeilijkheid hierbij is, dat je eerst zelf het licht volledig moet beseffen voordat je er iets mee kunt doen.

Gelukkig hebben wij nog andere voorbeelden in de historie. Er zijn heksen geweest, die misschien de mythe van het licht wel kenden, maar er zelf niet meer mee verbonden waren. Zij hadden er allang hun geliefde duistere meester van gemaakt of iets dergelijks, kortom, een stimulans voor hun eigen hysterie. Zij gingen echter nog steeds uit van het standpunt dat er harmonieën bestaan in de natuur. Ook waren ze heel knappe kruidkundigen. Dat ze met kruiden zo knap werkten, lag niet aan hun kennis van chemische bestanddelen. Waarom zei men dat b.v. de belladonna pas dan krachtig is, indien ze wordt beschenen door het licht van de volle maan? Heel eenvoudig, omdat er een sapcyclus is en inderdaad de actieve stoffen, in de plant op dat ogenblik het sterkst zijn. Zo zijn er meer dingen.

Men zei, dat je kerkhofaarde moest nemen, als je een plaats vruchtbaar wilde maken. Dat is ook logisch. Kerkhofaarde is vermengd met allerlei leven gevende bestanddelen. Waarom zou die aarde niet vruchtbaarder, niet beter zijn dan alle andere aarde? Als er in kerkhofaarde een plant eenmaal groeit, dan zal zij de vruchtbaarheid uitdragen naar de omgeving. Dat klinkt weer gek, totdat we ons herinneren dat er tegenwoordig in de moderne bosbouw iets bestaat wat men "de techniek van aanvullende beplanting" noemt. Daarbij gaat men uit van het standpunt, dat als er eenmaal op onvruchtbare bodem een aantal gewassen voldoende diep

wortelen er een verandering in de waterhuishouding ontstaat waardoor o.m. een grotere oplosbaarheid van voedingsstoffen mogelijk wordt en dus steeds meer planten kunnen wortelen in diezelfde grond. Wat voor de mens hetzelfde is als; het vruchtbaarder worden van de omgeving.

Die heksen waren dus niet gek, integendeel. Alleen de manier waarop ze het zeiden was misschien een beetje vreemd. Zo zeiden ze b.v. dat je een wond moest verbinden met spinrag. Dat klinkt misschien krankzinnig, maar wat is nu het geval. Als je schoon spinrag hebt (de webben van een aantal kruisspinnen afgehaald van een struik in de morgen en zo mogelijk met dauw erop) en je legt dat op een wond, wat gebeurt er dan? In die webben zit een lijm (namelijk de kleefstof die de spinnen afscheiden en aan de draad hechten), die samen met de dauw oplost in het lymfevocht. Daardoor ontstaat er een filmpje dat de wond beschermt tegen verdere infectie. In beschimmeld brood zit penicilline. Dus beschimmeld brood - een beetje warm en vochtig gemaakt - en dat op de wond is eigenlijk een primitieve penicillinebehandeling.

Als we kijken wat de heksen allemaal deden met verschillende soorten kruiden, dan komen wij ook tot de conclusie dat daarbij heel veel gebeurde op een wijze, die nu medisch verantwoord kan worden genoemd. Zij begrepen, dat als er een kwaal is, er een disharmonie moet zijn. Die disharmonie probeerden ze op te heffen door na te gaan op welk ogenblik de natuur de grootste kracht manifesteerde die volgens hen een bestrijding van de kwaal inhield. Daarom krijgen we al die vreemde voorschriften van bepaalde kruiden plukken in de morgen, andere in de avond, sommige alleen in een bepaalde tijd van het jaar, enz. Die heksen geloofden nog in de natuur, ook al vereerden ze daarnaast misschien de Satan waarmee wij eigenlijk heel dicht komen in de richting van een nymfomane Pan-verering.

Andere heksen hielden zich bezig met chemicaliën. Vergeet niet, dat alchemie in de middeleeuwen ook onder hekserij werd gerekend. Wat deden ze? Ze zochten evenwichten (harmonieën) te vinden en gingen zelfs zo ver in de alchemie dat ze zeiden: Als je in de materie de perfecte harmonie vindt, vind je de Steen der Wijzen. En wat is de Steen der Wijzen anders dan de gematerialiseerde weerkaatsing van de alomvattende harmonie of wel het Licht? Wij zijn ook niet zo volmaakt en wij hebben ons beperkt geloof, de conditionering van de opvoeding, van het milieu en de rest. Maar als wij als mens willen werken met het licht, dan behoeven we alleen maar rekening te houden met een paar heel eenvoudige regels.

1. Indien ik hetgeen ik wil doen besef als juist, zal ik - aanvaardend dat ik deel ben van een geheel - de kracht kunnen ontwikkelen waardoor de grootst mogelijke harmonie van mij uitgaat en dus het beste resultaat wordt verkregen.

2. De kracht van het licht wordt niet bepaald door enigerlei harmonie of aanroeping. Maar onze mogelijkheid om dit licht te beseffen en te aanvaarden kan wel degelijk worden bepaald door ceremonieel, door aanroepingen, kortom, door zelfsuggestief werkende middelen, waardoor wij een grotere werkelijkheid aanvaarden door ons tijdelijk te ontdoen van een deel van onze dagelijkse werkelijkheid.

Laten we zo weinig mogelijk poespas gebruiken. Maar als wij merken dat wij het zonder dat niet kunnen, dan is het niet erg om het te gebruiken, mits wij beseffen dat die dingen alleen op onszelf inwerken, niet op het licht en de krachten die daarvan kunnen uitgaan naar anderen.

Een eenvoudige tip voor beginners. Je moet het later zelf aanvullen. Er bestaat in de wereld geen gelijk en geen ongelijk dan slechts in het scheppen van een tegenstelling tussen delen, die wij hebben afgezonderd van het geheel. Waar ik een tegenstelling ervaar, zal ik die in de eerste plaats moeten uitwissen door hetgeen tegenover mij staat te aanvaarden als deel van de totaliteit en mijzelf eveneens als zodanig te beseffen. Eenvoudiger gezegd: Als u ooit te maken heeft met krachten, invloeden of wat dan ook, die u vijandig gezind zijn of waar u niet aan kunt komen of die u niet kunt bereiken, probeer dan niet het van u af te stoten, maar besef; ik ben deel van het licht en dat is deel van het licht. En in de versmelting zijn wij het lichts weergegeven. Op dat ogenblik zal alles wat zelf bewust disharmonisch is met het licht wegvlugten en al wat in zich die harmonie begeert met u tezamen die harmonie ervaren. Dit geldt voor mensen waarmee u te doen heeft, voor dieren, voor planten, voor geesten,

demonen, spoken, kortom, voor alles wat u zich denken kunt. Begin met eenheid te beseffen en probeer nooit de andere te benaderen vanuit een tegengesteld standpunt. Probeer ook niet het standpunt van de ander te verwerken of te begrijpen. Reageer uit de lichtende eenheid zoals u die kunt beleven en beseffen. Daarmee bereikt u de meest juiste harmonie in uw omgeving en het beste harmonische contact met alle schijnbaar heel verschillende vormen en persoonlijkheden rond u.

Ik heb u verteld over de pausen enz. Maar allemaal - of ik nu terugga naar de farao's, de hogepriesters van Amon, de heersers van de grote Zigurat - we zien altijd weer dat een mens, die een bepaalde macht of gave bezit, geneigd is deze te gebruiken om zich daardoor te onderscheiden van anderen. De mens, die de werkelijkheid van het licht zoekt, kan het niet afwijzen en hij kan het niet aanvaarden. Hij kan het slechts constateren als deel van zichzelf of om het in de termen van de Boeddha uit te drukken: Vrees niet wat u aanvalt. Begeer niet wat u wordt aangeboden, doch besef dat alle dingen een en hetzelfde zijn en ge zult los zijn van al hetgeen u kan beëngen en benauwen. Gij zult los zijn van al uw gebondenheden en hartstochten. Gij zult het geheel beseffend kunnen spreken uit het geheel."

HET OVERDRAGEN VAN HET LICHT

Elke mens bezit licht. Elke mens kan het licht overdragen. Het licht kan vanuit menselijk standpunt worden ontleed in verschillende factoren waarbij men dient te beseffen dat ze een eenheid blijven vormen. Het licht kan worden ontleed in zuivere levenskracht, feestelijke kracht en kosmische kracht. Als wij een van deze factoren hanteren, dan doen wij dit vanuit een menselijk besef, maar wij zullen moeten begrijpen dat we niet een van deze factoren kunnen uitstralen zonder de andere mede te activeren.

Het uitstralen van levenskracht.

Elke mens bezit een hoeveelheid levenskracht, die hij voortdurend aanvult uit zijn omgeving. Voor een deel is dit een zuiver natuurlijke zaak (o.m. ozon speelt daar een rol bij), voor een deel is het ook de straling van de aarde zelf die wordt opgenomen, terwijl daarnaast bepaalde vibraties worden opgenomen die bij de zon behoren. Dit betekent dat levenskracht voortdurend kan worden aangevuld, indien de mens openstaat voor die levenskracht. Hierdoor is de bron in feite onuitputtelijk geworden, indien men in staat is te beseffen dat deze kracht steeds toevloeit en men deze kracht gericht kan uitstralen. De uitstraling kan geschieden op verschillende manieren. Er is de overdracht bij contact. Dit kan zijn handoplegging e.d. Er zijn ook andere mogelijkheden. Er is de uitstraling in nabijheid, als wij bewust (meestal met de handen, soms ook met de ogen een punt fixeren, waarop de uitstraling in sterke mate gericht zal zijn. Het kan ook gebeuren op grond van voorstelling. Door ons een voorstelling te maken van degene aan wie wij de levenskracht willen overdragen. Hierbij is afstand niet meer bepalend en kan op grond van deze voorstelling de energie aan de ander worden toegevoerd. In het laatste geval is het heel belangrijk, dat we ons ook de specifieke punten waaraan we die kracht willen geven weten voor te stellen. Ik zal dit punt nader voor u uitwerken. Als wij iemand op afstand willen behandelen of genezen, dan moeten wij iets hebben waardoor wij op die persoon zijn afgestemd. Naar gelang van onze eigen geaardheid kunnen wij hier werken met een foto, een voorstelling waarop de persoon wordt uitgebeeld, een voorwerp waarin de eigen straling van de persoon zit ofwel een voorwerp, dat wij zelf hebben geladen en dat de persoon in kwestie bezit. Hiervan zullen wij zelf een replica, eveneens geladen, in onze nabijheid houden. In al deze gevallen geldt dat wij een bepaald punt van concentratie hanteren waardoor wij ons ook mede afstemmen op de persoon die we willen helpen.

Als wij bezig zijn met het uitstralen van de kracht, dan dienen wij ons te realiseren wat de bezwaren van de ander zijn. Die bezwaren kunnen wij ons voorstellen aan de hand van b.v. een medische diagnose, maar meestal kunnen we ook aanvoelen waar bij een ander een disharmonie zit. Dan moet er gewaakt worden voor een onevenredig kracht uitstralen naar het punt waarop die disharmonie bestaat. Indien we namelijk alleen dat punt onze kracht geven, ontstaat er een verstoring van evenwicht waardoor weliswaar genezing op een punt kan intreden, maar gelijktijdig zwakte of onevenwichtigheid elders het resultaat kan zijn. Wij zullen dus onze kracht naar het geheel uitstralen, maar ons a.h.w. concentreren op het punt van

binnentreden van de kracht. Wij kiezen dan dat deel van het lichaam waar wij de schade of de onevenwichtigheid vermoeden of hebben geconstateerd.

Geestelijke kracht.

Geestelijke kracht behoort tot de wereld van de geest. Ze kan niet middels gebaren of anderszins worden overgedragen. Ze kan alleen worden overgedragen door een zuiver geestelijke concentratie. Hier is het niet mogelijk deze kracht over te dragen, terwijl men zich gelijktijdig een voorstelling maakt van de ontvanger. Men zal zich dus eerst door een contempleren van de ontvanger en eventueel van diens behoefte richten op deze persoon en daarna zichzelf richten op het eigen grootste geestelijke vermogen. Voor veel mensen kan dat worden uitgebeeld in een kleur, anderen zullen daarvoor een bepaald symbool kiezen. Het best bent u af, indien u werkelijk in het witte licht of in het gouden licht kunt treden.

Waar u vooral levenskracht wilt geven, maar nu op meer geestelijke wijze, zou ik het gouden licht willen aanbevelen. Hier hebben wij te maken met krachten, die behoren tot de wereld van de geest. Ze kunnen alleen door de geest van de ontvanger worden opgenomen en moeten dus via de kanalen, die tussen de geest van de ontvanger en diens voertuigen bestaan, worden overgedragen aan het voertuig (lichaam) van de ontvanger. Een onmiddellijk richten op het voertuig is hier niet mogelijk. Daarom is het ook niet belangrijk, dat men zich de kwalen of fouten van de persoon voor ogen stelt. Men moet eenvoudig trachten om de totale kracht, die men beseft over te dragen aan de ander door zich er eerst mee in harmonie te brengen.

De kosmische kracht.

Deze kracht is veel complexer. Het werken ermee is over het algemeen voor de meeste mensen moeilijk. De kosmische kracht is namelijk het geheel van alle werkingen alle astrologische werkingen, alle stralingen die er in de kosmos bestaan, alle veldverschuivingen en machten, alle geestelijke krachten en machten die er zijn plus de alomvattende of goddelijke Kracht.

Wij noemen dit kosmische kracht, omdat wij eigenlijk alleen te maken hebben met de resultante van dit geheel. Indien wij in staat zijn daarmee te werken, kan dit alleen als het eigen bewustzijn stoffelijk is uitgeschakeld. Het werken ermee zal een mens dus alleen kunnen volbrengen, indien hij zijn bewustzijnsdrempel dermate weet te verhogen, dat hij - zich geestelijk bewust zijnde van zichzelf maar op geen terrein meer stoffelijk actief - de krachten aanvoelt die rond hem zijn en de ander a.h.w. baadt in deze kracht. Hierbij dient men zich voor te stellen - voor zover een voorstelling in geestelijke zin nog voor u denkbaar is - dat er geen afstand en verschil in tijd meer bestaat. Werken met kosmische krachten geschiedt dus altijd vanuit het besef van tijdloos zijn met de ander. Hiermede heb ik over de vormen en de ontleding ervan voldoende gezegd.

Als wij licht aan een ander willen overdragen, kunnen wij dat ook doen vanuit het standpunt ik erken een licht en ik geef dit licht aan een ander. En dan zullen wij ook weer bepaalde voorwaarden aan onszelf en aan de ander, moeten stellen.

1. Ik kan geen kracht geven aan iemand, die de kracht niet aanvaardt. Dat moet u goed begrijpen. Het is dus alleen mogelijk licht over te dragen aan degenen die daarvoor openstaan.
2. Licht kan ik niet definiëren. Licht is datgene wat kenbaar maakt wat rond mij is. Dit is voor de menselijke voorstelling de meest juiste omschrijving. Ik moet dus niet uitgaan van een kracht die op een specifieke wijze de ander treft, maar van een lichter worden rond de ander waardoor hij zichzelf en al hetgeen hem betreft beter zal kunnen beseffen.
3. De laatste en misschien moeilijkste voorwaarde waaraan. Wij moeten voldoen **is**: Indien wij niet in staat zijn innerlijk de werking van het licht zodanig te beseffen dat wij ook ten aanzien van onszelf, onze omgeving en onze mogelijkheden scherper zien, heeft het weinig zin te trachten zonder meer dit licht aan een ander uit te stralen. Hoe beperkter wij namelijk zijn in het innerlijk erkennen van waarheid binnen de werking

van het licht, hoe minder wij ook in staat zullen zijn dit licht wezenlijk aan een ander over te dragen.

Wij hebben hiermede een aantal van de voornaamste punten gehad, die voor u eventueel actueel kunnen worden. Maar ik moet er toch nog wat theorie aan toevoegen. Het zal u duidelijk zijn dat wij allen een zijn in een en dezelfde kracht, omdat het deze kracht is die ons in stand houdt en al onze mogelijkheden feitelijk bepaalt. Of wij deze kracht God noemen of iets anders doet verder niet ter zake, mits wij erkennen dat deze oerkracht bestaat en voortdurend actief is. Dat wij deze kracht als licht omschrijven komt voort uit het feit, dat wij alleen krachtens de werkingen van de oerkracht in staat zijn tot beseffen. Wij zich bezighoudt met de oerkracht zal ontdekken dat, naarmate hij meer tracht haar te definiëren, ze gelijktijdig ongrijpbaarder wordt. Het is dus zuiver een gevoelskwestie, die niet redelijk kan worden aangevuld en hoogstens de gevoelswerkingen redelijk kunnen worden erkend en gedirigeerd naar een ander of naar een bepaald doel in of rond ons. Wie de gehele werking van de kosmos beseft, kan natuurlijk alles doen, er is niets onmogelijk. Maar dan hebben wij wat men noemt het Koninkrijk Gods in ons d.w.z. wij hebben de werkelijke goddelijke Kracht in ons beseft. Op het ogenblik dat dit niet het geval is, maar slechts een klein deel daarvan wordt aanvaard of beseft, zullen onze gaven en mogelijkheden in verhouding verminderen. Iedereen dient te beseffen dat een ieder, die probeert innerlijke gaven en krachten op een redelijke wijze te benaderen en te hanteren, hierdoor zelf zijn mogelijkheden met die kracht limiteert. Voor degene die licht wil overdragen aan een ander zou ik zeggen: Ga gewoon intuïtief te werk en beredeneer desnoods later wat er gebeurd kan zijn. Probeer niet van te voren te constateren, dit of dat ga ik doen. Hier is de impuls een zeer belangrijke waarde. Indien wij die impulsen terzijde zetten, komen wij nergens terecht.

Theoretisch misschien voor de meesten van u maar ook erg belangrijk is dit:

Ofschoon ik het licht als een eenheid kan aanvaarden in mijzelf, zal ik het licht altijd zien in een aantal uitingen die voor mijn gevoel aan elkaar tegengesteld kunnen zijn of elkaar kunnen aanvullen. Ik zie dus het licht slechts in delen. Ook in mijzelf beseft ik het licht nimmer als een eenheid, maar zal ik het als een soort vereenvoudigde wereld aanvoelen.

Ik kan mij in een wereld bewegen, omdat ik tegenstellingen zie. Ik kan mij in mijn innerlijke wereld bewegen en daar wel degelijk een selectie maken doordat ik de tegenstellingen, die ook in mij bestaan, beseft. Hierdoor kom ik tot het bepalen van een standpunt. Dit standpunt kan erg belangrijk zijn, omdat dit mij mogelijk maakt aan te geven waar ik wel licht kan delen en waar niet. Het is ongetwijfeld een erkenning van harmonieën, maar het is nog veel meer; het is het erkennen van een samenhang tussen mijzelf en de ander. Waar geen samenhang wordt erkend tussen het "ik" en een ander ego is een overdracht van licht over het algemeen niet mogelijk. Ik moet dus eerst erkennen dat er een band bestaat tussen mij en de ander, dan is een overdracht van licht op alle voornoemde manieren denkbaar.

Banden tussen personen kunnen bestaan uit alle vormen van genegenheid, datgene wat u medegevoel of medelijden, haat of hartstocht noemt, datgene wat u ziet als sociale verplichting, dus een plicht hebben tegenover een ander of ook wel recht hebben op een ander. Ook als de voorstellingen op zichzelf niet juist zijn, kan de instelling die daaruit voortvloeit worden beschouwd als een band en daardoor bestaat dus de mogelijkheid om licht over te dragen.

Dan heb ik nog enkele gegevens, die hoogstens aanvullend zijn.

Daar ik het licht zelden als volkomen wit en verblindend in mij ervaar en erken, zal ik in mijn voorstelling een preferentie hebben voor een bepaalde kleur of voor een bepaald symbool. Waar deze voorkeur bestaat kan ik dit beeld of deze kleur hanteren voor alle vanuit mij bewust gedirigeerde werkingen. Dit betreft dus meestal de overdracht van levenskracht en geesteskracht. Bij kosmische kracht heeft het geen betekenis.

Als ik kom tot een instelling op het licht, dan zal dit symbool voor mij wel belangrijk zijns onverschillig of het een vorm of een kleur is. Want de wijze waarop ik dit innerlijk beseft als uiting van de totaliteit, maakt het mij mogelijk door concentratie daarop meer van die totaliteit te ervaren.

Een ieder moet beseffen dat een symbool of een kleur, die een tijdlang goed werkt niet altijd op dezelfde wijze actief kan blijven. Aangezien uw bewustzijn verandert, zullen ook uw instelling en daarmee de voor u meest hanteerbare kleuren of vormen zich wijzigen. Wie dus blijft bij oude gebruiken en symbolen zonder meer, zal daardoor op den duur een vermindering van werking en mogelijkheden ervaren.

Als u tracht een kosmische waarheid, wijsheid of zelfs een geestelijke waarheid of wijsheid tot uiting te brengen, dient u het volgende te beseffen;

Elk ogenblik waarop u probeert zelf mee te denken, limiteert u elke mogelijkheid van het andere om zich door u te manifesteren. Naarmate de mens meer tracht te doen wat hijzelf goed acht, zal hij minder aan het licht en aan alle voor ons bestaande fragmenten daarvan de mogelijkheid geven om zich in en door die persoon te manifesteren. Bewust werken is dus alleen op lager niveau mogelijk. Zeker indien, het gaat om het ontvangen van boodschappen of bewustwording. In vele gevallen blijkt zelfs dat de poging, de krampachtige poging soms, om contact te krijgen met hogere krachten en waarden deze mogelijkheid geheel frustreert, zodat eenvoudig niets wordt bereikt. Ook daarmee dient u rekening te houden. Het is dus beter u zeer algemeen innerlijk op uw hoogste kracht te concentreren, ook als het gaat om het verkrijgen van inspiratie en wat dies meer zij .

Wilt u - dat zou ik mij kunnen voorstellen - zelf dat licht beleven, dan moet u beseffen dat ook hier krampachtigheid uit den boze is. Het licht komt niet, als u probeert er naartoe te gaan. Het is er al. Als u tracht er naar toe te gaan, loopt u ervan weg. Als u probeert ervoor open te staan, zal het zich eerder kunnen manifesteren. Zeker, indien u vooral probeert om in harmonie te zijn met alle dingen die u beseft, zelfs met uw eigen leven dat u normaal onaanvaardbaar lijkt. Op deze manier kunt u maximale resultaten behalen.

Een laatste tip.

Als u ooit probeert op welke manier dan ook magisch te werken, dan zult u al heel gauw leren dat de resultaten minder worden naarmate u er meer komedie omheen maakt.

Alle magisch werken berust op een innerlijk besef. Dat innerlijk besef kan actief worden op het ogenblik dat het "ik" een harmonie heeft gekregen. Als dat ontstaat alleen door de erkenning van een toestand of een wens is het dwaas om er verder iets aan te doen. Want hoe meer u doet terwijl u die harmonie al beseft heeft, hoe minder u zult bereiken. Werk dus zo direct mogelijk.

BLIJDSCHAP

Ik ben blij. Waarom? Blij, omdat het iets anders is dan ik heb gedacht? Blij, omdat iets beantwoordt aan dat wat ik zelf beleef? Blij gewoon omdat ik mezelf ben? Werkelijke blijdschap is eigenlijk niets anders dan jezelf zijn, jezelf weerkaatst zien in het geheel van de schepping. De meeste mensen, die geen blijdschap kennen, zoeken datgene wat zij niet zijn in de wereld. Zij verwachten van de wereld datgene wat de wereld niet is. En uit het geheel van hun teleurstelling bouwen ze tussen zich en de werkelijkheid een grens, een scheidsmuur waar zij niet meer overheen kunnen komen.

Blijdschap is aanvaarding van het leven zoals het is. De eeuwige balans van licht en duister in jezelf beleven, doorleven en voortdurend in je de schoonheid beseffen van dit geheel. Het betekent het uitschakelen van oordeel en vooroordeel in vele gevallen. Het betekent het aanvaarden van de dingen zoals ze zijn.

Wie werkelijke blijdschap wil kennen, zal moeten beginnen met alles te aanvaarden wat is en vanuit zichzelf en in erkenning van het zijnde, datgene te maken waarin het geheel wordt weerkaatst, zonder dat je daarbij jezelf ontkent.

LES 6 - DENKEN IS VERANDEREN

Als je de mensheid en de denkprocessen van de mensen bekijkt, dan realiseer je je meestal niet dat het denken een zeer aparte functie heeft. Denken beheerst veel meer van je leven dan je denkt. Het enige waarover de mensen niet nadenken is, dat ze met hun gedachten voor zichzelf de wereld veranderen en daarmee al datgene wat ze voor de wereld willen zijn.

Als je de geschiedenis terugvolgt, kom je terecht bij iemand die voor het eerst vuur heeft gemaakt. Een vuurtje, dat door natuurlijke omstandigheden is ontstaan, dat ze misschien hebben meegenomen om het te vereren of om de warmte ervan te genieten.

Dan trekt de mens een stuk hout uit het vuur. De brandende punt dooft uit. Dat vindt hij vreemd. Hij gaat het nader bekijken en ziet dat de punt van het hout zwart is geworden maar ook keihard. Hij slijpt de punt bij en die blijkt dan veel harder te zijn dan niet gebrand hout. Hij heeft nu een wapen gevonden waarmee hij dieren kan doden, die hij tot nu toe alleen maar met stenen kon verbrijzelen. Kortom, hij heeft een nieuw wapen gevonden en daarmee de macht van de mens t.a.v. zijn omgeving vergroot.

Nu heeft die mens zich zeker niet gerealiseerd wat er aan de hand was. Hij had natuurlijk de bekende waarden gewoon kunnen opsommen, maar dan was hij er nooit op gekomen dat dit een beter wapen zou kunnen zijn. Hij ging zich afvragen: Indien dit zo is, wat betekent dat? En dat is ook in de godsdienstige en geestelijke ontwikkeling van de mensheid voortdurend weer aan de orde.

De mens staat tegenover natuurverschijnselen, die hij niet kan verklaren. Normaal heeft hij, waarschijnlijk net zoals de apen het nu nog doen, gedacht; het regent, het is nat en dus moet ik zorgen dat ik dekking en een schuilplaats vind. Hij heeft gedachte; nu bliksemt het, dat is gevaarlijk, laat mij maar wegkruipen. Maar er is ook iemand geweest, die heeft gedacht; hoe zou dat komen? Wat is er aan de hand? Er gebeurt iets, maar als er iets gebeurt, moet iemand dat doen. Er moet een god zijn die dat doet.

Een tijd later zien wij dat de mensen een soort trekdieren hebben. Alle lasten worden gesleept, totdat iemand ontdekt dat je er beter een glad oppervlak onder kunt leggen en de eerste slede is geboren.

Iemand heeft een paar boomstammen om er b.v. een huis mee te bouwen, wat ze toen tenminste een huis noemden. Hij ziet dat zo'n stam wegrolt en vraagt zich af hoe het komt dat het zo moeilijk is om die stam te slepen en dat hij zich zo gemakkelijk verplaatst, als hij van die plek is afgerold maar alleen in de richting van de ronding. Hij zegt dus: Als ik van die stammen onder mijn slede zet, dan gaat het nog gemakkelijker. Deze man kwam met de eerste rolpalen. De man heeft zich afgevraagd, waarom? Waarschijnlijk is hij toen voor vernieuwer uitgemaakt en iedereen heeft gezegd dat hij gek was.

Toen er eindelijk iemand kwam, die werkelijke wielen ging maken, heeft waarschijnlijk weer iedereen geroepen dat dit een aantasting van het milieu was en levensgevaarlijk voor de ontwikkeling van de mensheid een verstoring van het natuurlijk evenwicht. Want zo is de mens. Wat ik met dit alles tracht te illustreren is dit.

Als ik denk, verander ik mijn relatie met hetgeen ik als werkelijkheid beschouw. In de gehele ontwikkeling van de mensheid zijn er altijd weer momenten geweest waarin dat een rol speelt. Zolang de mensen niet nadenken, in een sleur blijven voortleven, krijgen wij te maken met wat men noemt een gelijkmatige groei het ideaal van elke econoom. Als die gelijkmatige groei zich te ver doorzet zien wij de angst van de politicus, de ineenstorting van een structuur.

Neem b.v. Rome. Rome is een machtig rijk geweest. Maar hoe kwam het aan zijn macht? Wel, eigenlijk omdat het niet voldoende producten had. Zeker, in het noorden was er een stam met een al wat hogere cultuur en beschaving en die had wat producten, maar dan moest je ze kopen. Als je moest kopen, moest je geld of een ruilmiddel hebben. Als je geen betaalmiddel

had, dan was er maar een andere oplossing zeiden de Romeinen; nemen. (Het is misschien aardig om het te weten; de Romeinen, zijn de eersten geweest die een ambtelijke inrichting hadden voor het innen van belastingen. Ik neem aan dat dat uit hun roversnatuur voortkwam.)

Deze mensen gingen zich afvragen: Waar komen al die producten vandaan. Ik wil ze hebben. Als ik het niet kan krijgen, dan ga ik er naartoe en ik neem het. Maar het wonderlijke van de situatie is, zolang Rome blijft verder kijken, ontdekt het steeds nieuwe landen, nieuwe producten en nieuwe mogelijkheden. Rome wordt de marktplaats van de wereld. Het graan van Egypte, de kunstschaten van de Oriënt, de producten van heel Noord-Afrika, het tin van Brittannië, alles wat je je maar denken kunt, tot het barnsteen toe dat uit het hoge noorden komt. Dat komt allemaal naar Rome. Daar zeiden ze dan: Nu zitten we goed. Wij behoeven nog maar een ding te doen, zorgen dat er steeds meer komt. En op dat ogenblik denken ze niet meer. Ze zijn alleen maar bezig om wat er is te registreren. Ze willen meer hebben. Maar dat meer betekent niet een nieuwe weg inslaan en erover nadenken wat doe ik en hoe kan ik het beter doen? Het is doodgewoon als we maar van hetzelfde veel hebben, dan krijgen we nog meer. Vanaf dat moment begint Rome langzaam maar zeker in elkaar te zakken.

We zien niet alleen dat de veldheren zo nu en dan opstaan tegen de Senaat (dat was al heel lang gebruikelijk), maar we zien ook dat het geroep om een sterke man steeds krachtiger wordt. En dat is een van de meest fatale verschijnselen. Als een natie, een land of een werelddeel begint te roepen om een sterke man, dan betekent dat; wij willen zelf niet denken. Wij willen geleid worden. Wij willen dezelfde sequentie van gedachten, handelingen en denkbeelden zoveel mogelijk aanhouden. Laat het iemand anders maar zijn die zegt hoe het precies moet gebeuren.

Met de keizers begint eigenlijk de val van Rome al. Je merkt het niet meteen, maar er komen steeds meer problemen, steeds meer moeilijkheden. De barbaren gaan leren. Ze slaan terug. Of dat nu degenen zijn die de Romeinse legioenen verslaan ergens in het Teutoburgerwoud of de ruitervolken die het de Romeinen ook erg lastig maken, of een opstand in Egypte, aan alle kanten hebben ze moeilijkheden. Ze weten maar een oplossing; wij hebben meer soldaten nodig. Wij willen geen soldaat spelen, dus nemen wij meer mensen op en we maken daar soldaten van. Wij vragen niet wat ze willen, wat ze denken of wat ze doen. Wij zeggen dit is het leger, zo hoort het en gehoorzaam nu maar. Dat betekent, dat Rome steeds afhankelijker wordt van zijn soldaten. Maar de soldaten zijn ook steeds meer afhankelijk van een vaste orde.

Nu denkt u waarschijnlijk dat ik overdrijf. Maar als u het gehele Romeinse rijk beschouwt in de periode omstreeks Jezus geboorte, toen het vervalproces al aardig had ingezet, wat ziet u dan? Overal zijn de legerkampen, de vestingen precies het zelfde ingericht. Of u nu gaat kijken bij Arnhem, in de buurt van Voorburg, in de buurt van Katwijk of in Engeland, Spanje of elders, overal dezelfde structuur, een beetje aangepast. Precies dezelfde barakken, dezelfde stallen, hetzelfde kleine colosseum of circus. Overal dezelfde mogelijkheid om een tempeltje neer te zetten. Overal aan dezelfde kant van het kamp zelfs de huizen voor de officieren en de gehuwde onderofficieren.

Men dacht niet meer en kwam niet meer tot een aanpassing.

Een tijd eerder, toen men begon met de eerste aanvallen op Engeland, zat dat anders. In de buurt van Brighton was ook een Romeinse nederzetting, maar deze was geheel aangepast aan het landschap en aan het klimaat. Er waren termen aanwezig. Kortom, men had daar eigenlijk een kleine replica van de Romeinse leefwijze geschapen. En ga dan eens in de andere kampen kijken. Het kamp bij Varennes (Frankrijk) is een mooi voorbeeld. Het zijn gewoon zielloze bouwsels geworden, massabouw. Het is alsof je een vergelijking wilt maken tussen de op zich aangepaste en rijke bouwwijze van de middeleeuwen en de misschien qua nut en hygiëne veel mooiere betonnen bouwsels van deze tijd, maar waaraan toch iets ontbreekt, waar je steeds weer vastloopt op een eindeloze repetitie van hetzelfde element, een eeuwige fantasieloosheid.

De mensen denken niet. Op het ogenblik dat ze niet meer denken zijn ze niet meer in staat om de wereld rond hen en de wereld in hen (die speelt ook een rol) voortdurend opnieuw te benaderen om daarin het nieuwe te ontdekken. Er zijn van die periode waarin dat weer gebeurt. Denk eens aan de Gouden Eeuw. Toen waren daar denkers, kunstenaars. Iemand

vond plotseling iets nieuws uit, een nieuwe benadering. Ze dachten er over na. Ze probeerden de wereld anders te zien. En daardoor iets anders te presteren.

Dan krijgen we de heerlijke tijd van de industrialisatie. Neem b.v. de tanks. Leonardo da Vinci heeft ze ontworpen. Maar dat was niets nieuws. Leonardo maakte alleen een mechanische toepassing - het plan ervoor althans - van de z.g. schildpad (tortue) voor de Romeinse aanval waarbij met schilden een volledige dekking werd gemaakt voor een centurie (legerafdeling van honderd man), die voorwaarts moest gaan, terwijl de vijand hen beschoot. Die tortue fungeerde als een tank. Op een gegeven moment, als ze dicht genoeg waren genaderd, kwam het bevel aanvalsbereid, schilden klaar. En dan viel de tortue uiteen en kreeg een nieuwe structuur. Heel vaak een vierkant, maar ook in de opmars, de wig, de driehoek. Ze konden dan aanvallen en hadden ze de doden en de schade die ze door beschietingen konden krijgen voor 1/10 voorkomen.

Van dit plan nu maakte Leonardo da Vinci gebruik bij het ontwerpen van zijn tank. Het was dus niets nieuws. De uitvinder van de zeilwagen (Stevin) heeft nl ook voorgesteld om landvoertuigen zodanig te bekleden dat het mogelijk was musketschutters beschermd dicht bij de vijand te brengen.

In de periode van 1914 - 1918 kwamen de tanks van de Engelsen. Ze hadden een vernieuwing; de rupsband. Niet dat dat zo erg nieuw was, want een soort rupsband is al gebruikt in ongeveer 1740 onder meer in bepaalde mijngangen. Daar maakten ze gebruik van getrapte riemen, die om de wielen waren geschoven waardoor de wagentjes gemakkelijker over oneffenheden konden worden getrokken door de ezels en paarden

Kijk nu eens naar de tank van vandaag aan de dag. Wat is er eigenlijk veranderd? De bepantsering is zwaarder geworden. De motor is beter en veel krachtiger. De structuur van de rupsbanden is verbeterd. De details zijn dus verbeterd. Maar de nieuwste tank van heden (de Luipaardtank van de Duitsers is een van de beste, alleen de Russen hebben een betere en de Amerikanen hebben er een die beter kan worden) is eigenlijk een geperfectioneerde uitgave van de oorspronkelijke tank. Er is geen nieuw principe bij gekomen. Het is nog steeds de verrijdbare vesting met een zwaarder stuk geschut waardoor men zich tegen handwapens althans voldoende kan beschermen en in beperkte mate zelfs tegen artillerie.

Als de mensen verder zouden denken, dan hadden ze allang begrepen dat je op die manier maar weinig aan de tank hebt, dat je die dus op een andere manier moet gaan gebruiken. Maar ze denken net als de Romeinen. Als we nu maar meer tanks hebben met grotere stukken geschut die sneller kunnen gaan, dan zijn we sterker. Totdat er de een of andere handige jongen komt die misschien iets uitvindt met een stukje elastiek, een proppenschietter en een heel klein balletje dat toevallig zo'n tank laat exploderen. Dan kunnen ze voortaan tegen een tankbrigade een groep padvindders inzetten en het is ermee afgelopen. Er is geen vernieuwing.

Wat hebben we dan nodig, als wij werkelijk ons denkvermogen willen gebruiken en dat is, meen ik, wel belangrijk.

Allereerst moeten we ons hoeden voor verstarring. Het is best mogelijk dat we duizendmaal hetzelfde herhalen. Dat is niet erg, als elke keer daarin maar een verandering voorkomt waardoor het een nieuwe dimensie krijgt en daardoor een nieuwe betekenis kan krijgen. Herhalen we alles steeds op precies dezelfde manier, dan is het zinloos en de zaak verwatert.

Het is logisch, dat het niet alleen gaat om wat wij normalerwijze doen en zeggen. Het gaat er wel degelijk om wat wij ons kunnen voorstellen. En daar hebben we nu een aardig voorbeeld van.

In 1898 schrijft iemand een grote roman, die ze tegenwoordig science fiction zouden noemen, maar die men toen futurisme noemde. Die man heeft zich afgevraagd hoe kan ik naar een andere planeet komen? En wat zien we? Hij komt tot ruimtevoertuigen met schrik niet de mogelijkheid om voor versnelling van het aardmagnetisch veld gebruik te maken. Vandaar dat hij hun landingsmogelijkheden dan ook situeert op de beide magnetische polen. Zij hebben vliegtuigen in de roman (let wel, het is in een tijd dat het "zwaarder dan lucht" eigenlijk nog niet eens geheel aan bod komt), die doen denken aan de grote superkruisers die we nu hebben. Ze bezitten namelijk vliegtuigen waarin ze volledig ingerichte eetkamers en

rookkamers hebben en wat meer is, waarmee - ze als het nodig is - een heel bataljon tegelijk kunnen vervoeren. Zij beschikken over hoog frequente geluidsstralen (en dat in een tijd dat men daar nog helemaal niet aan dacht) die ze kunnen gebruiken om op grote afstand wapens te doen gloeien. (Ze gebruikten dat om het leger van de keizer dat klaar stond om op te rukken te ontmantelen.) Verder beschrijft de man (altijd nog in 1898) televisie, een t.v.foon, dus een visiefoon, satellieten die voor verbinding over grote afstanden zorgen. Hij beschrijft in een tijd dat de auto ternauwernood van de grond begint te komen voertuigen, die doen denken aan onze zeer moderne treinen, aan luchtkussenvaartuigen en daarnaast aan autobussen en zelfs trailers. Die man had gewoon gedacht.

Nu kun je je natuurlijk gaan afvragen of deze fantasie invloed heeft gehad. Wij kunnen het niet bewijzen, maar het is wel opvallend dat veel van hetgeen hij heeft beschreven nu waar is. En wat meer is, dat zijn beschrijving van de wijze waarop men b.v. een laboratorium om de aarde in omloop brengt zelfs veel dichterbij de werkelijkheid ligt dan de meeste van Jules Vernes voorspellingen ooit zijn geweest. Die man heeft gedacht maar met zijn denken heeft hij het bestaande een nieuwe richting gegeven. En daarmee heeft hij niet alleen maar voor zichzelf zijn begrip voor de mogelijkheden in de wereld veranderd. Hij heeft veel meer gedaan. Hij heeft anderen erop attent gemaakt dat je anders kunt denken. Ik vraag mij af, of vele uitvindingen ooit tot stand zouden zijn gekomen, indien er niet iemand was geweest die ze eerst heeft uitgedacht. Laten we een recent voorbeeld nemen om dit duidelijk te maken.

In het jaar 1927 verschijnt in de U.S.A. in een tamelijk obscuur blad, dat World of Wonders heet (pulpmagazine noemen ze dat] een verhaaltje over een man, die het vermogen van de vleermuizen om door trillingen en weerkaatsing vast te stellen waar er hinderpalen zijn gebruikt om een groot mechanisch model te maken van dat organisme. Daardoor is hij in staat al zijn vijanden van tevoren te zien aankomen. Op deze manier beschermt hij zijn laboratorium waarin hij natuurlijk bezig is met de een of andere demonische taak waarmee hij de mensheid, zoals dat in die tijd gebruikelijk was, wilde beheersen.

Het wonderlijke is, dat een deel van zijn beschrijving (nl. de wentelende schijf waarmee wordt waargenomen en die hij waarschijnlijk wel weer aan Wells heeft ontleend] overeenkomt met de manier waarop zelfs tegenwoordig nog radarwaarnemingen worden gedaan, vooral als het gaat om bewaking van een deel van de hemel. The early warningsystem heeft op dit moment koepels waarin roterende schijfparabolen staan opgesteld, die precies lijken op wat die man in 1928 heeft beschreven. Maar toen was er geen radar. De mogelijkheden waren er misschien wel. En toen het nodig werd om allerlei dingen te kunnen waarnemen, om te kunnen zien in de wolken, in het donker was er waarschijnlijk iemand, die dat eens had gelezen of ervan had gehoord en die dacht; op deze manier kunnen we misschien het probleem benaderen. Die man is toen met de werkelijke studie ervan begonnen. Hij heeft het weer aan andere deskundigen voorgelegd, o.a. een electronicus die er het zendertje bij gemaakt heeft de versterker voor het te ontvangen signaal en voor wij het weten hebben we de eerste radar, de radar die alleen met geluidssignalen werkt.

Dan zegt een ander: Maar we zouden het ook moeten kunnen zien. En dan krijgen we dat elektronische buisje erbij dat trouwens ook voor t.v.experimenten het eerst is gebruikt in 1923 en de eerste radar is geboren.

De mensen denken, ik denk en ik fantaseer wel wat, maar het zal wel nooit waar worden. Ik zeg daarop: Neen, daarin heeft u ongelijk, Indien in uw denken een nieuwe factor ontstaat, die door de rest van de wereld nog niet zo beseft of erkend is en u brengt die naar buiten, al is het alleen maar door het te zeggen, dan heeft u iets veranderd. Het is het creatieve denken van de mens dat verandering betekent. Maar als dat geldt buiten u waarom zou het dan niet in u ook gelden?

Als je met jezelf bezig bent, zou je misschien de grens van het denken moeten overschrijden. Maar waar is de mens, die zichzelf waarlijk kan beleven zonder te denken? Degene die denkt dat hij het doet, denkt erover na. En omdat hij denkt dat hij het doet, is het niet waarschijnlijk dat hij het werkelijk doet. Hij denkt alleen dat hij het doet. Waarmee hij een mogelijkheid aangeeft die hij zich nog niet realiseert.

Nu stel ik een paar eenvoudige regels.

Als ik mij kan voorstellen wat ik aan innerlijke mogelijkheden bezit, dan registreer ik iets wat aanwezig moet zijn. Mogelijk kan ik het zelf niet of niet meer geheel waarmaken. Maar kan ik iets van die innerlijke ontdekking overdragen, dan zal een ander ze eens waarmaken.

Een mens die iets beseft omtrent zijn innerlijk, zijn mogelijkheden en daarvan iets, hoe dan ook, aan een ander kan overdragen met woorden, met aanduidingen, desnoods op schrift - heeft daarmee voor de ander een nieuw beeld van de wereld geschapen en daarmee diens gehele mogelijkheid en waarschijnlijk ook ten dele zijn instelling t.a.v. de wereld gewijzigd. Zo ontstaat er ook een verandering.

Wij praten onszelf zo ontstellend veel aan. Er zijn mensen, die haarpijn hebben. Zij menen dan dat ze aan managerziekte lijden (managerziekte op alcohol waarschijnlijk). Dat is een beeld dat ook waar kan worden. Als je denkt dat je ziek bent, dan beïnvloed je jezelf. Je suggereert, jezelf dat je ziek bent en daarmee maak je de symptomen van de ziekte voor jezelf steeds meer waar (lichamelijk waar] terwijl je bovendien aan anderen steeds sterker het beeld oplegt dat je ziek bent en eventueel onbekwaam tot bepaalde dingen. Als ik het nu eens zou omdraaien en tegen mijzelf zou zeggen dat bepaalde fouten of kwalen die nu bestaan veranderd kunnen worden, al is mijn beeld nog zo fantastisch over de manier waarop dit zou kunnen gebeuren en ik kan daar een beetje in geloven, dan zal ik mij die verbetering mogelijk maken. Maar ik zal ook de wereld erop wijzen dat het mij beter gaat. Dan denkt u, dat moet je niet teveel doen, anders denken de mensen dat u nog wel wat meer kan geven, doen, betalen, werken enz. Maar toch wordt daardoor uw relatie met de wereld een andere. Daarmee wordt uw persoonlijkheid en mogelijkheid veranderd.

Denken kan dus ook in de persoon zelf een verandering betekenen. Maar het is altijd nodig dat men bereid is om het bestaande opnieuw te benaderen, opnieuw te bezien en vooral zich steeds de vraag te stellen waarom dit of dat nu wel of niet gebeurt. Dat is een heel belangrijk punt.

Als ik zie hoe een mens in de wereld kan veranderen, als zijn waardering voor zijn persoonlijkheid verandert en gelijktijdig zie hoe een mens te gronde kan gaan, als hij zich vastklampt aan een bepaald beeld dat hij van zichzelf heeft gemaakt, dan zeg ik: Het is belangrijk dat het denken omtrent onszelf en de wereld een continu proces is. Een ontwikkeling kan niet zo maar spontaan ontstaan. Er is altijd een gedachte nodig welke die ontwikkeling mogelijk maakt. Een ontwikkeling is niet tegen te houden. Ze is onstuitbaar, als wij denken dat ze dat is. Maar op het ogenblik, dat we ons denken in een andere richting laten gaan en zeggen: het is te veranderen en wat is de mogelijkheid met de nu bestaande waarden om die verandering tot stand te brengen, dan doen wij ineens een stap verder. Wij vinden dan niet alleen een nieuw beeld dat in de wereld betekenis kan krijgen, maar wij vinden ook een nieuwe relatie tussen onszelf en de wereld.

Als ik de gehele historie van de mens beschouw, dan valt mij op dat die mens zoveel verschillende wegen en mogelijkheden kent en ook in zich draagt. Om u een voorbeeld te geven

Gelijktijdig bestaat filosofie, erkenning van psychische waarden, techniek maar ook magie, gebruik van gedachtekracht, telepathie, occulte wetenschappen. Als je die nu tegen elkaar zou kunnen uitspelen en niet zou proberen elk van die gebieden voor jezelf te isoleren, dan zou je pas werkelijk kunnen denken. Per slot van rekening zie ik niet in waarom je een mens wel magisch kunt genezen, maar b.v. een klok die niet loopt niet magisch aan de gang kunt brengen. En als je een klok magisch aan de gang kunt brengen, dan zie ik niet in waarom je hetzelfde ook niet zou kunnen doen met een automotor die niet in orde is. En als je dan toch bezig bent ook een vliegtuigmotor of onverschillig wel mechanisch apparaat. Waarom zou de mens die magische krachten niet kunnen gebruiken om zijn technische mogelijkheden te verbeteren?

Een mens kan leviteren. Maar als wij nu eens zouden nadenken over de kracht die nodig is voor dit leviteren en de aard van die kracht, dan zou het misschien mogelijk zijn om de rotor in een elektromotor te laten draaien zonder steunpunten, wat zou betekenen dat ze praktisch wrijvingloos draait. Wat dan weer betekent dat met veel minder kracht een veel groter vermogen kan worden afgegeven. We zitten dan op het gebied van de energiewinning, een

zuiver technisch iets. Maar wat had je nodig om daarbij te komen? Een zoeken naar geestelijke wetenschappen, occulte wetenschappen en die gedachten toepassen op het bestaande.

Door alle tijden heen zijn er mensen geweest die dat hebben gedaan. Soms hebben ze hun gedachten wel eens absurd uitgevoerd. Als je in Griekenland b.v. de Stoa-filosofen beschouwt, die voortdurend aan het kwekken waren over allerlei dingen, dan merk je dat een mens ook vaak denkt aan argumenten omwille van het argument. En daarmee is het niet meer toe te passen. Maar aan de andere kant vinden wij onder diezelfde Grieken mensen, die nadenken over de origine van de materie. Zij proberen een begrip te krijgen voor wat wij ziel of inspiratie noemen, maar zij houden zich ook bezig met de magische werking van het geluid van een fluit. Typisch, mensen die, zich dus met alle dingen bezighouden. Als Griekenland ten onder gaat dan is dat te wijten aan het feit, dat deze denkbeelden als op zichzelf staand werden beschouwd. Het ging om het verkondigen van het denkbeeld, niet om de toepassing daarvan op het bestaande. Denken is veranderen zeker. Als je het denken boven alles gaat stellen, het niet meer wilt zien in verband met de realiteit, dan krijg je iets wat wurgend werkt, wat de levenskracht aftapt. Iets wat alle ontwikkelingsmogelijkheden in de wereld, in de maatschappij, maar ook in de mens zelf wegneemt. Dat is nu het hele probleem waarmee wij ons vanavond bezighouden. Je kunt denken en je kunt het denken ook los laten staan van alle dingen dan is het alleen maar een fantasiewereldje zonder meer. Maar je kunt ook een fantasiewereld bouwen op mogelijkheden die je buiten je erkent. Je kunt in je innerlijke wereld krachten of mogelijkheden postuleren die je naar buiten toe probeert te gebruiken en dan verander je veel .

Het is misschien vreemd om in dit verband de laatste wereldleraar, die we tot nu toe hebben gehad, te citeren. Hem werd eens gevraagd, of hij nu niet vond dat al die techniek maar niets was? Hij antwoordde:

"Het is een dwaas die twee weken door de woestijn trekt, als hij in de trein kan stappen en dezelfde afstand in drie uur kan afleggen zonder te verdorsten en zonder kwelling." .Toen zeiden ze Maar waar blijft dan de bewustwording die je krijgt van die tocht door de woestijn? Antwoord:

"Die man in de woestijn heeft er zo ontzettend het land aan dat een ander er in drie uur komt, dat hij geen tijd heeft voor werkelijk menselijke bewustwording."

De wereldleraar was, iemand die uitging van het standpunt je moet van alles wat er bestaat gebruik durven maken, maar je moet erover nadenken.

Toen zei iemand tegen hem: In India zijn ze allemaal zo druk bezig met hun eigen ijzer te smelten en eigen garen te spinnen en te weven. Wat denkt u daarvan? De Meester zei dit: "Het is goed de bekwaamheid te bezitten. Maar het is verkeerd de wereld en haar mogelijkheden af te wijzen om je eigen bekwaamheid tegenover anderen te kunnen tentoonstellen."

Ook daar zit weer iets in. Het is goed dat wij nadenken, dat wij voor onszelf iets uitzonderlijk vinden, maar het is niet nodig dat wij daarbij blijven. Alle vaardigheid of bekwaamheid die wij kunnen verwerven door erkenning van onszelf, door erkenning van de wereld, dat is schitterend, maar ze wordt pas van betekenis voor ons, indien wij haar gaan zien in relatie tot de wereld die bestaat. De wereld, die kan bestaan zoals wij haar zien, heeft alleen zin, als ze is gebaseerd op de wereld die er nu is.

Jules Verne had veel vrienden. Velen van hen waren verbonden aan de universiteit. Er waren enkele historici, bij mensen die erg veel publiceerden en nogal het een en ander wisten. Met die mensen ging hij praten. Als Jules Verne zijn "Twintigduizend mijlen onder zee" schrijft, dan beschrijft hij in feite bestaande kennis en mogelijkheid, zelfs bestaande wereldkennis en gaat vandaar uit. Hij extrapoleert daaruit nieuwe mogelijkheden Zo komt hij o.m. tot een elektrische aandrijving van de Nautilus. Wanneer hij bezig is met de ballonreis over Afrika, gaat hij eerst informeren wat er werkelijk aan de hand is. Dan bouwt hij een beeld op wat daarmee in overeenstemming is en hij ontwikkelt mogelijkheden die er niet zijn, maar die op grond van het bestaande mogelijk kunnen zijn. Nu kunt u het erg vreemd vinden, maar Verne beschrijft daarin een contact met een bepaalde stam ergens in Midden-Afrika, die gekalmeerd

moet worden. Dezelfde techniek is door de mannen van koning Leopold gebruikt bij bepaalde contacten met stammen in de Congo. Diezelfde techniek is kort voor 1940 ook gebruikt, door de Duitsers in West-Afrika. Kennelijk had de man hier iets ontdekt. Toch bestond het op dat moment nog niet werkelijk. Hij had er misschien eens van gehoord, maar het was voor hem een droom. Jules Verne ontwikkelde een bepaalde techniek. Een ander voorbeeld dat misschien ook wel aardig is. Een andere schrijver heeft het over mensen, die terecht komen in de Bokseersopstand in China. Daarin ontwikkelt hij op een gegeven ogenblik een intimidatiemethode die berust op ontvoering en bedreiging. Ik wil niet zeggen dat dat een mooi voorbeeld is. In die dagen was dat politiek nog niet denkbaar, economisch misschien wel, maar in deze tijd zie je overal hetzelfde uithalen door alle mogelijke organisaties. Ze gebruiken allemaal dezelfde techniek. Er is een beeld geschapen en ergens wordt dat beeld waar. Ik citeer nog eens de wereldleraar.

"Meester," zeiden ze tegen hem, "U zegt zoveel dingen die mooi zijn. Maar kunnen ze op deze Wereld ooit waar worden? Toen zei hij iets vreemds.

Indien de mens daarin volledig gelooft, zal hij dat geloof doorgeven aan twee anderen, die het op hun beurt weer verder geven. Het is het geloof in een mogelijkheid waardoor de mens het mogelijk maakt. Daarom is veel van hetgeen ik heb gezegd, dat waar zal worden inderdaad eens waar, indien jij erin gelooft."

Wat deed de wereldleraar? Hij deed geen wonderen. Hij deed eigenlijk helemaal niets buitennissigs. Hij gaf alleen maar ideeën. Vele van die ideeën lagen heel anders dan wat de mensen in zijn dagen aanvaardbaar vonden. Het was zo; de nieuwe wereldleraar zou tegen de mensen hier die tegen seksshops e.d. ageren, gezegd hebben: Mensen, als jullie er zo bang voor bent dat je ermee bezig blijft, dan moet je naar binnengaan. Want alleen hij, die weet wat hij vreest, kan die vrees overwinnen. Niet dat hij het heeft gezegd, het is mijn interpretatie. Hij zou zeggen: Mensen, als jullie zo bang zijn voor het communisme, ga dan eens kijken wat het voor de mensen betekent. Dan pas kun je zeggen dat je er bang voor bent. Als je weet wat je vreest, kun je voorkomen dat het gevreesde waar wordt. Maar een mens, die een droom vreest, maakt die droom onwillekeurig voor zichzelf waar. Uit angst voor het communisme hebben de mensen de dictatuur, de "internationale van het kapitaal" gecreëerd. Uit angst voor de Reformatie heeft Rome de Reformatie op de proef gesteld en sterk gemaakt en zo in het christendom een aantal afwijkende richtingen onvermijdelijk geschapen, want ze wisten niet waar ze bang voor waren. Hadden ze het wel geweten, dan zouden ze in zich die angst hebben kunnen overwinnen. Dan was het christendom misschien een eenheid en zelfs meer christelijk geweest.

Waarom zouden wij, u die leeft in uw wereld en ik die leef in de mijne, dan ook niet uitgaan van het standpunt dat denken veranderen betekent? Als ik eermaal iets heb gedacht, zal ik nooit meer dezelfde zijn die ik voordien was. Er is een nieuw denkbeeld bijgekomen. Ik kan duizend dingen doen zonder erbij na te denken, ze veranderen mij niet wezenlijk. Maar als ik een ding werkelijk heb doordacht, dan is mijn wezensinhoud veranderd en daarmee mijn mogelijkheden en mijn relatie met de wereld. Waarom zou ik dan niet trachten om allereerst mijzelf en misschien ook de wereld te veranderen door na te gaan waarvoor ik bang ben? Door na te gaan op welke gronden ik iets wil doen, na te gaan op welke grondslag ik bepaalde dingen als zeker en waar aanvaard en andere dingen verwerp. Als ik alleen maar dat zou weten, zou ik veranderen. Want werkelijk denken, dus overleggen, in jezelf beelden en mogelijkheden opbouwen, dat is veranderen.

Als een mens verandert, dan verandert hij daarmee ook iets in zijn wereld. Want je gaat anders denken, maar je gaat ook anders handelen. Je gaat dingen die je eens belangrijk vond links laten liggen. Je gaat andere dingen die je eens onbelangrijk toeschenden nu dienen en waarmaken.

Als de wereld zo slecht is volgens u, dan komt het misschien omdat de mensen te weinig denken. Werkelijk denken, bedoel ik. Proberen voortdurend nieuwe waarden en nieuwe krachten te vinden die er zijn. Het gaat er niet om negatief iets af te breken waarvoor je bang bent. Het gaat erom je angst te erkennen en je af te vragen hoe kan ik die angst wegnemen met behoud van alles wat er verder aanwezig is? Dan kun je veel bereiken. Dan zullen de

mensen misschien om je lachen, zoals gelachen is over de man, die in de Seine een duikboot demonstreerde in een tijd dat de wereld er nog niet rijp voor was. Maar duikboten zijn er gekomen. Ze hebben in de laatste wereldoorlog in toenemende mate een rol gespeeld en ze zullen waarschijnlijk in de toekomst ook op ander terrein belangrijkere rollen gaan spelen. Want het denkbeeld was er en daardoor was de verandering in de wereld, hoe traag misschien ook vanuit menselijk standpunt, niet meer tegen te houden.

Probeer in uw denken ten aanzien van de wereld het nieuwe te vinden, dan zult u de wereld veranderen.

Tracht in u de nieuwe waarden te vinden waardoor u voor uzelf toch meer aanvaardbaar wordt of volgens uw begrip misschien vrijer om uw vaardigheden te ontplooiën. U zult dan zelf veranderen. Want denken, mijne vrienden, is verandering. Zonder denken is er geen verandering die beheersbaar is. De mens die denkt verandert, maar hij beheerst daardoor de richting waarin de verandering zich ontwikkelt.

Indien de mensen in de oudheid dat hadden begrepen, dan zou Rome misschien nu nog een groot rijk zijn, zou Egypte nog door de farao's worden beheerst en zouden misschien de scholen voor ingewijden, die langzaam daar zeker verdwenen zijn, nog in volle glorie bestaan en worden erkend. Alleen hij, die bang is voor de verandering, doet het denken sterven en met het denken de vernieuwende impuls waardoor hij voortdurend zijn wereld kan veranderen en verbeteren.

NOOT

Al datgene wat ik hier naar voren heb gebracht, probeert te illustreren en duidelijk te maken dat een mens, die in zich - ook als dit schijnbaar alleen t.a.v. zichzelf is - zijn gedachten beheerst en wijzigt, hierdoor ook krachten zal ontdekken, mogelijkheden zal ervaren en zo een groter meesterschap zal bereiken over zichzelf in de wereld.

U beschikt over de mogelijkheid, om alleen door wijziging van uw geestelijke instelling, af te stoten, aan te trekken, te genezen. U kunt mensen vrolijk maken of belasten met droefgeestigheid. U kunt de dromen beheersen van uw medemens, indien in uw denken voldoende beheersing aanwezig is om u voor te stellen hoe die medemens droomt en die droom dan te wijzigen. Zover gaat uw innerlijke geestelijke mogelijkheid. Dat wil zeggen, dat uw gedachten niet alleen theoretisch en op de lange duur iets in die grote wereld kunnen veranderen, maar ook dat u met uw denken en het bewust gebruiken van uw denken directe veranderingen kunt veroorzaken in uw relaties met uw medemens, en ook veranderingen op kleinere schaal, die echter voor uzelf soms zeer belangrijk kunnen zijn.

DE MENS, ZIJN ANGSTEN, ZIJN BEGEERTEN

Een mens leeft over het algemeen voor datgene wat hij nog niet heeft en hij vreest voortdurend te verliezen wat hij meent te bezitten zonder dat hij het werkelijk bezit. Dit zijn de punten waartussen het gehele menselijke leven zich afspeelt.

Er zijn mensen die zeggen: Ik wil de schoonheid zien van de lente. En wanneer de bloesems komen, voelen zij zich aangegrepen door de wolken van witte schoonheid en lang, heel lang staren zij ernaar en zeggen tegen zichzelf. Hoe jammer, dat reeds nu de bloesem als een witte regen ter aarde valt. Zij zeggen niet: Hoe schoon, dat de bloesem die nu valt het ooit van morgen zal worden. Dit is voor de mens - geloof ik - een zeer belangrijk punt.

Een oud beeld, ik heb het al eens verteld, is dat van de vroegere visverkopers in mijn land. Zij droegen meestal een of twee tobben met water met zich waarin zich een aantal vissen bevonden, grote en kleine. Nu mocht men ernaar hengelen. Men mocht dus proberen met aas een van die vissen te laten bijten. Beet de vis, dan was hij van u en ge mocht dit zo lang doen tot een vis had gebeten. De meeste mensen probeerden steeds een grote vis te vangen. Maar de verkoper zorgde er wel voor dat die vis, voordat hij in de tobbe kwam, zoveel had gegeten dat hij hoogstens misselijk met de bek trok, als hem een nieuw stuk voedsel werd aangeboden. Toch dacht een ieder, het is mijn penning wel waard, want ik kan die grote vis winnen. En daarom betaalde iedereen teveel voor de kleine vis.

Dit nu is wat er in de wereld altijd weer gebeurt. De mens probeert niet te begrijpen wat hij nodig heeft en in arbeid, in gevoelens het gewenste daarvoor terug te geven. Hij denkt altijd; ik kan een grote vis vangen. Daarom is hij altijd teleurgesteld, ook als hij de vis vangt die voldoende is voor zijn maaltijd.

In de oudheid bracht mijn volk de mens tot geloof aan de vaste ordening. Er waren mensen, die zich voortdurend beklaagden omdat ze nu eenmaal in de stand van de koelies of de bedelaars waren geboren. Er waren anderen die zeiden: In zal proberen er het beste van te maken.

Er is een bedelaar geweest, die rondging met een zevental blinden en die zoveel geld wist te vergaren dat hij een van de meest geziene kooplieden van Hangchow werden - wat nog mooier was - hoofd van een Tong, een koopmansgilde. Die man ging uit van; wat kan ik nu doen en wat wil ik morgen bereiken? Hij was niet bang dat het hem zou mislukken. Want, zo zei hij, wat kan ik verliezen? Hij verlangde ook niet het slagen boven alle dingen. Hij verlangde slechts vandaag wat hij zich had voorgenomen zo goed mogelijk te volbrengen. En dit is nu de wet van evenwicht, van Tao.

"Hij, die vandaag goed volbrengt wat hij wil en kan volbrengen, hij zal morgen veel kunnen volbrengen wat hij onmogelijk acht.

Hij zal niet vrezen te verliezen, want in een dag kun je niet veel verliezen. En zo zullen zijn angsten hem niet tegenhouden.

Daarom kan hij dag na dag verder stijgen, totdat hij binnengaan in de tuinen van de hemelse keizer. Zelfs daar is er niemand, die hem kan beletten dag na dag verder te gaan, meer te worden en meer bewust te bepalen".

Als een mens probeert wetten te maken, dan blijkt heel vaak dat ze eigenlijk geen echte wetten zijn. Men vroeg eens een wijsgeer:

"Heer, wat denkt gij van de wetten, die de landvoogd namens de keizer in deze provincie heeft uitgevaardigd?" De wijze zei:

"Wetten? Die heb ik niet gezien. Wel proclamaties, waarmee deze hoogwaardigheidsbekleder zijn ongetwijfeld zeer eerbiedwaardige winsten wil beschermen."

Is dat niet altijd zo in de wereld? In uw wereld en zelfs vaak in de wereld van de geest proberen wij niet onze angsten te bemantelen door er wetten tegenover te stellen?

Een mens, die niet bevreesd is, zal zijn medemens geen vrijheid weigeren. Maar hij, die bevreesd is voor zichzelf of voor hetgeen hij naar zijn gevoel onrechtmatig geniet, hij zal proberen zijn medemensen te knechten.

Hij, die het gevoel heeft op weg te zijn naar de waarheid, hij zal een ander niet beletten op zijn manier te leven en te denken. Hij zal hem niet minachten omdat hij anders denkt. Slechts hij, die het gevoel heeft dat hij niet op weg is naar de waarheid, maar slechts armzalig balanceert boven een val in de absolute illusie, hij zal proberen anderen de vrijheid te ontnemen. Hij zal trachten anderen te onderwerpen aan zijn denken, opdat hij - gesteund door hun aanvaarding - zich wat veiliger voelt op zijn plaats die onveilig is, omdat hij niet waarlijk in zich de kracht bezit om die plaats te bekleden.

Men vroeg eens de zoon des Hemels: "Hoe kiest gij toch altijd, wijze keizer, de juiste dienaren?" Zijn antwoord was: "Ik kies geen juiste dienaren. De dienaren kiezen zichzelf. Maar ik verkies slechts hen te aanvaarden als dienaar, indien zij mij juist dienen volgens mijn begrip. Hoe zij verder zijn, is niet mijn zaak." Deze keizer was wijs. In zijn tijd regeerde de vrede in het land en zelfs zijn krijgers waren geen papieren tijgers. Toen kwam er een zoon des Hemels die zei: Ik zal mijn dienaren aanstellen. Ik stel de normen waaraan een ieder zal moeten gehoorzamen." Het gevolg was, dat hij moest plaatsmaken voor de invallende Mantsjoes.

De Mantsjoes zeiden: " Wij zullen het volk vernederen. Wij zullen hen ertoe brengen voor ons te buigen." In die tijd kreeg de Chinees zijn staart, het preteken van haar, dat echter in die tijd alleen verplicht werd gesteld, opdat de Mantsjoe op een eenvoudige manier het hoofd kon

vastgrijpen als hij dit met zijn zwaard wilde scheiden van het bijbehorende lichaam. En wat zeiden de Chinezen: "Erger dan het was, kan het niet worden. Wij gaan verder. En ze zeiden tot de Mantsjoes: "Schoon en edel zijt gij." En ze gingen hun weg, misschien lachten ze in stilte. Toen zeiden de Mantsjoes: "Die Chinezen zijn toch sympathieke mensen. Zij aanvaardden onze hoogheid. Laten wij proberen hun zekerheid te vinden, zodat zij onze dienaren blijven. " Zo werden de Mantsjoes meer Chinees dan de Chinezen. En daardoor werden zij de slaven van het Chinese volk dat zij eens dachten te beheersen.

Gaat het in uw wereld niet eender? Indien gij u stoort aan de machten boven, zij zullen u ergeren - terechte of ten onrechte. Naarmate zij minder zeker zijn van hun macht zullen ze feller trachten u te dwingen precies te doen wat zij juist achten. Zij zullen proberen uw gedachten te beheersen.

Maar indien gij zegt: O, hoe schoon zijn uw gedachten, hoe vererenswaard zijt gij, hooggeachte heerser, en verder gaat zoals gij zijt, zullen zij zeggen: Wij moeten zijn als dezen, anders verliezen wij onze macht. En als ze zijn geworden als u, zullen ze datgene voortbrengen wat gij wenst, niet wat zij wensen. Maar als dit nu in u met hetzelfde te maken heeft?

Er zijn dingen die gij verlangt en bang bent te verliezen. Hoe meer ge vreest ze te verliezen, des te meer ge het verlies naderbij brengt.

Er zijn dingen die ge vreest, er zijn angsten in u. Hoe meer ge die angsten voedt en voorzichtig bent, hoe dichter bij de werkelijkheid ge komt van het gevreesde. Toch zijt gij uzelf. Leef dan uzelf.

Misschien zijn mensen wel in standen geboren. Misschien zijn ze wel met een bepaald bewustzijn op de wereld gekomen. Wees dan uzelf, dag na dag. En indien ge streeft naar meer, streef slechts naar dat wat ge elke dag meer kunt zijn en meer kunt beseffen. Wie zal u beletten op te klimmen tot de hoogste wijsheid? Maar tracht ge de hoogste wijsheid te stelen zonder haar eerst zelf te verdienen, dan verliest ge niet slechts wat ge dacht te hebben bereikt, maar ge gaat eraan ten onder omdat ge het wilt behouden, het niet kunt behouden en in vrees en begeren niet meer beseft wat ge kunt en wat ge zijt.

De westerling heeft een vreemde opvatting die hij moraliteit noemt. Wat is moraliteit? Het is het stellen van gemiddelde zeden waarbij men niet uitgaat van het gedrag dat men tegenover een ander verplicht is, maar van een gedraging die de gehele persoon dient te beheersen. Nu zeg ik u: dit is dwaas. Elke mens kent zijn eigen wetten. Laat hem leven volgens die wetten zolang hij in de buitenwereld beantwoordt aan wat noodzakelijk is om met anderen te kunnen samenleven.

Beklaag u nooit over wat u verworpen heeft. Besef alleen waar de fout ligt in uw waardering of in het verwerpene. Stel u vervolgens innerlijk zo in dat het storen u niet meer stoort, dat gij het bezit niet meer begeert en het verlies niet meer vreest. En wat u eens een kwelling was, wordt u plotseling tot vreugde. Dat is geen moraal, dat is werkelijkheid. Want zo schoon als de zon opgaat in de morgen en hoe kleurig ze de hemel ook doet gloeien, zeker is dat ze in het westen zal verdwijnen met diepe gloed, terwijl in het oosten het duister aanstormt dat het landschap wil begraven. Alle dingen gaan voorbij, maar wie de gloed van de zonsopgang in zich heeft geabsorbeerd, hij zal haar in zich bewaren wanneer het duister komt. Zoals Li Po, de dichtende drinker zei "Laat mij dit moment slechts proeven. Pruimebloesem gij vervalt, maar in mijn herinnering zult ge leven zoals ge waart in dit moment." Dat is de waarheid van ons leven.

"Wees sterk in uzelf," zo roept de wijsgeer uit, "want hij, die zich niet hecht aan het voorbijgaan buiten hem, hij vindt in zich de vaste kracht die is als een zwaard, dat de draken van de onderwereld en de hemel gelijktijdig kan bedwingen, de sleutel tot de oneindigheden. Hij is gelukkig, want hij bezit het enig blijvende dat er voor de mens kan bestaan".

In u leven oneindigheden. Vervul ze, vrees niet de verandering buiten u en ge zult waarlijk de kracht vinden om alles te volbrengen wat nodig is zonder te vrezen, zonder een begeren dat u berooft van uw innerlijke kracht en zekerheid.

HOOFDSTUK VII - HET ONBEPAALENDE

Er is eens iemand geweest die zei: Hoe kan dat? Je bestaat buiten tijd en ruimte. Een handige geest probeerde daar een antwoord op te geven. Stel je voor, zei hij, dat je op een tapis-roulant staat. Het rolt net zo hard als jij vooruit kunt lopen. Dat ding staat opgesteld in een klein kamertje. Je kunt je dan te barsten lopen zonder van je plaats te komen. Maar als nu de voorstelling opzij ervan ook een beetje verandert, dan heb je het idee dat je werkelijk ver gelopen hebt, toch ben je altijd nog op dezelfde plaats. Zo is het ook met tijd.

Tijd is een beweging, een inspanning, die je zelf maakt waarbij je voortdurend attent wordt op andere verschijnselen, zonder dat je je eigen positie in de tijd verandert.

Ja, zei een ander, maar dan heb je tenminste de illusie van een andere ruimte.

De eerste spreker antwoordde daarop: Die ruimte kunnen we ook eenvoudig oplossen. Wij nemen dat tapis-roulant weg. Nu gaat u kringetjes lopen in die kamer. Dan heeft u in een beperkte ruimte ook weer de mogelijkheid om een oneindige afstand af te leggen. Die afstand kunt u meten in meters in kilometers, voor mijn part lichtjaren. Maar hoe hard of hoe langzaam u ook loopt, u blijft in uw kamertje.

Dat was natuurlijk een handige, maar geen volledige verklaring van de zaak. Als ik het nu op mijn manier ga doen, dan moet u begrijpen dat ik niet van plan ben u een beschrijving te geven van iets dat tijdloos is of van iets dat geen ruimtelijk bestaan kent. Ik zou allerlei gelijkenissen moeten aanhalen waarvan u zich toch geen juiste voorstelling kunt maken. Laten we dus wat dat betreft rustig zeggen: De voorstelling ervan is onmogelijk. Dat is het onbepaalde, zelfs het onbepaalbare.

Maar de werkingen, die het voor ons heeft, de mogelijkheden die er voor ons in schuilen, kunnen wij terugbrengen tot bepaalbare, tot definieerbare factoren. Als wij ons nu daarmee bezighouden, dan komen wij misschien een klein beetje verder en krijgen we wat meer inzicht in de werkelijkheid.

U bent eeuwig, dus tijdloos. Die tijdloosheid bestaat voor uw gehele wezen, plus het geheel van uw mogelijk bewustzijn. Zolang u zich dus niet geheel bewust bent, leeft u ook niet geheel tijdloos, want elke ontwikkeling, die binnen het ego plaatsvindt, wordt ervaren als tijd.

Ruimte

Ruimte op zich is een fictie, want ruimte is iets wat ik bepaal aan de hand van mijn vermogen tot waarnemen en bewegen. Maar mijn waarnemen en bewegen zijn onvolledig. Op het ogenblik, dat mijn waarneming en beweging het tijdloze bestaan betreffen, is er geen ruimte. Dan kun je niet eens zeggen: Hier is een punt. Dan zeg je gewoon: Er is niets. Er is alleen maar ervaring van leven, een enorm aantal voorstellingen, maar je kunt niet zeggen waar ze precies thuis horen.

Nu zal een mens in wezen tijdloos zijn en hij is niet in ruimte bepaalbaar. Hij denkt zelf dat hij het wel is. Nu komt er een ogenblik, dat zijn denken een beetje wordt uitgeschakeld. Op dat moment kan hij willekeurige tijds- of ruimtelijke belevingen doormaken, die niet stroken met wat volgens hem nu de werkelijkheid is. Nu is de vraag; Waarin is het verschil gelegen tussen die innerlijke belevenissen en die uiterlijke werkelijkheid?

De uiterlijke werkelijkheid wordt voor de mens - en in zekere mate ook voor de geest, zeker in een vormenwereld - bepaald door de wetmatigheden waaraan hij zich onderwerpt zonder zich daarbij af te vragen - let wel - of die wetmatigheden werkelijk bestaan of in feite maar een fictieve fixatie van waarden betekenen om voor hemzelf het bestaan gemakkelijker te maken?

Nu stel ik uitgaande van de werkelijkheid van ons wezen zijn alle dingen eigenlijk onbepaalbaar. Ze zijn er, maar je kunt niet zeggen dat ze ergens in ruimte of ergens in tijd

bestaan. Ze zijn er gewoon. Een mens die droomt, bevindt zich ongeveer in dezelfde toestand. Een mens die helderziend waarneemt, bevindt zich eigenlijk ook in een soortgelijke toestand. De man die een visioen ziet al helemaal. Daarin ligt meteen een mogelijk bewijs voor mijn stelling en daarnaast - en dat is naar ik meen ook wel interessant - een aanwijzing hoe wij ons besef van deze werkelijkheid kunnen hanteren.

Als u een visioen ziet, dan ziet u een beeld dat onveranderlijk schijnt te zijn. U heeft dus geen invloed of althans geen directe invloed daarop. Die voorstelling kan in het heden liggen, maar dat kunt u nooit met zekerheid zeggen. Er was eens iemand die droomde dat de wereld zou vergaan op 1 april, maar hij wist niet in welk jaar. Daarom heeft hij er elk jaar op gewacht, totdat hij overging en ontdekte dat zijn beeld van de wereld was vergaan op 1 april, omdat hij plotseling de eindigheid van alle verschijnselen ging verwachten. Dat was, denk ik, de meest kosmische aprilmoop die er ooit is uitgedacht. Die man kon niet zeggen, zelfs al wist hij de dag te bepalen, in welk jaar. En dat zien wij nu met elk visioen.

Of wij ons nu bezighouden met de Openbaringen van Johannes of met de helderziende waarneming van de heer Piet Paaltjes, het komt allemaal op hetzelfde neer. De voorspellingen uit de Openbaringen zullen wel waar worden, maar wanneer? De symbolische aanduidingen zijn allemaal zinvol, maar alleen indien wij de zin van die aanduidingen kunnen begrijpen. En dat betekent dat degene die ze beleeft zich bewust moet zijn van een totaal aan waarden die in hem bestaan, want hij kan de symbolen niet meer vertalen in de termen van zijn gewone dagelijkse bestaan. Daardoor is het visioen zinloos daar het geen bepaalbare toekomst weergeeft. Het is een onbepaalde zekerheid, die ergens te enigerlei tijd zal optreden. En daar zitten we maar mee.

Een mens die droomt heeft ook een visioen. Nu denkt hij dat het dichtbij is. Hij denkt dat hij het begrijpt. Maar wat heeft hij in feite geconstateerd? Iets van een innerlijke werkelijkheid. Maar is die innerlijke werkelijkheid dan aan tijd gebonden? Is die ruimtelijk bepaalbaar? Neen, want het werkelijke wezen van de mens is kosmisch dus gelijktijdig niets en alomtegenwoordig. Het wezen van de mens is eeuwig dus gelijktijdig tijdloos, in tijd niet zonder meer bepaalbaar. Toch zijn er heel veel mensen voor wie dergelijke visioenen een grote betekenis hebben. Om daaraan zin te geven, moet men iets begrijpen omtrent het wezen van een visioen. En nu neem ik even aan dat het een echt visioen is. Niet de semi-hysterische namaak van iemand, die in zich een openbaring produceert waaraan hij vervolgens zelf gelooft omdat hij anders zichzelf ongeloofwaardig gaat vinden.

Als ik een echt visioen ontvang, dan is het altijd een relatieweergave tussen een voor mij mogelijk bewustzijn dat nu misschien nog niet bestaat en een bepaald ervaren - mogelijk ruimtelijk - dat voor mij nu niet werkelijk is, maar die beide deel uitmaken van de werkelijke persoonlijkheid die ik ben en daarin gemanifesteerd aanwezig zijn. Ik haal dus gewoon een stukje uit mijzelf. Dat stukje beleef ik. Dat stukje geeft mijn beleven van de buitenwereld weer, inderdaad .

Maar het geeft niet aan op welk ogenblik mijn beleven en mijn bewustzijn zover zijn gevorderd dat wat ik nu in een visioen uitdruk voor mij een waarheid wordt, in de wereld buiten mij. Dat is iets waar de mensen heel vaak aan voorbij lopen.

Een ander voorbeeld. Iemand zegt: Ik weet het zeker, Op 7 juni over 8 jaar vergaat de wereld. Die man overlijdt 8 jaar later op 7 juni. Hij heeft gelijk gehad. Voor hem bestaat de wereld niet meer. Maar dat wil niet zeggen, dat voor ieder ander precies hetzelfde geldt. Dat is ook een les, die we hieruit moeten trekken.

Wij kunnen voor onszelf met zekerheid zeggen, dat uit het visioen bepaalde omstandigheden voor ons te enigerlei tijd zullen optreden. Maar wij kunnen niet vertellen dat het voor een ander precies hetzelfde zal zijn. En daar zit de grote moeilijkheid, indien wij te maken krijgen met auguriën (voorspellingen) e.d. die in feite op een uitschakelen van de normale tijdruimtelijke relatie berusten. Laten we nu eens kijken wat er gebeurt, als een mens droomt. Dat is ook interessant.

Als een mens droomt, tracht zijn onderbewustzijn een compensatie te vinden voor de spanningen, die in het dagelijks leven voor hem zijn gerezen, zodat door die compenserende

spanningen het voor hem mogelijk wordt zijn dagelijkse spanningen weer op te nemen. Ik vind het eigenlijk een droeve situatie voor een mens, als dat zo is, maar het zou kunnen zijn. Ik zou eerder zeggen:

In een droom erkent de mens de betrekkelijkheden van zijn ogenblikkelijke visie op het bestaan. Daar hij deze in zijn droom erkent, zal hij handelen alsof de wetten, die normaal voor hem schijnen te gelden, niet aanwezig zijn. Hierdoor komt hij tot een veel sterkere uitdrukking van zijn innerlijke toestand, maar vooral van zijn noodzaak om bewust te worden. Als je dus droomt, moet je niet zeggen: Dat is waar, want het is niet waar. Stoffelijk niet. Maar aan de andere kant, moet je je wel afvragen; In hoeverre gelden daar bepaalde wetten? Want in mijn droom gelden ook regels. Als ik de regels, die in mijn droom gelden, vergelijk met de normale regels van mijn dagelijks bestaan, dan zal ik daaruit kunnen afleiden wat er in mijn persoonlijkheid aan niet geuite mogelijkheden nu aanwezig is.

Buiten ruimte en buiten tijd wil zeggen vanuit menselijk standpunt niet mogelijk. Als ik dan stel, dat dit menselijk gezien onmogelijke bestaat, dan zeg ik daarmee gelijktijdig dat de menselijke waarden en waarderingen op zichzelf maar zeer beperkt zin hebben. Wij kunnen nog een stap verdergaan.

Op het ogenblik, dat ik de betrekkelijkheid besef van al mijn nu erkende waarden en eveneens de betrekkelijkheid van alle belevingen voor zover ik die baseer op buiten mij bestaande waarden, zal ik mij eerder richten op mijn eigen vermogen. In dit vermogen zal ik ontdekken dat alles wat ik in mijn leven nastreef, in mij wel degelijk bestaat en te verwezenlijken is. Op het ogenblik, dat ik de wereld naar binnen breng, sta ik niet meer voor het onbereikbare. Ik schakel de regels en wetten uit waaraan ik pretendeer mij te houden. Alle wetten en regels, die in de stoffelijke wereld bestaan - van de zuiver natuurkundige en biologische af tot de meest moralistische toe - zijn betrekkelijke regels wier bestaan ons leven bepaalt omdat wij het onaantastbare bestaan van die regels zonder meer aanvaardden.

Op het ogenblik, dat ik een of meer van de in de wereld buiten mij algemeen aanvaarde regels van mogelijkheid en wetmatigheid niet meer erken en dit erkennen weet uit te breiden tot mijn innerlijk bewustzijn (dus niet naar buiten toe zeggen: ik geloof het niet, terwijl je in jezelf denkt dat zou waar kunnen zijn) ontsnap ik aan de beperkingen van een dergelijke regel. Dat heeft het voordeel dat ik een veel grotere vrijheid van zijn en handelen gewin. Het heeft het grote nadeel dat ik mij op deze wet of regel ook nimmer meer zal kunnen beroepen.

Nu zegt u waarschijnlijk Wat is dat nu weer voor een rare opmerking. Neem als voorbeeld zwaartekracht. Er was eens een man die zei: Zwaartekracht bestaat niet. Toen hij het werkelijk geloofde, bestond voor hem de zwaartekracht niet meer. Vanaf dat ogenblik dobert en zweeft hij. Hij zou graag op een plaats op aarde blijven vastkleven, maar dat kan alleen, indien hij zich daar stevig aan vasthoudt, daarin gelooft hij nog wel. De zwaartekracht zonder meer houdt hem niet meer beneden. Dientengevolge is het voor hem het eenvoudigst om tamelijk hoog te springen en in de atmosfeer te rusten, terwijl de aarde onder hem voorttoelt.

Een krankzinnig verhaal. Misschien. Maar is het niet even krankzinnig dat wij geloven dat leven en dood worden bepaald door vaste mechanismen?

Als een mens zegt: Mijn cellen worden niet ouder en hij gelooft daar werkelijk in, dan worden die cellen niet ouder. Dat wil zeggen, dat elke cel geheel wordt vernieuwd, alle afval op de een of andere manier wordt verwerkt. Zo iemand blijft jong. En als hij dat nu werkelijk heeft geleerd, dan wordt hij steeds ouder en naar men hoopt wijzer en dan wordt hij een Meester. En als hij eenmaal Meester is, ontdekt hij dat het continueren van het bestaan door ontkenning van de dood niet zinvol is, omdat namelijk de beperkingen van het stoffelijk bestaan toch teveel zijn om daarin een volledige ontplooiing van je persoonlijkheid mogelijk te maken.

Er zijn mensen die zeggen: Ik wilde dat ik eeuwig kon leven. Ik wil niemand zijn liefhebberijen ontnemen, maar altijd weer hetzelfde gezeur wordt vervelend. Steeds weer een revolutie, een evolutie progressiviteit, behoudzucht, nieuwe wetenschappelijke ontwikkelingen, nieuwe wetenschappelijke stommiteiten en dat blijft zo maar doorgaan, er komt geen einde aan en de zin van het leven komt niet dichterbij. Dus ben je eigenlijk geen stap verder gekomen.

Wat ik echter nu zit te beweren is iets heel anders. Ik zeg namelijk niet dat de dood zonder meer overwonnen kan worden. Ik zeg, dat de dood en elke schijnbaar onvermijdelijke toestand of situatie berust op een illusie. De illusie dat er wetten zijn die ons werkelijke en gehele wezen kunnen regeren. Ontkennen we die wetten met geheel ons wezen, dan kunnen ze ons niet aantasten. Want ook voor de wetten, die in de wereld rond ons zo'n grote rol spelen, worden wij op het ogenblik dat wij hun onwezenlijkheid erkennen onbepaalbaar en daarmee ongrijpbaar. Er zijn veel mensen, die dat graag zouden doen t.a.v. de belasting. Maar het gekke is iemand, die op zo'n manier aan de belastingen wil ontkomen, moet geloven dat er belastingen bestaan. Maar als hij gelooft dat er belastingen bestaan, gelooft hij dat er een belastingplicht is. Dientengevolge erkent hij zijn streven als een poging om te ontkomen aan een bestaande verplichting, die innerlijk gezien een wetmatigheid vormt. Daarom kan hij zich daaraan niet onttrekken.

Indien ik geloof in God in een bepaalde vorm en in eigenschappen en wetten van die God, dan wordt hierdoor mijn mogelijkheid en vermogen in de kosmos bepaald. Het betekent, dat ik in ruimte en in tijd beperkt zal zijn volgens mijn erkenning van die God en de werkingen van die God. Erken ik dit nu niet meer, dan valt die bepaling weg en daarmee de beperking, die ik mij onbewust heb opgelegd. Het wordt tijd om het een en ander nog wat praktischer te stellen, want u weet nu ongeveer waar het om gaat.

Er zijn een aantal dingen in je bestaan als mens, die je niet werkelijk kunt ontkennen. Als een mens moet zeggen: "Ik ben niet hier, dan is hem dit onmogelijk, omdat de erkenning: ik ben hier" gelijktijdig een erkenning is van ik besta. De meeste mensen kunnen hun erkenning van zijn bestaan niet losmaken van een plaatsbepaling.

Een mens denkt ik ben, zo oud. Dat is een zeer relatief begrip en dat weet iedereen ook wel. Maar de erkenning van die ouderdom is tevens de erkenning van wat achter je ligt. Op het ogenblik, dat je hetgeen achter je ligt ontkent, kun je niet oud zijn. Dit betekent, dat wij in feite beperkt zijn door onze behoefte om onszelf op de een of andere manier te bevestigen en uit te drukken zowel in de wereld om ons heen als ook tegenover onszelf.

Er zijn echter vele regels en wetten die we wel erkennen, maar die eigenlijk niet essentieel zijn voor ons persoonlijk bestaan. Die wetten kunnen wij ontkennen zowel innerlijk als naar buiten toe. Op het ogenblik, dat wij dit doen, ontstaat er misschien wel een conflict met de maatschappij - u moet niet denken dat, het geheel zonder moeite gaat - maar de beperkingen, die in een dergelijke wet gelegen zijn, vallen dan ook weg. Het ego is in staat door ontkenning van begrenzingen (van ruimte, van tijd of andere) zijn vrijheid zover te vergroten dat het in staat is een groter deel van eigen wezensinhoud in de wereld tot uiting te brengen en in weerkaatsing die wereld te ontdekken.

Nu zullen er mensen zijn die zeggen: Er moet toch goed en kwaad zijn. Dat is er ook. Het is wel een erg persoonlijke zaak, maar het is er nu eenmaal. Goed, is datgene waarin ik mijzelf kan erkennen. Kwaad is datgene waarin ik mijzelf vrees te verliezen. Er zijn mensen, die denken; Dit of dat zou ik graag doen. Het is natuurlijk verkeerd of slecht, maar op dat ogenblik hebben ze voor zichzelf de volledige verwezenlijking onmogelijk gemaakt. Elke poging tot verwezenlijking brengt consequenties met zich mee die zij nu niet kunnen overzien, omdat ze door het aanvaarden van een deel van een wet (al is het maar de wet van goed en kwaad) gelijktijdig daarbijbehorende consequenties hebben aanvaard, of zij die nu bewust beseffen of slechts onbewust met de wet hebben aanvaard.

Als ik dit allemaal zo tot uiting breng, dan is het eerste wat een mens nodig heeft om tot werkelijk inzicht te komen te begrijpen wat zijn mogelijkheden zijn en wat hij zelf is, het uitzoeken van al die dingen waarin je eigenlijk tegen wil en dank gelooft; de regels en wetten, die ergens schijnen te zijn en waaraan je je toch onderwerpt. Probeer eerst het bestaan van dergelijke regels en wetten te ontkennen. Handel alsof die regels en wetten er niet waren. Doordat je ze voor jezelf ook innerlijk niet hebt erkend en niet hebt beleefd, zul je een veel grotere vrijheid van handelen en beleven krijgen.

Als je denkt aan tijd, dan beperk je jezelf ook. Als je daarentegen je eigen begrip van tijd – dat is voor een mens misschien wel mogelijk - kunt herleiden tot een persoonlijke tijd, een persoonlijke opeenvolging van belevingen, dan maak je je sterk en onafhankelijk van het

tijdsbegrip en het tijdsverloop zoals het buiten je bestaat. Voor anderen reageer je nog in die tijd. Maar daar je innerlijk besef niet meer gebonden is aan allerlei tijdssequenties die o.m. de synapsen van het zenuwgestel bepalen e.d. kom je tot een versneld reageren waar dit, voor het "ik°" noodzakelijk is en gelijktijdig ben je eigenlijk uitgeschakeld, reageer je helemaal niet waar dit voor het "ik°" onbelangrijk is. Je houdt op die manier meer tijd over om werkelijk jezelf te zijn. Het onbelangrijke wordt voor een groot gedeelte uitgeschakeld. Daarnaast win je aan kracht, want doordat je eenvoudig niet meer reageert op regels die voor jou niet bestaan, ook als de wereld zich daarmee bezighoudt, houd je energie over, om sneller en intenser te reageren op die punten welke ook van belang zijn.

Hoe zit het nu met kracht?

Kracht is altijd een heel belangrijk ding voor een mens. Kracht, vermogen, drukt voor hem ook nog macht uit. Het betekent vrijheid. Het betekent een zekere mate van heerschappij en beheersing. Het is eenvoudig een los komen te staan van de beperkingen die voor een ander gelden. Als ik aanneem, dat mijn krachten beperkt zijn, dan zijn ze beperkt. Om u een voorbeeld te geven:

Molière schreef: *Le malade imaginaire*. Hierin zien wij iemand die voortdurend lijdend is en die veel minder is en doet dan hij zou kunnen zijn en zou kunnen doen, omdat hij aanneemt dat hij minder kan en zijn energie in feite verspilt in het benadrukken van zijn onvermogen in plaats van die te exploiteren voor de uiting van zijn mogelijkheden. Er zijn heel veel mensen die precies hetzelfde doen.

Als ik iemand wil genezen, dan is het besef dat ik hem kan genezen voldoende om de genezingsmogelijkheid te scheppen zolang de ander die maar aanvaardt. Als ik geloof dat ik niet ziek ben, dan zullen aanwezige ziekteverschijnselen sneller verdwijnen en ook minder invloed hebben op mijn wezen. Lichamelijk zal die ziekte misschien enige tijd voortbestaan - de stof is traag - maar ze verdwijnt. Geloof ik dat ik ziek ben, terwijl ik dat niet ben, dan wordt mijn lichaam ziek en het wordt steeds zeker. Anders gezegd: Houd er rekening mee dat wat je denkt (datgene waarmee je van binnen bezig bent) wel degelijk bepalend is voor je lichamelijk welzijn en zelfs voor je mogelijkheden t.a.v. de buitenwereld. Maar als we dat t.a.v. de gezondheid zeggen waarom dan niet t.a.v. God?.

De mensen zeggen God kan door mij niet spreken. Als ze dat zeggen, dan gebeurt dat zeker niet. Er zijn ook mensen die zeggen: God moet tot mij spreken. Daarbij stellen zij zich in de plaats van God. Zij kunnen hoogstens tot zichzelf spreken, maar God kan tot hen niet spreken, want die dwang ligt eenvoudig buiten de mogelijkheid. Het is een tijdsdwang, een reactiedwang. Dit kan niet bestaan. Maar de mens kan zeggen: Ik leef in een wereld waarin God vrijelijk tot mij kan spreken en ik vrijelijk tot God. Dan is hij niet voortdurend bezig om met die God te spreken. Hij zit ook niet voortdurend te luisteren, want hij zegt: Als God mij nodig heeft, zal Hij mij wel roepen. Hij accepteert het. Als er een kosmische impuls komt die op enigerlei wijze vergelijkbaar is met het beeld van God in die mens, dan zal hij deze ervaren. Het zal hem een boodschap zijn. Hij zal op die kracht, die boodschap kunnen reageren. Hij zal daarom de werking van die kracht, zoals ze voor zijn wezen kenbaar is, kunnen wijzigen. De mens kan wandelen met God. Precies zoals Adam gedaan moet hebben.

Wandelen met God is mogelijk, indien wij beseffen dat wij wandelen met God. Zelfs in de oude legenden staat het duidelijk; Adam en Eva schaamden zich. Met andere woorden, ze hadden het scherm dicht gedaan. Voor hen was God alleen nog maar een kracht die tot hen kon spreken, maar zij hadden niet meer de gedachte dat ze eenvoudig tot die God en met die God konden gaan. Daar heb je het; beperking van mogelijkheid.

De mogelijkheid op zich is niet bepaalbaar. Als je wilt zeggen: Wat is de kans dat iemand met God spreekt, dan is dat onbepaalbaar. Dat weten wij niet. Want we weten niet wat deze mens in zich beleeft en ervaart. Wij weten niet wat zijn beeld van God is. Wij weten niet welke kosmische waarden en impulsen tijdloos of tijdgebonden hij als God zal beleven. Maar we kunnen wel zeggen dat het voor de meeste mensen onmogelijk is te wandelen met God.

Als we nog een stukje verdergaan, zouden we dan niet zeggen. God kan door ons spreken. Gods kracht kan op ons inwerken. Datgene wat wij denken en geloven bepaalt wat wij als

kracht uit God in ons ervaren. Dat wil niet zeggen dat wij altijd gelijk krijgen met onze wensen. Er was eens een mannetje, dat naar de stad ging en riep: "Bekeert u of uw stad zal ondergaan". Die man heeft een enorme spijt gehad dat de mensen naar zijn woorden hebben geluisterd, want hij zat onder zijn palmboompje te wachten tot de stad zou vergaan, maar de stad verging niet. In dit bijbelse beeld zie ook weer wat er gebeurt.

Als ik een conditie stel, schep ik een wet. Elke conditie die ik stel in en vanuit mijzelf - of ik dit nu God noem of wat anders - is voor mij bindend in mijn relatie tot de wereld. Indien ik al mijn bindingen met de wereld ervaar als komende uit God of uit het onbepaalde of uit wat dan ook, en voor mijzelf daaruit steeds een positieve en harmonische relatie met de wereld stel, dan maak ik deze hierdoor waar. Want ik ben nu onaantastbaar geworden voor degenen die de harmonie weigeren. Ik respondeer alleen op harmonie. Op den duur wordt die harmonie voor mij de enige werkelijkheid.

Maar als ik die werkelijkheid heb geschapen en ze is door mij eenmaal beleefd en erkend, dan is ze niet meer aan tijd gebonden. Ze ligt ook niet meer in een plaats opgesloten. Dan is ze in wezen zelf onbepaalbaar geworden, omdat ze - hoe ik mij het bestaan ook voorstel, waar ik ook verschijn - altijd als deel van mijn wezen in verschijning treedt, daar ze mijn relatie ten aanzien van al het zijnde bepaalt.

Leer aan te voelen wat voor u juist is zonder u daarbij te beroepen op redelijkheid of onredelijkheid. Stel, dat het aangevoelde uzelf evenals de wereld bepaalt. Als u aanvoelt dat de wereld ziek is, dan scheidt u een vergelijkbare reactie in u. Dat wil zeggen; Indien ik uitga van de werkelijkheid van de wereld, dan moet ik ook uitgaan van de werkelijkheid van mijzelf als deel van die wereld. Als ik dan iets stel omtrent de wereld, dan stel ik het ook omtrent mijzelf. Stel ik "de wereld is ziek", dan stel ik dat ik zelf ergens ook ziek ben. Stel ik, dat de wereld gezond is, dan zullen de feiten mij een tijdlang schijnbaar ongelijk geven. Indien ik echter innerlijk daaraan geloof, zal ik alle positieve waarden erkennen, maar ik zal zelf ook gezond worden.

Dat wil zeggen, dat een groot gedeelte van de misstanden verdwijnen. Niet omdat ze veranderen, maar omdat hun betekenis en daarmee hun inhoud in de relatie mens - wereld verandert. Dat is waar het hier om gaat.

Zoek van uit dit gevoel steeds naar een intensivering van alles wat positief is, wat een bevestiging betekent van uzelf en andere dingen. Als u dat heeft gedaan, besef dat u daarmee een wet heeft gesteld die u en de wereld waarin u leeft beheerst. Op den duur zult u ontdekken dat tijd veel minder belangrijk wordt. Omdat tijd minder betekenis krijgt, heeft u meer tijd, zoals een mens zou zeggen. In feite betekent het, dat u door de tijd minder wordt beheerst en dat het de voltooiingsdrang is die uw tijdsduur bepaalt in b.v. een stoffelijke wereld niet meer het tellen der dagen.

Geloof niet meer in ruimtelijke beperktheid. Dat is voor een mens misschien het moeilijkste dat hij zich kan voorstellen. Begin je maar voor te stellen, dat er in jou iets is wat niet gebonden is aan een plaats in de ruimte, maar dat je overal waar je dat wilt kunt waarnemen. Door dit voor jezelf te stellen vergroot je je vermogen tot waarnemen, ook al zul je die belevingen voorlopig waarschijnlijk vertalen als vormen van uittredingen, visioenen of droombeelden. Je zult daarnaast steeds meer ontwikkelingen gaan zien die ook in tijd niet definieerbaar zijn. Besef, dat dit geen dingen zijn die nu waar moeten worden, maar dat alle ervaringen die je op deze manier hebt opgedaan je verhouding tot de wereld gaan bepalen.

Als je droomt dat morgen de wereld vergaat, dan betekent dat niet dat de wereld werkelijk vergaat. Het betekent wel, dat de wereld zoals jij die kent op dat ogenblik vergaat dat je je dus moet losmaken van allerlei bindingen en gevoelens van verplichting tegenover die wereld. Dan alleen kun je voortgaan.

Als je droomt dat je gevangen bent, dan moet je beseffen dat die gevangenschap door jezelf wordt bepaald. Indien je die gevangenschap niet aanvaardt, is er geen gevangensmuur die je kan tegenhouden. Als je als mens denkt, dat je stoffelijk die beperking niet kunt overwinnen, dan zal toch je geest kunnen uitgaan en al datgene kunnen opbrengen wat je buiten die

gevangenis in de wereld wilt waarnemen, wilt waarmaken. Op die manier kun je een veel grotere evenwichtigheid bereiken. En dit alles betekent:

Een mens, die begint los te komen van de door hemzelf gestelde begrenzing, die steeds minder ruimtelijk gebonden, ook niet aan tijd gebonden is, kan met zijn bewustzijn steeds grotere delen van het bestaan bestrijken. Hierdoor zal zijn wezen minder beperkt beleven. Het komt dan als vanzelf in een toestand van verhoogd of kosmisch bewustzijn waarbij de samenhangen van ruimte en tijd geen rol spelen, maar het geheel van het gebeuren, daar alle tijden en in alle ruimtelijke punten denkbaar samenvloeien in de persoonlijke reactie op een AL, dat schijnbaar chaotisch voortdurend van vorm verandert, maar dat qua sfeer en wezen gelijk blijft.

Dit is dan een kosmische bewustwording en dit is gelijktijdig de benadering van een werkelijkheid, die bestaat achter ruimte en tijd. Het is een doordringen in het menselijk onbepaalbare waarin gelijktijdig meer werkelijkheid beleefbaar wordt dan voor een mens voorstelbaar is.

Onthoudt u tot slot een ding; Als er in een zeedijk een gaatje komt (van een beetje begrip van uw kant) zo groot dat er een druppel water doorheen kan, dan is die hele dijk binnen korte tijd niets meer waard. Dat is met ons besef precies eender.

Ons besef van onze wereld en onze werkelijkheid is een dijk, die staat tussen ons en een werkelijkheid waarin tijd en ruimte niet bestaan, althans geen waarderingsrol meer spelen. Als wij op een punt zover komen dat we dit tijdloze ervaren (deze omschakeling van uiterlijkheden op innerlijke resonantie)tot stand kunnen brengen, dan krijgen wij steeds meer. Of zoals een Zweeds denker eens zei:

"Als ik een druppel proef van de eeuwigheid, dan ben ik aan alle tijd ontrukkt." En dat is nu precies wat ik heb getracht te betogen.

Er is wat u noemt nog een hogere werkelijkheid. Maar op het ogenblik, dat iets van die hogere werkelijkheid voor u inderdaad werkelijkheid is, betekent dat gelijktijdig, dat u gaat behoren tot die hogere werkelijkheid en dat niets van de lagere wereld u meer kan deren. U bent er niet meer aan onderworpen.

WOORDEN VAN MEESTERS

Als wij zeggen Meester, dan bedoelen wij iemand wiens bewustzijn zodanig anders is dat wij niet kunnen begrijpen hoe zo iemand toch mens is en zo denkt en zo leeft. Er zijn er in de loop van de menselijke historie zeer velen geweest. Van verschillende van hen wil ik zonder verdere aanduiding hier enkele citaten geven, eventueel voorzien van commentaar.

"Meester, is sterven mogelijk?" vroeg de leerling.

"Sterven is onvermijdelijk", zei de Meester, "omdat gij u afvraagt, of het mogelijk is. Want datgene waarvan wij niet zeker zijn, maken we waar. En datgene waarvan wij zeker zijn vergeten we tot het voor ons niet meer bestaat."

Het is misschien een simpele manier om het te benaderen, maar klopt het niet ergens met wat die andere Meester zei, toen hij eveneens door een leerling werd gevraagd, of er iets waar was van de hel, die de blanke predikers predikten. Deze Meester antwoordde daarop:

"Zij, die een hel prediken, maken een hel. Wie een hel maakt, leeft in een hel. Zo is er een hel voor een ieder die er in gelooft. Geloof hem dus niet, leerling. Geloof in de goedheid, die alle dingen samenbrengt in een en hetzelfde licht, in een en dezelfde waardigheid."

Toch zien de Meesters de wereld vaak anders dan de mens. Er is geen duisternis die niet zinrijk is. Want niet slechts in licht en duister tekent de grootheid van het bestaan zich voor ons af. Indien wij het licht ontkennen, zien wij niets. Indien wij het duister ontkennen ervaren wij niets. Maar waar wij ervaren en erkennen daar zien wij een werkelijkheid, die licht en duister omvat en zo ons de vreugde van volledigheid doet beleven. Dat is begrijpelijk. Tegenstellingen zijn niet zo belangrijk. Maar zonder die tegenstellingen zouden wij niet ervaren. Wij moeten ons bewust zijn van het Hogere voordat wij het kunnen beleven.

"Meester, zijt ge wel eens in de hemelen getreden?" Deze wijze, een Hindoe sprak:

"Ja, vele malen ben ik in de hemelen geweest en teruggekeerd op de wereld, omdat ik haar nog steeds zie als mijn taak. Daarom zwijg, leerling. Indien gij een kat omhoog werpt die niet meer terugkeert en zegt, zij is in de hemel, dan zullen de mensen tot die kat bidden. Maar ga werkelijk tot de hemel en keer terug en de mensen halen de schouders op, want zij kunnen niet begrijpen dat voor de wijze de wereld goed en belangrijk kan zijn.",

De leringen van een ander land en van een andere tijd houden zich ook vaak bezig met het offer. De mens gelooft in het offer en de Meester moet daarop reageren.

"Offeren," zo sprak de Meester, "is goed voor de mens die nog niet weet waaraan hij offert. Want door te geven wat dierbaar is, ontwaakt in hem het besef, dat hij verwachten mag wat hem dierbaar kan zijn. En zo bereikt hij altijd meer dan hij geeft. Maar hij, die niet gelooft in de noodzaak van het offer, omdat hij de werkelijkheid kent, voor hem is het offer een dwaasheid een symbool hoogstens waarmee hij anderen tevreden stelt, die zijn werkelijkheid nog niet begrijpen." Dit was iemand uit de Orde v. Melchizedek.

Een zeer interessant en m.i. ook zeer overtuigende uiting stamt uit een veel latere tijd. Het hoort thuis bij een van de moderne Meesters.

"Hoe kunnen wij de wereld liefhebben?"

"De wereld liefhebben is jezelf liefhebben. Want wie de wereld verwerpt, verwerpt zichzelf. Wie zichzelf verwerpt echter, kan niet aanvaarden wat er aan goed en licht in hem bestaat. Daarom zeg ik u: Heb de wereld lief ondanks alles, opdat gij het licht in uzelf kennende het licht moogt liefhebben dat ook nu in de wereld leeft."

Hier wordt naastenliefde niet gepredikt als Gods wil, maar als een natuurlijk iets. En het is opvallend, dat veel van de latere Meesters dan ook hun uitspraken geheel richten op een menselijke werkelijkheid. Gods wil is iets wat voor hen vaag en ver is, zoals een van de grootste Leraren van deze dagen eens zei:

"Als een mens zegt; de wil Gods, zo weet hij niet waarover hij spreekt. Want wie de wil Gods kent, kent God. En wie, God kent, is niet onderworpen aan de kleinheid van de wereld. Zeg daarom: Wat is het licht en het goede in mij? Want hij, die het licht en het goede dat hij kent waarmaakt en nastreeft, hij vervult de wetten van harmonie die voor ons in de plaats treden van een wil Gods, die wij niet kennen."

Typerend, vindt u niet? Typerend vooral door een benadering waarin het mysterie niet meer menselijk is en dichtbij. Aan een van deze laatste Leraren werd ook gevraagd wat hij dacht van Jezus Christus. Zijn antwoord was;

"Wanneer het Licht op aarde komt, moet je erkennen, wat in het Licht te zien is. Niet moet je de ogen sluiten, opdat je het Licht als God kunt aanbidden.

Hier wordt duidelijk gemaakt, dat het wezen en de aard van Jezus, waarover zoveel gevochten is eigenlijk niet belangrijk is. Belangrijk is wat Jezus zegt, wat Jezus is, hoe Jezus leeft. De mens, die zich daarmee bezighoudt in erkenning en zoeken naar harmonie, naar navolging waar dit voor hem mogelijk is, bereikt veel meer dan hij die bidt.

Ook een veel oudere Meester heeft eens wat zonderling gereageerd, toen een leerling hem vroeg : "Is het niet goed dat wij naar de tempels gaan en bidden tot de goden?" Hij antwoordde:

"Wie zo weinig doordrongen is van de werkelijkheid die in hem leeft dat hij tijd overhoudt om naar de tempels te gaan, laat deze bidden tot de goden waarvan hij niet weet, of ze bestaan. Maar hij, die weet wat de werkelijkheid is hij bidt niet tot de goden, maar hij spreekt met de werkelijkheid waaruit de goden zijn voortgekomen en sprekende daarmee beseft hij wat hij moet volbrengen op deze wereld, zelf werkend en niet betrouwend op de hulp van goden."

Een wereldbeeld. Een beeld van eigen werkzaamheid, van eigen vertegenwoordiging van het onbekende. Dat vinden wij steeds weer terug. Een Zenmeester eveneens sprekend over werkelijkheid zegt:

"Als je een kamer ziet en de ogen sluit, is ze pas werkelijk, als je daar doorheen kunt gaan alsof je de ogen open zoudt hebben. Als alleen werkelijk is wat je ziet, blijkt later dat je heel iets anders voelt."

Ongetwijfeld heeft hij groot gelijk. Probeert u het thuis maar eens, als u niet bang bent voor de schade. Kijk naar uw kamer, sluit de ogen en probeer te handelen alsof u normaal zou kunnen zien. U zult met verbazing ontdekken hoeveel obstakels er zich op onverwachte plaatsen op uw weg bevinden.

Zo is het met de kosmos, met de werkelijkheid. Wij denken dat wat wij zien en wat wij met onze rede kunnen omschrijven de enige waarheid van de kosmos is. Maar de werkelijkheid is toch eigenlijk alles tezamen. Elk deel van ons wezen moet zich in die werkelijkheid kunnen bewegen. Als dat niet het geval is, heeft het weinig zin.

Ik zou hier nog een drietal citaten aan toe willen voegen.

"Spreek van licht, indien gij het aanvaardt. En aanvaardende het licht, spreek van wat het u openbaart. En daar waar de openbaring voor u aanvaardbaar is geworden, vervul datgene wat ge zijt in het licht."

"Vraag niet: Hoe denken de mensen? Wat willen de goden? Wat bestemmen de normen? " (Nornen = noodlotsgodinnen)

"Vraag: Wat ben ik? Wie ben ik? Hoe ben ik? En wetend wat ge zijt, handel."

"Wie leeft draagt de dood in zich. Wie dood is draagt het leven in zich. Dit is een werkelijkheid. Maar hij die denkt, dat hij niet het tegendeel van hetgeen hij in zich draagt niet eveneens waarmaakt, hij is een dwaas, want hem ontgaat de volledigheid die in hem bestaat."

Sta mij toe dat ik dit nog kort uitwerk.

Als je denkt dat je goed bent, moet je ook kwaad zijn. Want hoe kun je weten wat goed is, als je niet weet wat kwaad is? Hoe kun je zeggen dat je deugdzaam bent, als je nooit gezondigd hebt? Hoe kun je zeggen dat je zondig bent, als je nooit deugden hebt bezeten? Alle dingen, die wij kennen en beleven, bestaan uit tegenstellingen, uit twee delen. Laten we dat eerst aanvaarden. Dan zullen wij niet meer beoordelen; dit is goed of dat is kwaad, maar wij zullen zeggen dit is een levensmogelijkheid. En uit die levensmogelijkheid zullen wij waarmaken wat voor ons de perfectie vormt. Wij moeten groeien naar het aanvaarden van het leven als een geheel met alle tegenstellingen en afzien van een poging om ons bestaan en het bestaan van anderen in een algehele eenzijdigheid van tegenstelling af te doen. Want daarmee verliest het zijn betekenis.

Wie leeft zal sterven. Dat is op aarde een waarheid. Maar wie sterft, leeft in de geest. Zo is sterven leven. Maar leven is ook een beetje sterven. Want wanneer je begint te leven, begin je te sterven. Dat wil zeggen dat, terwijl je stoffelijk ouder wordt de geest steeds dichterbij de werkelijkheid gaat komen en van daaruit meer kan gaan spreken.

De Meesters hebben het zo wijs gezegd. Maar ze hebben vooral duidelijk willen maken; een mens moet het geheel leven. Niet alleen de ene kant of de andere kant, maar het geheel. En in de erkenning van het geheel en alle mogelijkheden die er in en rond hem bestaan moet hij een bewuste keuze doen. Niet omdat ze goed is, maar omdat ze zijn juiste keuze is.

Dan zou ik kunnen afsluiten met een woord van een van onze geestelijke broeders. Deze maakte kenbaar - ik zet het om in woorden.

"Indien wij weigeren ons begrip van onszelf waar te maken, hoe zullen wij ooit kunnen beseffen wat werkelijkheid is?"

Ik zal streven. En indien mijn streven verkeerd blijkt, zo zal ik trachten opnieuw en anders te streven. Maar ik weiger mij van streven te onthouden uit angst dat mijn streven verkeerd zal zijn. Want slechts hij, die leeft volgens het beste begrip dat nu in hem bestaat, zal mogelijk beseffen hoe zijn taak op andere zaken kan bevatten."

Ik meen, vrienden, dat dit woord voor ons allen mag gelden. Zeker, innerlijke bewustwording is voor een mens belangrijk, maar zonder daad is ze waardeloos. Een daad, die wordt gesteld

zonder dat de innerlijke achtergrond daarin meespeelt, is eveneens betekenisloos. Slechts daar waar ons innerlijk besef en onze uiting een geheel vormen daar zijn wij op weg naar een waarheid, een werkelijkheid, die voor ons eeuwig blijvend en onveranderlijk zal zijn.

DIERBAAR

Wat kan mij dierbaarder zijn dan dat wat ik zelf ben en erken in een ander die is? Dierbaar is mij mijn wezen en dierbaar is al wat ik daartoe reken. Dierbaar is al wat ik daaromtrent verwacht, want waarlijk, dit is mij lief, omdat ik mijzelf lief ben.

Lach niet en zeg niet: Zoveel in de wereld moet ons dierbaar zijn.

Dat is dwaasheid. Dierbaar is dat wat in je leeft. Dierbaar is de werkelijkheid die je bent. Dierbaar is de wereld, dat is een projectie van jezelf.

Een mens kan je dierbaar zijn. Zeker indien je versmolten bent met die mens in de geest, anders is het een illusie. Een mens, een voorwerp, een streek, een land, een begrip kan je dierbaar zijn, maar dan toch vooral omdat het in je leeft, omdat wat je ziet jouw wezen is.

Waarlijk, wij hebben onszelf lief en wij zoeken onszelf in alles wat ons lief kan zijn. En eerst als wij beseffen hoezeer al wat wij liefhebben verbonden is met ons wezen, er deel van uitmaken, zullen wij niet treuren om de schijn van verlies, want wat je werkelijk dierbaar is verlies je niet. Het is deel van je onverbreekelijk met je verbonden. Het was immers deel van je op het ogenblik dat je het dierbaar noemde.

Vrienden, mogelijk is mijn beschouwing een andere dan de uwe, maar ik moest mijn begrippen weergeven, hoe beperkt zij ook mogen zijn. Indien uw wijsheid groter is, stel haar in de plaats van de mijne.

Indien gij zoekt naar wijsheid, vertrek van hetgeen ik u heb gegeven en zoek uw eigen weg. Want voleinding is iets wat ge alleen kunt vinden door zelf de weg der onvolmaaktheden te gaan, tot ge de voltooiing hebt gevonden.

HOOFDSTUK VIII - KOSMISCH BEWUSTZIJN

Als u begrijpt wat tijd kan zijn, als u begrijpt dat ruimte ook een variabele van het "ik" is, dan krijgt u een idee van wat kosmisch bewustzijn kan betekenen. Nu zijn daar heel veel verschillende benaderingen voor. Ik citeer:

"Als het "ik" zich groot voelt en in zich heel het zijn bevat, dan eerst weet het wat de kracht is die schept.

Hoe zijn de mensen er eigenlijk toe gekomen om die dingen op die manier uit te drukken en waar komt dat vandaan? Dat is toch ook belangrijk. Juist in een tijd als deze waarin bij heel veel mensen innerlijk de behoefte bestaat te groeien om een nieuwere, ruimere visie op het bestaan te krijgen is het belangrijk te weten waar komt dat vandaan.

Het is heel lang geleden. We moeten eigenlijk teruggaan naar Atlantis, want daar zijn de eersten die met uittredingsbelevingen werken. Maar laten we het iets dichterbij zoeken, ongeveer 8000 v. Chr. bij de geheimscholen van de Indische rijken. Daar ontstaan scholen die proberen de hemel te bereiken. Nu is dat niet zo moeilijk te begrijpen, als men ziet hoe die mensen denken. Voor hen is de hele kosmos een hiërarchie waar ergens achteraan de grote scheppende Kracht staat die verborgen blijft. Daaruit komt de Schepper voort, die dan in drie of vier gestalten kan optreden en daaronder staan laagje na laagje alle hemelgeesten, totdat we ten slotte terecht komen bij de doodgewone geestjes, die zich met de mensen mogen bezighouden.

Het denkbeeld om door te dringen in de richting van de natuurgeesten is eigenlijk vanzelfsprekend. De mens in die tijd zoekt naar kennis, naar macht, naar beheersing. In die confrontatie met het klein occulte gebeuren dat direct rond de mens plaatsvindt, raakt hij eigenlijk verstrikt in zijn waarnemingen. Het is heel eigenaardig dat iemand zegt, dat hij als de maan langs de hemel is gereisd en de wereld heeft zien slapen. Dat is zonder meer aanvaardbaar. Een mens kan uitgetreden boven de aarde uitgaan en er dan iets van zien.

Het is ook opvallend, dat deze kleine school en dat is, ik herhaal het nog eens, ongeveer 8000 v. Chr. niet over de aarde spreekt als een pannenkoek of als een vierkant dat wordt gedragen door een schildpad, maar het heeft over een bol die zijn weg zoekt in het onbekende. Deze groepering weet helemaal nog niet wat kosmos is, een woord en een begrip dat pas veel later ontstaat. Maar ze maakt kennis met een uitgebreide wereld waarbij je je eigenlijk voortdurend afvraagt: hoe hebben ze dit kunnen concipiëren? Hoe hebben ze iets kunnen begrijpen van planeten? Toch zijn er in hun geschriften aanwijzingen, al worden ze met godennamen aangegeven, dat ze iets wisten van de verhoudingen in het zonnestelsel.

Als we weer een paar duizend jaar overspringen, dan vinden we in China een dichter die iets vertelt waarin wij met onze huidige kennis een beschrijving van het atoom herkennen. Hij heeft het over planeten, die wervelen in een stofje dat wordt gedreven door de wind. Dus ook hier weer een erkenning eigenlijk van delen van de stoffelijke kosmos op een manier, die technisch en redelijk niet denkbaar is.

Deze openbaringen zijn waarschijnlijk door vele anderen herbeleefd. Er zijn zelfs hele procedures ontworpen alleen om in die toestand van uitgetredenheid te komen en waar te nemen over de gehele werelden te reizen tot buiten die wereld. En aan de hand van die systemen moeten er steeds meer mensen zijn geweest die zeiden: De grens is niet alleen kijken naar de aarde van een afstand. De grens is verder weg gaan en kijken wat er tussen mij en de aarde kan zijn. Zo ontstaat eigenlijk het eerste beeld van een kosmos als een enorm organisme.

De vergelijking gaat wat mank. Maar zo'n 3500 v. Chr. vinden we in de buurt van het huidige Peshawar een school waar letterlijk wordt verteld dat de kracht stroomt als het bloed door de

schijf waarin het lichaam van de kosmos berust. Doet u dat niet denken aan het Melkwegstelsel?

Die school spreekt over de enorme kracht van het denken, die met flitsen uit het centrum tot aan de randen gaat. Er is zelfs iemand, die de vergelijking maakt tussen Melkwegstelsel en wat wij een reuzekwal zouden noemen. Hier zijn dus werkelijk mensen aan het werk die ver in de kosmos zijn doorgedrongen.

Ze proberen ook nog goden te pakken te krijgen. Nu bestaan de goden niet zoals zij zich die voorstellen. Als de mysticus vertelt en dat gebeurt nogal eens dat hij die goden heeft ontmoet, dan is dat hoogstens een astraal beleven, het zien van iets wat de mensen zelf met hun gedachten hebben geprojecteerd. Maar als het verdergaat dan vinden we heel vreemde verhalen. Ik citeer weer uit de Indische overleveringen en geschriften.

"Er is een wereld, die is als voortdurend gekleurd glas. Het licht valt in duizend kleuren binnen. En ofschoon je weet, dat je in een vertrek bent, lijkt het of je alle werelden tegelijk kunt zien." Een vrije vertaling. Hier zegt dus iemand: Ik zie vele verschillende werelden in vele verschillende kleuren. Dit gaat al heel erg de kant uit van de directe bewustwording, de directe verlichting.

Zo komen ze langzaam maar zeker tot het begrip dat er een grondkracht moet zijn, een grondtrilling die alles beheerst. Voor deze mensen wordt dat de Adem van Brahman, de geheimzinnige kracht die het AL uitstuwt en weer in zich opzuigt. Er is zelfs een mysticus (200 na Chr.) die zegt;

"De Onkenbare of Onzienbare (beide vertalingen zijn mogelijk) ademt ons uit en neemt ons tot zich terug. Wie zal bepalen hoe zijn ademhaling verloopt." Heel aardig. Alleen, de man had daarmee een argument tegen anderen die zeiden, dat de wereld op een bepaald punt ten einde moest gaan, want dan zou Brahman haar weer in zich terugnemen.

Laten we kijken wat Egypte daarmee doet.

Egypte denkt magisch. Magisch denken is altijd weer een beetje anders. Toch merk je zelfs in die heel vroege half Nubische mystiek van Egypte dat deze leringen daar zijn doorgedrongen. Hoe, dat kunnen we niet bepalen. Het zijn mensen geweest die vergelijkbare ontwikkelingen hebben doorgemaakt. Maar hoe komen ze dan aan precies dezelfde procedure als degenen in India? De kans lijkt mij groter dat er op de een of andere manier een wisselwerking heeft bestaan tussen bepaalde priesters of mystici van het heel vroege Egypte en de magiërs of mystici van Zuid-Azië. Deze mensen gaan het begrip verder ontleden. Voor hen wordt het kosmisch bewustzijn uitgedrukt in machtwoorden. Dat is magisch denken. De formule moet juist zijn, want de formule is het ding.

Wat zegt de beroemde papyrus die wordt toegeschreven aan Thoth, later aan Hermes Thoth, maar Thoth was de godheid.

"Als ge het eerste blad leest" (dat staat er letterlijk), "dan kent ge de woorden van macht. De geesten van de elementen zullen u gehoorzamen. Gij zult de dieren doen gaan naar uw wil. Gij zult de aarde doen beven of stilstaan. Gij zult zelfs de kracht bezitten om mensen te doden of te doen herleven." Maar als je de tweede papyrusrol hebt gelezen, dan "Kent ge het Grote Woord en kunt ge de zon uitdoven of weer ontsteken naar believen. Gij kunt de aarde te gronde doen gaan en haar opbouwen naar uw wil." Nu klinkt dat natuurlijk krankzinnig vanuit een modern standpunt. Maar als je bezig bent met de ontwikkeling van het denken, dan is hier iets bijzonders aan de hand. Hier zijn mensen die zeggen: Er bestaat een begrip. Dat begrip is de macht. Er is hier een kennis die voor ons beleefbaar is.

Dan vraag je je af, waarom ze dan nooit de tweede papyrusrol hebben gelezen? Want laten we eerlijk zijn, als ooit een Egyptenaar die papyrus had gelezen, dan zou de hele wereld allang naar de knoppen zijn. (Dat is tegenwoordig precies hetzelfde, knoppen zijn er wel, we wachten alleen op degene die erop durft drukken.) Het concept dat erachter ligt is dan ook een ander. Het is niet het concept van het machtwoord, maar van de beleving die in het woord wordt uitgedrukt.

Nu zijn er verschillende wijsgeren. Menopteth was er een. Hij is een tijd leider geweest van het woestijnklooster van Isis. Dat was iets bijzonders. Deze wijsgeer omschrijft het zo

"Wanneer mijn adem zich vermengt met de adem van de Lichtende" (kennelijk bedoelt hij daar iets meer mee dan de zon), "dan ken ik zijn gedachten en Hij kent mijn willen en beide zijn een." Dat gaat de kant uit van het kosmisch bewustzijn, absoluut. Dat gaat heel wat verder dan het stilletjes in jezelf zoeken, of je misschien God kunt vinden. En zodra je een kaarsje hebt aangestoken, zeg je: Kijk, daar is een lichtje, daar is God. Er zijn veel mensen, die het kaarslicht vereren in deze dagen.

De werkelijkheid van deze mystici is voornamelijk het eenworden met het Al. Kosmisch bewustzijn is voor hen een vervagen van grenzen. Dit idee van versmelting zullen we later terugvinden bij bepaalde Griekse filosofen. In de Stoa's werd er heel veel over gesproken. Daar waren filosofen die erop los filosofeerden, maar in vele gevallen zeiden ze niet wat ze meenden, doch datgene wat ze meenden dat anderen wilden horen. Per slot van rekening was het voor hen belangrijker om gehoord te worden dan om te denken. Dat is ook weer begrijpelijk, want hij die werd gehoord, werd uitgenodigd. Wie werd uitgenodigd, zat er goed van. Hij had alles compleet met luitspelsters en fluitspelster (die dames hadden een dubbele functie in die dagen), laurierkransen, sneeuwgekoelde wijn en al die andere lekker dingen. Dus velen van hen hebben waarschijnlijk gedachten ontwikkeld om er anderen mee te imponeren. Toch zijn er onder hen geweest die dan weer de conclusie trokken: Er moet een macht zijn, die de hele kosmos beweegt. Die macht moet ergens in mijzelf ook aanwezig zijn. Nu is het maar de kwestie hoe kan ik dat samenvoegen. We krijgen dan ook de omschrijving van daimon. Daimon is de lichtgeest. Hij is niet alleen demon "De daimon in mij is het die spreekt, ik ben de uitdrukking van een vreemde kracht." Het beleven van die kracht vervreemd mij eigenlijk van mijzelf, maar geeft mij gelijktijdig begrip voor alle dingen. Zo ontwikkelt zich dat verder.

De mens gaat het zoeken in de meer technische benadering. We krijgen de kabbalistische benadering waarbij iedereen het wil becijferen. Het is uit Babylon gekomen en is door de joden later verder ontwikkeld. Tussen 800 en 1100 is het in Europa in omloop gekomen via Spanje. De gekuiste versie ervan is in ongeveer 1400 in Parijs verspreid dat in die dagen een centrum van ontwikkelingen in geestelijke beleving was.

Deze mensen proberen het Al te becijferen. Er moet een kenbare regelmaat zijn. Er moet een taal zijn waarin je het Al kunt uitdrukken. Het machtwoord waarvan de Egyptenaren droomden als ze spraken over de tweede rol van de papyrus van Thoth is nu geworden tot de kosmische formule. Die kosmische formule is in feite scheppingskracht.

Dan zien we de alchemisten, die ongeveer in 800 tot 900 overal goed beginnen op te duiden. Voor die tijd zijn ze er wel, maar ze heten nog niet alchemisten. Zij zien het dan weer zo; Je moet werken met twee dingen, je hebt de materie, buiten je en de kracht in jezelf. Je moet een eenheid tot stand brengen tussen die twee.

Het is alsof je tegen iemand in deze tijd zou zeggen: Je mag de wetenschap beoefenen, daar heb ik helemaal niets op tegen, maar die wetenschap moet dan de uitdrukking zijn van een innerlijk bewustzijn dat je hebt bereikt.

Omgekeerd elke proef, die je in de materie neemt, moet jou weer een stap verder zijn naar het begrip van de totaliteit waaruit alles voortkomt.

Een wisselwerking dus tussen innerlijke en uiterlijke wereld.

Dan is er een tijd een stilstand. Het is duidelijk. Europa is in gisting. De Kruistochten hebben aangetoond dat je van een vreemdeling meer kunt stelen dan van je buurman. Dat betekent dus dat steeds meer vrome leuzen worden gezocht om in oorlog te geraken. Er is het politieke spel van de religie tegen de macht van de Staat. In die tijd blijft dat allemaal een beetje verborgen. Er zijn natuurlijk geheimscholen, zoals die van Rabbi Nathan en nog zo'n paar. Veel halen ze niet uit en al teveel verzandt het een beetje in het formuleren.

De magie is een rituele magie. De natuurmagie wordt uitgeroeid door de heksenvervolgingen. De filosofie is in feite een systematische opbouw van stellingen waarin de werkelijkheid er niets meer toe doet als die stellingen maar goed bij elkaar passen. Zelfs de theologen worden

erdoor aangestoken. En ofschoon hun strijdpunten lang niet altijd zo belachelijk zijn al u nu zoudt denken, gaat het bij hen toch meer om de bepaling van de aard van God, van de hemelen, van het bovennatuurlijke dan om het te beleven.

Er komt weer een grote verandering tot stand ongeveer 1600. Het is in die tijd net of er een golf van onrust over de wereld gaat. Er komen reformaties, nieuwe denkwijzen, de wetenschap doet nieuwe vondsten, de kunst krijgt een nieuwe impuls Er zijn veranderingen aan de gang. In die veranderingen ontwaken er ook weer een aantal mensen, die voor zichzelf gaan zoeken naar de kosmische totaliteit, het bewustzijn van het Al. Daarvoor kiezen ze dan de weg van het beleefde symbool de Mandala. Een bepaalde groepering ervan moet zelfs vluchten uit Beieren. (Beieren had een koning waarvan ze toegaven dat hij krankzinnig was.) Deze mensen wijken voor een deel uit naar Zwitserland dat de neiging heeft een soort vrijplaats te worden. Anderen trekken de kant uit van de Franse Jura. Zij ontwikkelen een systeem dat niets meer gemeen heeft met de formule. Het is niet de theorie of de formule, Het is een symbolische uitdrukking van evenwicht waarin vele oude symbolen weer tot leven komen, zoals de oude symbolen van de Gnostici b.v. maar waar het toch voornamelijk om gaat een beeld te vinden waardoor je je deel kunt gaan voelen van wat zij noemen het kosmisch ritme.

Het is deze groepering, die dan een grote impuls geeft aan de Loges die langzaam maar zeker van occult-geestelijk amusement gaan evolueren via allerlei rituelen naar het belevingselement dat het belangrijkste is van de innerlijke mystiek.

De Franse Revolutie komt en ook deze verandert heel veel. Voor het eerst gaat men de rede verheerlijken in plaats van de stomme aanvaarding. De autoriteiten toen wisten ook niet wat ze deden. Tegenwoordig is het omgekeerd nu wordt de stomme aanvaarding weer gepredikt en de rede moet worden afgezwakt. Niet in Nederland, omdat de Nederlanders het onder elkaar nog niet eens zijn geworden over de vraag hoeveel redelijkheid staatkundig redelijk moet worden geacht als de onderdanen ervan gebruikmaken.

Wij gaan langzaam maar zeker naar deze tijd toe. De zaak wordt losgemaakt van de dogmatische benadering. De innerlijke beleving is niet alleen meer de beleving van een God, men komt weer tot de beleving van het universum. En daarmee bereikt men maar nu met een andere kennis een totaal ander wereldbeeld. Het is eigenlijk precies hetzelfde wat ervan 12000 tot 8000 jaar v. Chr. al is geprobeerd. In een meer bekend geworden wereld zoekt de mens vanuit zich de synthese te vinden waarin alles in evenwichtigheid is uitgedrukt. Dan zijn we aan de moderne tijd gekomen.

Er zijn in deze tijd onnoemelijk veel organisaties die zich met die zaken bezighouden. Dat is aantrekkelijk. Het is een nieuw terrein en het is bovendien, en dat is erg belangrijk, een terrein dat je kunt betreden zonder dat je diploma's moet hebben behaald.

Veel mensen werpen zich op het occultisme en de mystiek. We zien het ontstaan van de theosofie. We krijgen de denkwijze van Heindel. We worden geconfronteerd met het ontstaan van het antroposofisch benaderen van het Al. We worden geconfronteerd met nieuwe impulsen in de grote maçonnieke Loges als: Het Grote Oosten, De weg van Licht en nog enkele andere. AL die verschillende groepen in hun formalisme, dat ze nog zeker bezitten, proberen uit de begrenzing van het "ik" weg te komen. De een probeert het door de karmische loop te erkennen. De ander probeert het door zich los te maken van de werkelijkheid en deze te beschouwen als een verschijnsel zonder betekenis en de achtergrond en de hogere waarden te zoeken.

De spiritisten komen ook op. De spiritisten en spiritualisten en hoe ze zich verder noemen, houden zich bezig met stemmen uit de geest. Kerkelijke organisatietjes ontstaan waarin de leden plotseling bezeten worden en profeteren vaak in de stemmen der goden. Dat was erg gunstig, want niemand kon verstaan wat er werd gezegd, dus kon men het uitleggen zoals men wilde. Zo komen we in een wereld die steeds in gisting raakt en tegen zichzelf verdeeld is.

De Eerste Wereldoorlog. De rust is verstoord. Je moet leven, maar leven alleen is niet genoeg. Hunkering naar een diepere betekenis blijft bestaan en wordt zelfs sterker juist op het ogenblik dat een crisis de gehele wereld aantast. Een economische crisis, die geen zin van bestaan heeft, maar die alleen wordt veroorzaakt door de fictieve waarden die de mens hanteert. En zo

sukkelt de wereld haast, onontkoombaar naar de Tweede Wereldoorlog toe, want ze is niet in staat de problemen, die liggen tussen geld en werkelijke waarde, op te lossen.

In de Tweede Wereldoorlog worden alle waarden weer kapot geslagen. De laatste vaste vormen gaan teloor. De mensen hebben in het begin nog wel een houvast; we moeten de wereld opbouwen. Denkt u maar aan Herrijzend Nederland en dergelijke groepen. (Ik zou zeggen als het toch herrezen is, hadden ze het dan niet een beetje mooier kunnen maken.]

Nu zitten we in een tijd, dat ook deze impuls afzwakt. De dagelijkse dingen zijn er wel en ze zijn wel belangrijk, maar hun belangrijkheid ontleen ze aan een verband met de totaliteit. Dit is een tijd die weer gunstig is voor het zoeken naar, maar ook voor het ontstaan van kosmisch bewustzijn.

Een mens, is een deel van de mensheid. De mensheid is een onsterfelijk wezen waarvan je deel blijft uitmaken zoals een druppel water van de oceaan wat voor tocht die ook maakt. De mens is deel van een levende kracht, ook al weet hij niet precies wat die kracht is. De mens droomt over verre werelden die ergens in de ruimte zijn. Hij houdt zich bezig met Vliegende Schotels en verbindt daaraan allerlei verwachtingen. Maar gelijktijdig doordringt hem steeds meer het besef er is een totaal aan leven en aan levende vormen en ergens heb ik daar mijn plaats. Maar ik kan die plaats niet beseffen, indien ik het andere niet heb leren kennen. En zo gaat de groei verder naar wat men het Kosmisch Bewustzijn noemt.

In deze dagen gaat dat bewustzijn nog heel wat verder dan in het verleden. Vroeger dacht men niet aan sferen en toestanden in de geest, als dingen die in een eenheid horen. Ze werden beschouwd als buiten en boven de wereld staand. Nu beginnen meer mensen te begrijpen dat eigenlijk al die geestelijke werelden en je eigen stoffelijke wereld niet ruimtelijk gescheiden zijn. De hemel ligt niet achter de sterren. De hemel is hier, als je maar innerlijk resoneert met het bestaan van een absolute vrede. De hel is ook hier, niet ergens diep onder de aarde. Men heeft geen goed geschoolde koks voor de helse keuken meer nodig om met hun augurkenvorkjes de zieltjes om te keren, als ze te bruin worden in de olie. Wat ze nu nodig hebben is het begrip "duisternis". En zo komt men steeds dichterbij het begrip van de totale wording.

De totale wording is eigenlijk de weg van chaos naar vorming. Wat de meeste mensen niet beseffen is, dat absolute vorming automatisch de dood is of het ontstaan van chaos. Je kunt niet zeggen: We beginnen in de chaos, we vinden de volmaaktheid en het is afgelopen. Want de volmaaktheid in zich betekent weer de volledige bewustzijnstoestand, de erkenning van alles wat deel is van het leven. Zolang er een persoonlijkheid is, zal ieder zijn eigen ontwikkeling kennen. En als ieder in zijn eigen ontwikkeling het maximaal mogelijke geestelijk heeft behaald, dan is er weer chaos, want een ieder schept. Als iedereen schept, dan is er chaos in stoffelijke en eigenlijk ook een beetje in geestelijke zin. Dan is verenigende kracht alleen nog het Scheppend Vermogen. Het is de Energie waar uit alles voortkomt, verder niets.

Alles ontwikkelt zich, dus in deze dagen langzaam maar zeker de behoefte om deel te zijn van het Groter Geheel. Men zou a.h.w. een symbiose willen aangaan met al die andere sferen waarbij er een bewuste wisselwerking bestaat tussen het stoffelijk bestaan en de geestelijke krachten en machten en ten slotte tussen God en Duivel en Ego. Waar mensen zo gaan denken waar mensen reizen gaan maken diep in zichzelf om de waarheid te ontdekken of vanuit zich proberen de kosmos te overzien om de werkelijkheid te ontdekken, daar komt die werkelijkheid beetje dichterbij.

Ik ben geen grootoptimist, dat heeft u wel eens meer gemerkt. Ik geloof niet dat we nu plotseling een tijd tegemoet gaan, waarin alle mensen kosmisch bewust zullen worden. Maar de mogelijkheid, dat meer mensen dan anders kosmisch bewust zullen worden in deze tijd, kan ik niet ontkennen, want alle feiten daarvoor zijn er.

Er is de spanning in de wereld. Er is een verandering van materiegebondenheid bij heel veel mensen. Er is de behoefte om zich een te voelen, een communicatie die door niets wordt belemmerd. En vergeet niet dat deze behoefte om werkelijk het eigen "ik" met het andere of de ander te delen ook wel aansprakelijk kan worden gesteld voor vele toestanden die men in deze tijd vooral door ouderen betreurd ziet als vormverlies, normverlies en dergelijke dingen.

Dan zeggen de mensen: Vroeger maakte je elkaar het hof en nu ga je "hokken". Nu ja, die hokken staan daar in het hof en van een hofhouding wordt het wel weer een huishouding.

Waar het om gaat is eigenlijk dat men zoekt om niet alleen te zijn. En dan niet in de stoffelijke zin van bevrediging e.d. maar het vervullen van het geestelijk besef van verbondenheid dat ergens in het "ik" op de achtergrond bestaat en dat maar geen uitdrukking kan vinden. Steeds meer mensen zullen ook weer ontdekken dat je dat stoffelijk niet kunt doen. Je kunt met de halve wereld naar bed gaan en nog geen stap verder zijn gekomen naar een werkelijke communicatie, een werkelijk contact. Dan ga je je afvragen. Hoe zit het dan in mijzelf? En in jezelf krijg je dan de confrontatie met de beperkingen van dat "ik", maar ook met de kracht die daarbuiten is de kracht die je in een ander kunt erkennen. En dan ga je afstand nemen van jezelf, van je wereldbeeld en van je wereld. In dat afstand nemen ligt dan gelijktijdig het bestijgen van de trap der bewustwording, omdat je hoe verder je weg komt van dat onderwerpen van het Al aan je eigen bekrompen persoonlijkheid, hoe meer je in dit Al kunt opgaan en meer werkelijk en concreet kunt deelhebben aan die complete kosmos. Dat is de kosmische bewustwording die ik zie.

Nu staan we op het ogenblik al betrekkelijk dicht bij de Wessac bijeenkomst. Ik heb het gevoel dat wij de invloeden van licht die ook deze keer weer sterk zullen zijn moeten zien als een mogelijkheid waardoor ook de eigen persoonlijkheid van de mens meer contact krijgt met die totale Werkelijkheid. Als je beseft hoe je deel bent van het geheel, hoe je functioneren hier alleen maar het uitvoeren is van het noodzakelijke in het geheel, zodat je interpretatie eigenlijk niet ter zake doet, maar je beleving van de werkelijkheid voor jou het meest belangrijke wordt, dan moet je toch zeggen: Ik verwacht van die kracht ook weer een mogelijkheid tot groei van het menselijk bewustworden in de kosmische richting, de richting van het alomvattende en van de eenheid.

Dan kan ik God er natuurlijk weer bij halen, maar waarom zou ik dat eigenlijk doen? God wordt er overal bij de haren bijgesleept. Als wij ons van de kosmos bewust worden, zijn we ons ook wel bewust van God. Maar waarom zouden wij ons in het bijzonder daarmee bezighouden? Hij is Zich van ons bewust dat is al heel veel. Wij moeten ons bewust worden van Zijn uiting en dan niet als een soort door de molen gedraaid gehakt. Dan moeten we als het ware de levende koe terugvinden. Het terugvinden van eenheid uit verbrokkeling. Het terugvinden van de persoonlijke vrijheid, het persoonlijk besef van verantwoordelijkheid, dus een gebondenheid in het geheel en daar bovenuit het gevoel van de eigen verbondenheid met het geheel, de beleving van het geheel. Dat lijkt mij de grote stap die nu moet, worden gedaan.

Ik wil hieraan enkele beschouwingen over deze tijd toevoegen.

Het zal u opgevallen zijn dat we nu althans officieel van de oorlog in Vietnam af zijn. Er is schijnbaar een strijdpunt minder. Nu krijgen we de strijd van het fanatisme in diezelfde plaatsen, en dat betekent voor de geest zeker nog overuren bij de afhaaldienst. De wereld moet uitkristalliseren. Het gaat er niet om, of je links bent of rechts. Het gaat er zelfs niet om wat voor systeem je volgt. Het gaat erom wat voor een mens je bent.

Het beroep in deze tijd op de menselijke waarden in de mens zal steeds groter moeten worden. Want oorlog of niet, de wereld kan te gronde gaan aan haar onmenselijkheid. En daar zullen niet alleen conflicten uit voortkomen en allerlei wonderlijke economische en politieke verschijnselen, maar er zal volgens mij ook een beweging uit voortkomen, die niet meer zo sterk nationaal gebonden is. Geen communisme, geen kapitalisme, maar gewoon menselijkheid. Een soort Bond van Samenwerking zonder religieuze achtergrond, zonder opperhoofden. Je zou het misschien kunnen omschrijven als een Bond van Onderlinge Hulp en Gastvrijheid. En als die groepen eenmaal kunnen ontstaan, dan zijn we een heel eind verder.

Het is niet zo belangrijk, of de mensen nu wel of niet verschillend zijn, geloven of denken. Het is erg belangrijk dat de mensen bereid zijn om elkaars menselijkheid in de eerste plaats te erkennen. Het is ook niet zo belangrijk, of deze regeling wordt gevolgd of gene. Daar maken ze ook nog wel eens een grote vergissing mee. Er zijn mensen die denken dat ze vrij zijn als ze kunnen stemmen. Geloof u mij, aan uw werkelijke vrijheid zal stemmen niets toevoegen en

niets afdoen. Vrijheid ligt in uw bereidheid om met uw medemensen ten koste van alles zo te leven als u voelt dat juist is.

Andere mensen in deze tijd roepen: Wij moeten ontwapenen! Het is nu niet het gebroken geweepte. Het is nu meer de gespleten atoombom of de gekraakte NATO die in de mode zijn. Het is toch niet belangrijk, of een mens wapens heeft. Het is belangrijk, of hij bereid is ze anders te gebruiken dan om zichzelf te beschermen. In deze dagen moet dit gaan doordringen. Het is geen kwestie van economische belangen afwegen tegen b.v. ecologische belangen. Het is geen kwestie van arbeidsgelegenheid afmeten tegen verspilling, belastingen e.d. Het is gewoon een kwestie van een solidariteit, die niet wordt bepaald door de een of andere groepering, maar door het menszijn zelf.

In deze dagen zullen steeds meer mensen ontdekken dat ze alleen door samenwerking drijvende kunnen blijven. Als je dat niet doet, word je steeds meer gedreven door de omstandigheden. Ik zie dan ook dat de ontwikkelingen van deze tijd de mens haast dwingen om zijn bewustzijn van een beperkt egoïstisch standpunt om te vormen tot een tenminste meer communiaal bewust standpunt. Niet de gemeenschap kan alles doen ten koste van de leden daarvan, maar wij vormen tezamen een gemeenschap en wij zijn bereid als gemeenschap offers te brengen, omdat dit voor de gemeenschap goed is. Hierdoor voorzie ik dus een grote mentale verandering, die misschien wel de sociale veranderingen voorafgaat.

Ik geloof, dat in de plaats van de organisatie meer de vrije samenwerking en het persoonlijk denken komt. Ik geloof, dat in de plaats van de grote infiltratie van bepaalde dogmatische denkbeelden in alle lagen van de maatschappij, men zou moeten komen tot een bewust erkennen van beïnvloedingen en het afwijzen daarvan. Ik laat mij niet beïnvloeden tot een bepaald gedrag, maar ik ga reageren vanuit een bepaald besef waardoor mijn relatie tot de kosmos, zoals ik die ken en tenminste tot de mensheid zoals ik die beleef, wordt bepaald door mijn behoefte om in de mensheid mijn eigen partij mee te spelen, niet dominerend, niet ondergeschikt, maar functioneel in het geheel.

U zult zeggen: Dat is meer politiek dan wat anders. Zeker, dat is het ergens ook. Maar je kunt een kosmisch bewustzijn niet los denken van de verschijnselen van een menselijke wereld.

Ik heb u het een en ander geschetst over de oudheid. De wijze waarop de mensen dachten en streefden werd wel degelijk bepaald door de mogelijkheden van hun wereld, maar ook door hun eigen besef, hun eigen wetenschap. Het magische geloof van Egypte .b v. brengt automatisch een andere benadering van de kosmos, van het kosmisch wezen dan dat het geval is geweest in het zuiden van Azië. Dat is onvermijdelijk.

Deze tijd brengt ook zijn eigen benadering van het kosmisch bewustzijn. Maar een ding is zeker: praktijk naar buiten toe en werken innerlijk moeten samengaan. Die kunnen niet van elkaar worden gescheiden. Dat betekent dus ook, dat het egoïsme moet plaatsmaken niet voor een absoluut altruïsme zoals sommigen denken, maar voor een bewust meewerken met anderen. Niet anderen werken voor mij, of ik werk voor anderen, maar ik werk met anderen samen. Want als wij naar de kosmos toegaan, dan is het ook geen kwestie van; ik omvat de gehele kosmos, of ik ken die kosmos, of ik word door de kosmos beheerst. Dan is het geen kwestie van; ik leef nu alleen voor de kosmos en ben zelf onbelangrijk. Het is ook niet zodat je zegt: Ik moet nu zelf een richting kiezen. Neen, dan zeg je: Ik ben deel van de kosmos. Ik moet de harmonie van de kosmos voelen, erkennen, beleven en daaruit moet ik bewust functioneren als een deel van de kosmos op elk vlak, waarop ik een levensbesef en een gevoel van handelingsvrijheid bezit. Dat is kenmerkend voor deze tijd en de daarin mogelijke kosmische bewustwording.

Ik predik niet de dood van het egoïsme, want de mens met zijn egocentrisch besef kan haast niet anders zijn dan in meer of minder beperkte mate egoïst. Maar ik ga het "ik" zien als verbonden met alle dingen. Ik geloof, dat het egoïsme van de mens een minder beperkte betekenis krijgt en dat juist daardoor, zonder dat we kunnen spreken van een altruïsme, de verbondenheden voor die mens belangrijker gaan worden. En waar een mens eenmaal streeft naar harmonieën waar dan ook en hoe dan ook, daar is de kans groot dat hij ze geestelijk in zich gaat beleven. En wie eenmaal harmonieën beleeft, die zal in de harmonie steeds verder moeten streven, totdat hij weet buiten ruimte en buiten tijd is de samenvatting van materie,

van geest, van al wat denkbaar is in een werkelijke kracht die ik beleef, waaruit ik functioneer en die ik innerlijk aanvoelend en erkennend waar maak, waar dan ook, omdat ik alleen zo het gevoel kan behouden van eenheid met het Al.

DE UITSTRALINGEN VAN DEZE WERELD

U heeft in het verleden waarschijnlijk al het een en ander gehoord over de stralingen van deze wereld en datgene wat ze kunnen uitwerken. Daarom zal ik proberen het hier kort samen te vatten.

In de eerste plaats: De wereld communiceert met andere planeten, met de zon, soms zelfs wel met andere sterren. Als dat gebeurt gaat het erg traag een woord kan wel honderd jaar duren. Daardoor verandert er iets in de uitstraling van de aarde. Alles wat op de aarde leeft, ondergaat de invloed. daarvan Er ontstaan dus verschijnselen, die schijnbaar een periodiciteit vertonen, maar die in feite afhankelijk zijn van veranderingen in het wezen van de aarde.

In de tweede plaats: De aarde is bezielde. We kunnen niet zeggen, dat dat een bezieling is zoals men dat bij de mensen aantreft, maar in ieder geval is er een zeer grote geestelijke persoonlijkheid die op haar geestelijk niveau ook bepaalde contacten onderhoudt. Het is dus niet alleen materieel contact, het is ook geestelijk contact. Die geestelijke contacten impliceren weer veranderingen in de geestelijke uitstraling van de aarde, die invloed heeft op het gemeenschappelijk bewustzijn van de mensheid. Hierdoor worden de mogelijkheden van de mensen toch wel beïnvloed en veranderd.

In de derde plaats; Als wij rekening houden met de eigen activiteit van de aarde (die voortdurend warmte maar ook verschillende soorten stralingen produceert, een deel ervan heeft men wel eens aardstralen genoemd), dan moeten we ook zeggen dat de aarde haar uitstraling niet op alle punten gelijk merkbaar doet zijn. Dit impliceert, dat vooral stoffelijke contacten, vaak delen van de aarde eenzijdig treffen en daar bepaalde ontwikkelingen bevorderen die in andere delen van de aarde niet zullen voorkomen. Dit zijn de grondregels.

Nu is het interessante van de uitstraling van de aarde natuurlijk dat wij hier te maken kunnen hebben met een interne kwestie waarin de geestelijke kracht van de aarde een rol speelt en gelijktijdig een afstemming daarbij ontstaat op b.v. een deel van de mensheid of op een evenwicht van klimaat of iets dergelijks.

Als u even goed nadenkt, kunt u met verbazing constateren dat, terwijl er in het westen wel oorlogen zijn geweest in de laatste honderd jaar, er in het oosten praktisch aanhoudend oorlog is geweest. Als wij rekening houden met b.v. de strijd van het Aziatisch continent tegen de Japanners, dan kunnen we zeggen: Dat loopt eigenlijk al van voor 1870 en is pas in 1945 geëindigd. Als we rekening houden met de conflicten zoals die zich nu afspelen in Vietnam, dan komen we tot de conclusie dat de strijd, die zich daar in het vroegere Indo China heeft afgespeeld, ook al loopt van voor 1900. Als we kijken naar hetgeen zich nog steeds afspeelt tussen India en Pakistan en in India en Bangla Desh, dan zien we dat daar een strijdontwikkeling tussen de verschillende fracties is, die terug te volgen is tot het jaar 1830. Dus onder het koloniaal bewind bestond die strijd al.

Gaan we nu kijken naar Europa, dan blijkt dat er wel vlagen van strijd zijn, maar daartussen zijn er uitgesproken rustperiodes. Het verschil ligt dan in de resonantie van de uitstraling van de aarde, het contact van de aarde, die in Azië groot is, maar in Europa fluctuerend is nu eens sterk en dan weer bijna niet.

Gaan we kijken naar uitstralingen van meer stoffelijke aard (b.v. een communicatie met een ster), dan zien we van de aarde een golf uitgaan die in een bepaalde richting gaat. En hoe de aarde ook verder wentelt, hoe zij zich op haar baan beweegt, die lijn blijft aangehouden. Het gevolg is, dat dergelijke communicatie-invloeden altijd om de wereld lopen en wel van oost naar west. Een tegengestelde ontwikkeling ziet men maar zelden. Het gaat zover, dat zelf de griep, die meestal ergens in Azië begint, door Europa wandelt en verder door de Ver. Staten waar ze er ook last van krijgen. Zo zijn er bepaalde ritmen te herkennen die bewegingsritmen zijn.

De uitstraling van de aarde, eenzijdig gericht als resultaat van een stoffelijk contact met planeten of sterren, impliceert een verandering die van oost naar west loopt en die zich zowel in de mensen, de dieren en de planten als ook zelfs in de structuur van de aarde zelf kenbaar kan maken.

Hebben we te maken met geestelijke contacten, dan krijgen we golven in de aarde zelf en die a.h.w. van haar uitstralen. En hier is het dus belangrijk welk deel van de wereld reageert het sterkst op deze uitstraling? Het klinkt misschien krankzinnig als je het zo zegt: Als de aarde b.v. zegt "sukkel", dan zijn er veel mensen die helemaal geen behoefte hebben om zoiets te zeggen of daarop te reageren. Maar ergens zal er wel een land zijn of een deel van de wereld waarin de mensen het erg belangrijk vinden om een ander duidelijk te maken hoe dom hij is. En dan ontstaat er weer een oorlog.

Op deze manier kun je ook de noord zuid verhouding heel aardig definiëren. Het is namelijk zo, dat het aardmagnetisch veld noord - zuid is georiënteerd en in de uiting (in de atmosfeer) zuid - noord loopt. Het loopt dus in de as noord - zuid en buitenom zuid - noord dat is de kringloop. Hierbij ontstaan er ook fluctuaties. Die fluctuaties kunnen o.m. ontstaan doordat de aarde doodgewoon haar eigen energieverhouding verandert.

We hebben te maken met een heel dichte aardkern, die niet in alle delen even actief is. Er zijn verschillen van druk, die ontstaan doordat de daarbuiten liggende laag materie meer of minder absorberend werkt o.m. ten aanzien van warmte. Wanneer die onevenwichtigheden een rol spelen, dan zou je denken dat dit overal direct boven de grond merkbaar zal worden. Dat is echter maar heel beperkt. Want daarboven zijn lagen van gneis (een metamorfe steenlaag onder druk is vast, maar de moleculen hebben een zeer grote rotatiesnelheid). Daarboven vinden we de eerste korstvorming. Boven die korstvorming vinden we weer vochtlagen en daarboven de concrete porforlagen, die dikker zijn en waarin we magma aantreffen. En daar weer boven zijn dan de schotsen van de continenten waarin zich de magmahaarden kunnen voortzetten.

Als er in de kern dus veranderingen plaatsvinden, dan is er maar een punt waarop ze grote invloed kunnen uitoefenen, het aardmagnetisch veld. Dat passeert de kern. Dat veld wordt door de kern en de draaiing van die kern gegenereerd. Zo ontstaat er een aantal invloeden. Daarbij is het wonderlijke, dat ze in het zuiden uit de aarde treden en in het zuiden een overweldigende werking hebben, maar pas in het noorden verschijnsel veroorzaken. In het zuiden zie je maar heel weinig poollicht. In het noorden komen die lichtverschijnselen veel meer voor. Het aardmagnetisch veld en de statisch elektrische lading van de lucht tezamen veroorzaken een aantal verschijnselen.

Nu zult u zeggen: wat hebben wij daarmee te maken? Nu dat is heel eenvoudig. Als er afwijkingen zijn in dat magnetisch veld, dan zullen die afwijkingen ook door u heen lopen. Of dacht u soms dat u magnetisch was afgeschermd? Dat betekent dus, dat uw zenuwstelsel daarop gaat reageren. U moet maar eens opletten. In een tijd, dat er zeer veel noorderlicht is, voelen veel mensen een bijzondere vitaliteit. Ze zijn gelijktijdig wat prikkelbaarder en ze hebben een enorme behoefte om bezig te zijn, een activiteit, die ze bijna niet kunnen weerstaan.

Verder valt op dat in zo'n periode het verschil tussen de dag en de nachtwerkers, om het zo maar te zeggen, ook wegvalt. Er zijn mensen, die in de vroege ochtend het meest actief zijn zij werken dan het best. Anderen doen dat in de namiddag. Weer anderen in de late avond. Er zijn zelfs mensen, die beginnen pas goed wakker te worden als iedereen naar bed is om een uur of twee s' nachts. Die bewegingsdrang blijkt nu zo te werken dat iedereen voortdurend actief is. Dus als hij maar wakker is, is die mens actief. Ook als hij normaal zo sloom loopt als men zich voorstelt dat een ambtenaar naar kantoor gaat, dan loopt hij nu veerkrachtig, haastig en driftig. Maar gelijktijdig heeft hij geen geduld. Al het werk dat in die periode wordt gedaan, wordt onvoldoend nauwkeurig gedaan. Er zijn allerlei hiaten, allerlei misvattingen. Een werk wordt begonnen en niet geheel afgemaakt. Afschuiven van werk komt heel veelvoor. Men heeft steeds de drang om aan iets nieuws te beginnen.

Dat allemaal doet nu de wereld. Het zijn de uitstralingen van de wereld die voor een groot gedeelte mede bepalen hoe men zich voelt. Dan kunt u wel zeggen: Maar wij hebben toch

onze innerlijke geestelijke kracht. Natuurlijk, maar als het erg koud is, dan is het heel moeilijk om een auto te starten. Als er buiten u een soort energiearmoede is, dan is uw lichaam ook niet energiek. Dan kan de geest wel willen en zeggen ze: de geest is willig, maar het vlees is zwak. Soms is het ook omgekeerd. Dan hebben we een geestelijk rustige, bijna beschouwelijke periode en dan is het het vlees dat op hol slaat. Met zo'n zuid - noordstroming, zo'n magnetische werking komt dat voor. Dan zou je eigenlijk moeten zeggen het vlees is willig, maar de geest is zwak. Op zo'n ogenblik weet je zelf eigenlijk niet meer wat je doet, omdat je het tempo van geest en stof niet met elkaar in overeenstemming kunt brengen.

Al die dingen die ik nu zit te vertellen zijn eigenlijk ook praktisch van belang. Elke mens heeft natuurlijk zijn eigen energieritmen. Maar als u nu ontdekt dat u die gejaagdheid heeft en u ziet misschien dat de hemelen ook nog verschijnselen vertonen, al zult u die op deze breedtegraad niet zo erg veel zien en u hoort dat er noorderlicht is gezien, dan weet u van tevoren hier moet ik mijn energie niet gaan gebruiken om veel te doen, maar ik moet nu juist proberen die energie te gebruiken om een taak perfect af te maken. Ik moet mijn energie omzetten in perfectionisme.

Datzelfde zou het geval moeten zijn voor alle mensen die met elkaar in oorlog komen Als de aarde zo'n woord aan het uitstralen is of een bepaalde geestelijke invloed heeft, dan zouden we moeten zeggen: We weten nu dat die invloed er is, wat kunnen wij ermee doen? Wij kunnen er niet aan ontkomen. Iemand heeft eens gezegd "De hond bepaalt waarheen de vlo gaat die op zijn huid zit. Dat is met de mens op aarde ook zo'n beetje het geval. Niet dat ik de mensen met vlooiën wil vergelijken.

De mens wordt eigenlijk voor een groot gedeelte bepaald door de wereld. Geestelijk kun je erboven staan, want geestelijk ben je daar niet vatbaar voor, omdat het geestelijk bestaan van de aarde en wat die geestelijk allemaal doet voor een groot gedeelte in een andere trillingsverhouding ligt dan uw persoonlijk geestelijk bestaan en werken dat daar een scheiding tussen mogelijk blijft. Stoffelijk zit u er echter gewoon aan vast. Het is dus maar de kwestie wat wil je? Hoe zul je die energie gebruiken?

Als je weet, dat er een griepgolf komt, dan kun je ook zeggen Nu ja, ik zal het wel niet krijgen. Je kunt ook zeggen: Ik ga een grieprik halen. Dan heb je de kans dat je het al krijgt voordat de anderen het krijgen. Je kunt natuurlijk ook zeggen en dat is het verstandigst: Ik probeer een instelling in mij te vinden waardoor ik mijn gedrag zo regel dat deze golf mij niet treft. En het gekke is, dan gaat het gewoon aan je voorbij. Als je dat zo vertelt, dan zeggen de mensen: Dat is medisch nonsens. En als ik u vertel dat de onrust van bepaalde mensen, die een wat labiel geestelijk evenwicht hebben, vaak wordt beïnvloed door juist zo'n periode van uitstraling, dan zeggen de mensen ook: Dat is psychologisch gezien toch nonsens, er zijn andere oorzaken voor. Maar de praktijk wijst uit dat het inderdaad zo is. Net zo goed als de praktijk uitwijst, dat de maan invloed heeft op de reacties van bepaalde geestesgestoorden. Moeten we dan zeggen: Dat is bijgeloof? Of moeten we zeggen: Als we het weten, dan houden wij er rekening mee.

Kijk eens, niemand kan zeggen dat de aarde altijd gelijkmatig aan het woord zal blijven. Ik geloof wel, dat er een ogenblik kan komen dat de aarde zou beginnen te schelden tegen een ander. Misschien niet zoals wij het doen ongemotiveerd, maar heel gemotiveerd, gewoon een verwijt plaatsen of een felle opmerking maken. Dat zal zijn invloed hebben op de mensheid. Maar als we nu weten dat die invloed bestaat, dan ontdekken we ook dat we worden beïnvloed. De uitstralingen van de aarde zijn alleen beheersend op het ogenblik dat wij ons niet daarvan bewust zijn. Zijn wij ons er wel van bewust, dan kunnen we geestelijk de instelling vinden waardoor we dat wat stoffelijk gezien onontkoombaar is in een richting sturen waardoor het voor ons toch nog aanvaardbaar en goed blijft.

Het is heel vaak een kwestie van compromis. U kunt niet zeggen: Ik wil met alle geweld naar Parijs b.v. en u stapt bij vergissing in een bus die naar Oslo blijkt te gaan. Maar u blijft zeggen: Neen, ik wil naar Parijs. Zeg dan: Nu, ik maak een nieuwe tour over Oslo naar Parijs. Laat mij nu goed uitkijken, dan kan ik de verschillen tussen die twee steden beter definiëren. Ik kan er toch niet aan ontkomen, dus maak ik er maar het beste van. Dat is iets wat de mensheid nog steeds niet heeft geleerd zij maakt er het beste niet van.

De uitstralingen van de aarde zien er. Er is een onrust, die binnenkort ook zal oplaaien in bepaalde delen van Europa, terwijl ook in Zuid-Amerika en in een deel van Noord-Amerika weer allerlei spanningen en onrust zullen optreden. Het is nu eenmaal zo. Je kunt er niets aan doen. Het zijn resonanties. Maar wat zullen de mensen ermee doen?

In Zuid-Amerika kan het misschien ontaarden in een aantal revoluties waarbij iedereen ten slotte zoekt de koek te krijgen die tot nu toe een ander heeft gehad. Dan wordt de zaak niet beter maar slechter. Men zou diezelfde invloed ook kunnen gebruiken om nu eindelijk eens samen iets te gaan doen waardoor de heersende machten wat minder invloed krijgen. Als men dat zou doen, dan zou men er veel beter aan toe zijn.

In de Ver. Staten is het mogelijk dat hierdoor allerlei grote conflicten ontstaan. Maar het zou ook mogelijk zijn dat men, in plaats van die conflicten verder te bevorderen, zou zeggen: Wij moeten het nu eens op een andere manier trachten te doen. We moeten niet zeggen: Wij gaan wachten tot dat de economie beter wordt. Neen, wij gaan op dit moment zo economisch werken dat het voor ons beter wordt. Als ze dat zouden doen, zou het waarschijnlijk ook beter gaan.

Alles in de wereld kan twee en soms zelfs meer richtingen uitgestuurd worden. We kunnen niet de zaak veranderen in die zin dat we het uitschakelen of dat we het oproepen als we het nodig hebben. Maar we kunnen wel degelijk ervoor zorgen dat de energie die ontstaat, de invloeden die in en om ons een rol spelen in een bepaalde richting worden gestuurd en ons zo bepaalde mogelijkheden geeft.

Wanneer er een geestelijke invloed is die het bovenbewustzijn van de mensheid beïnvloedt dan zal hierdoor inderdaad een deel van die bewustzijnsinhoud veel gemakkelijker kenbaar en aanvaardbaar zijn. Als ik nu bezig ben om een vernietigend chemisch middel te maken, dan zal ik in die periode eerder en meer vernietigende middelen maken dan anders. Maar uit diezelfde invloed kan ik dan ook de kracht putten om betere geneesmiddelen te vervaardigen. Uit dezelfde invloed die je kan helpen de mensen magisch te doden, kun je de kracht ontlenen om mensen magisch in leven te houden. Dezelfde invloed die de mens scheppend doet werken maar die hem gelijktijdig eigenlijk in conflict brengt met de wereld, kan ook worden gebruikt om zich af te vragen wat heeft de wereld nodig aan schepping? En als je dat vraagt, dan breng je juist iets wat in de wereld betekenis heeft. Maar dan wordt je eigen positie in de wereld ook een andere.

De uitstralingen van de wereld zijn van groot belang voor iedereen. Het is niet altijd gemakkelijk om precies te zeggen vast eraan de hand is. Zeker, we kunnen bepaalde kosmische stralingen aangeven. We kunnen b v. zeggen dat we na een wat rustiger periode binnenkort weer een felle roodinvloed krijgen. Dan weet u dat iedereen weer een beetje driftiger en onredelijker is. Maar deze kosmische invloeden op zichzelf ontlenen vaak een bijzondere nadruk en betekenis aan de processen die in de aarde zelf aan de gang zijn. Ik geloof niet dat het redelijk zou zijn om zo'n onderwerpje te beëindigen zonder een poging te wagen iets te vertellen over de invloeden, die op dit moment aan de gang zijn en de ontwikkeling die we daarvan moeten verwachten.

Ik wil in de eerste plaats opmerken, dat wij vooral op de wat hogere breedtegraden en in de gematigde zones (dat geldt voor een stuk van Duitsland, Nederland, Tsjecho-Slowakije, Zuidlapland (Georgië) en nog wat landen) voorlopig wel moeten rekenen op een sterk roterende invloed, dus een stoffelijk contact voor de aarde, waarvan de inhoud animatie betekent, het is een heel geanimeerd gesprek. Er zit een levendigheid en een zekere vrolijkheid in. Dat betekent, dat daardoor veel mensen juist in die gematigde zones zullen komen tot zelfoverschatting. En dit betekent weer, dat een aantal onnodige conflicten wordt veroorzaakt. Die onnodige conflicten zullen dan weer even onnodig fel worden onderdrukt. Deze tendens loopt ongeveer tien jaar en geldt speciaal voor het noordelijk halfrond .

Er is een geestelijke invloed, die op het ogenblik opkomend is en waarschijnlijk een communicatie bevat die minstens 40 tot 60 jaar zal duren. Wij nemen aan dat dit wat men noemt een korte communicatie is. Het is dus een kwestie van geestelijk kosmisch besef een kosmische uitwisseling tussen het bewustzijn van de geest van de aarde (de ziel van aarde) en

de grootkosmische kracht. Het gaat nog verder dan de kern van het Melkwegstelsel. Het is het nulpunt tussen de sterrenniveaus. Met de bezielende kracht daarvan wordt gecommuniceerd.

Wij moeten daaruit opmaken dat de gevoeligheid voor geestelijke impulsen en voor fijnere trillingen bij zeer veel mensen groter gaat worden. Het contact is pas begonnen en het duurt nog enige tijd. Wij moeten dus aannemen, dat bij steeds meer mensen een toenemende gevoeligheid ontstaat. We moeten er echter erg voor oppassen dat dat geen overgevoeligheid wordt voor de reacties van de mensen rond ons. Wij moeten gewoon afgaan op datgene wat we innerlijk als juist voelen en we moeten proberen om dat zo harmonisch mogelijk naar buiten te brengen. De mensen die dat doen krijgen steeds meer inspiratie of innerlijk bewustzijn. Daarnaast krijgen ze zeer waarschijnlijk ook meer begaafdheid ze gaan iets meer zien of beleven.

Ten laatste en dat lijkt mij ook wel interessant moeten wij er rekening mee houden dat de mensen daardoor in staat zullen zijn om geheel nieuwe wegen en benaderingen te vinden zowel voor stoffelijke problemen als ook voor geestelijke zaken. Een zeer interessante invloed dus.

Dan moeten we ook rekening houden met het feit, dat er op dit moment een grote spanning bestaat iets meer zuidelijk, ongeveer bij de equator, een graad of 3 noord of een graad of 3 zuid. Daar vinden we de receptie of resonanslijn met de communicatie waarover ik u sprak toen ik het had over de noordelijke streken. En aangezien die ongelijkmatig valt, moeten we aannemen dat dit waarschijnlijk langer duurt dan de zending van de aarde zelf.

We moeten verder rekening houden met storingen. Een deel daarvan zal ongetwijfeld gepaard gaan met stoffelijke reacties en storingen. Ik denk aan wat aardbevingen en zeebevingen, zeer sterke afwijkingen van de norm in watertemperatuur, bewolking etc. Voor de mensen, die in deze omgeving leven, betekent het dat zij bij vlagen overmatig gestimuleerd zullen zijn. Dat houdt in: regelmatig uitbarstingen van onredelijkheid dat kan ongeveer 20 jaar duren. In die periode neem ik aan, als ik uitga van wat er nu aan de hand is, dat de felste onredelijkheid in de eerstkomende decade zal vallen, ongeveer 1 jaar na heden (eind 76) en dat die een duur zal hebben van naar schatting 8 maanden. Dat is net de tijd dat de aarde nodig heeft om zoiets te zeggen als "je bent gek"

Als ik verder kijk, dan zie ik dat de gehele aardinvloed sterke impulsen ondergaat in het centrum. Het schijnt dat de stoffelijke communicatie plus het geestelijk contact dat aanbreekt een aantal veranderingen in de aardkern tot stand brengt. Ik neem aan, dat dit gepaard zal gaan met zeer sterke uitstralingen waarvan het merendeel - meen ik - Afrika zal treffen en als ik het helemaal goed heb, vooral Oost Afrika. Ik vermoed dat we hier plotseling te maken krijgen met een zeer opvallende verandering bij de mensen en tenzij ik mij heel sterk vergis, want het is een gok we hier ook te maken krijgen met een totale vernieuwing van kennis of van magie, beide is mogelijk. In ieder geval zullen er resultaten zijn waarmee de hele wereld wordt geconfronteerd. Het moment van optreden vanaf 4 maanden na heden tot ongeveer 22 maanden na heden (sept. 75 tot ± juli 76).

Als je dat kosmisch gaat berekenen kun je door gaan tot het jaar 5000, altijd met een mate van onzekerheid. Want in die communicatie en dus ook in de stralingen zit een mate van volitie (wil) er is een wil bij betrokken. En wil is nooit helemaal berekenbaar. Maar omdat de reactie van de aarde langdurig is en gelijktijdig traag t.a.v. uw levenstempo betekent het voor u wel dat een situatie waarin u verkeert in zekere mate berekenbaar is. U weet niet precies wanneer het zal eindigen, maar u weet wel dat een invloed, die eenmaal bestaat verder gaat. Het houdt ook in als u weet dat een bepaalde cirkelbeweging zich van oost naar west voltrekt, dat deze zich ongeveer in een lijn zal voortzetten. Die lijn hoeft niet gelijk te zijn met de kunstmatige indeling, dus met een breedtegraad. Die kan desnoods schuin er doorheen gaan, maar het is wel een ongeveer rechte lijn.

Het gebied, dat bij het begin van zo'n gebeurtenis daardoor wordt getroffen, geeft aan in welke breedte het zich kan ontwikkelen. Het betekent niet dat de gevolgen overal precies hetzelfde zullen zijn, de afstemming van de mensen speelt een rol maar het betekent wel dat die invloed te verwachten is.

Als u dus ziet dat er iets gebeurt b.v. rond Peking en u ziet dat daar een provincie wordt getroffen die ongeveer zo groot is als Nederland (dat is een kleine provincie in China) en dat het volgende verschijnsel in Rusland is, dan kunt u er bijna zeker van zijn, dat dat verschijnsel zich ook zal vertonen als invloed in de E.E.G. Dan houdt u daar gewoon rekening mee. Op deze manier kunt u de uitstralingen van de aarde nuttig gebruiken.

Het is mogelijk u te prepareren op dergelijke dingen, omdat ze voor u een tamelijk lange duur hebben en u geestelijk daarop in te stellen en zo stoffelijk de juiste aanpassing te vinden.

Ik hoop, dat ik met dit kleine onderwerp toch een beetje inzicht heb gegeven in hetgeen er gebeurt, de invloeden waaraan u onderworpen bent en u daarnaast een stimulans heb gegeven om rond u te kijken in de wereld en aan de hand van de regelmatig zich verplaatsende of bestaande ontwikkelingen daaruit voor uzelf conclusies te trekken ten aanzien van uw gedrag en vooral voor uw geestelijke instelling ten aanzien van uw stoffelijke mogelijkheden.

ONREDELIJKHEID

Wat is onredelijk? Indien redelijk betekent verstandelijk juist, dan moeten we zeggen, dat de onredelijkheid zo onjuist niet kan zijn. Want al datgene wat de mens redelijk tot stand heeft gebracht tot nu toe is niet zo florissant dat je daarover naar huis hoeft te schrijven.

Sommige mensen zijn onredelijk, omdat ze eenvoudig niet willen begrijpen dat de rede voor de mens de enige methode is om een communicatie met anderen te vinden. Emoties kun je moeilijk overdragen, argumenten wel. Dan zou ik zeggen:

Een mens moet redelijk zijn in en vanuit zichzelf. Hij moet die redelijkheid niet zien als iets wat zijn eigen leven, zijn streven en zijn oordeel bepaalt, maar hij moet er wel gebruik van maken om daardoor zijn wezen zo juist en aanvaardbaar mogelijk aan anderen voor te stellen en al hetgeen er in hem leeft aan besef, aan wensen e.d. aan anderen te kunnen overdragen.

Als u onredelijk wilt zijn, wees het dan in uzelf. Laat u alstublieft niet teveel bepalen door allerlei logica, door dingen die, als u zo redeneert nu eenmaal niet anders kunnen zijn. Besef, dat u in u een inhoud heeft die geestelijk heel wat meer waard is dan alle redelijke argumenten.

De rede is voor de mens het instrument waardoor hij zich tegenover anderen waar maakt. Het is niet de basis waaruit zijn bestaan voor hemzelf voortkomt. Het is zeker ook niet het bewustzijn waardoor hij wordt beheerst.

Wij worden beheerst door onredelijkheid. Wij kunnen niet redelijk zijn. Zelfs een geest kan niet redelijk zijn. Maar onze contacten met de wereld om ons heen vergen een mate van redelijkheid. En als ik u dat zeg, dan zult u misschien begrijpen, dat onredelijkheid in mijn ogen alleen verwerpelijk is, indien ze niet een directe en bewust uitdrukking is van een innerlijke waarheid of besef, maar eerder een verweer tegen de communicatie met anderen, waarvan men de redelijkheid wel erkent maar niet wil aanvaarden.

Wees onredelijk op zijn tijd, dat zal u zeker geen kwaad doen. Maar wees nooit onredelijk tegen anderen zonder dat u in uw besef (dus bewust] zelf een reden daartoe erkent. En bovenal

Denk niet dat een u verheffen boven de rede u het recht geeft anderen te zeggen wat ze moeten doen of moeten laten, hoe ze moeten zijn of hoe ze, moeten leven.

De onredelijkheid is datgene waardoor ons eigen leven kan worden bepaald, onze eigen harmonie bestemd en onze ontwikkeling een vorm en richting kan krijgen. En de redelijkheid is dan het middel waardoor we dit moeten proberen waar te maken op een wijze, die voor alle anderen aanvaardbaar kan blijven.

VERBEELDING

Iets wat heel veel mensen hebben, want elke mens bouwt voor zichzelf beelden uit zijn illusie en noemt deze werkelijkheid.

© Orde der Verdraagzamen

Sleutels jaargang 20: 1975 – 1976 - cursus 1 - Ontwikkeling

Les 8 – Kosmisch bewustzijn

Wij leven in een wereld van waan. Die waan wordt ons niet van buitenaf opgelegd, maar wordt van binnenuit gecreëerd, omdat wij de werkelijkheid onaanvaardbaar achten. Wij moeten ons dan ook voortdurend bewust zijn van het feit een deel van hetgeen wij in de wereld zien, beleven of menen te constateren als waan te beschouwen. Hierdoor relativeren wij het geheel dat rond ons bestaat en zelfs onze eigen belangrijkheid en onze relatie met de wereld.

Door het stellen van die betrekkelijkheid echter komen wij tot een begrip van datgene wat niet varieert en wat altijd aanwezig is. De werkelijkheid komt nader naarmate wij de relativiteit van de wereld, zoals wij die zien, begrijpen. Objectiviteit is voor een mens niet bereikbaar, maar zijn verbeelding stelt hem toch vaak in staat om uit de waan die elementen te puren welke dicht bij de werkelijkheid komen. En de mens, die in zich een beeld opbouwt dat dicht bij de werkelijkheid ligt, zal op de kracht van die werkelijkheid kunnen reageren en vanuit die werkelijkheid zelfs in zijn schijnwereld grote resultaten kunnen behalen.

Onze bewustwording is voor een groot gedeelte afhankelijk van onze mogelijkheid om in alle verbeelding onderscheid te maken tussen wat wij als werkelijkheid projecteren en datgene wat de werkelijkheid is.

Het beeld van God leeft in ons, maar kan alleen bestaan, indien wij het ontdoen van de aanhangsels die onze waan en onze fantasie daaromheen hebben gedrapeerd.

HOOFDSTUK IX - DE OVERDRACHT VAN LICHT

Als wij spreken over licht, dan kunnen wij natuurlijk kijken naar de zon. Maar er zijn veel meer bronnen van licht. Sommige daarvan zijn van geestelijke, zelfs van hooggeestelijke aard. Nu bestaat er iets wat wij het hoogste Licht noemen, dat is hoofdzakelijk kracht. Men kan het niet omschrijven. Het is iets wat alle dingen kenbaar maakt, maar wat in zich eigenlijk voor ons begrip onaantastbaar blijft. Het is dit licht waarmee we ontzettend veel te maken krijgen, als wij bezig zijn om in ons leven een bepaalde bewustwording te zoeken en die ook verder door te geven. Het is een combinatie van zien, van kunnen beseffen- en van kracht, die wij op de een of andere manier - wij weten niet precies hoe - kunnen hanteren.

Ik zou nu oude verhalen kunnen ophangen over de Heren der Stralen, de Heren der wijsheid en al wat daarbij hoort. Voor degenen die daarvan niet op de hoogte zijn, zou ik willen opmerken dat daarover reeds vele malen en zelfs uitvoerig is gesproken. Daarom wil ik mij hier beperken tot een paar eenvoudige vaststellingen.

Het licht dat uit de kosmos komt en afkomstig is uit die hoog geestelijke bron is voor ons niet altijd gelijk. Het doet ons denken aan een kleureffect waarin licht b.v. van blauw langzaam overgaat naar diepviolet, zodat wetenschap plotseling tot mystiek wordt. Soms zien wij het heldere goud van vitaliteit en een ogenblik later verandert het weer in een fel zilver dat helder, rein en scherp is, maar ook zo koud als de winter.

Deze wonderlijke effecten hebben zeer veel te maken met onze eigen persoonlijkheid. Wij zijn afgestemd op een bepaalde kwaliteit van licht, als ik het zo eens mag zeggen. Die kwaliteit wordt meestal door een kleur weergegeven. Die kleur zal altijd wel actief zijn, alleen zal ze veel grotere mogelijkheden hebben, indien toevallig precies diezelfde kleur licht uit de kosmos komt. Ik zou het vergelijkend willen zeggen, want precies kun je deze dingen eigenlijk nooit helemaal weergeven.

Stel, dat uw eigen kleur zilver is, dus wit. Een heel mooie kleur voor een mens. Nu komt het blauwe licht. Daarin is zilver wel aanwezig.

In het witte licht heeft u de neiging om alles heel scherp te formuleren, zelfs een beetje koud, misschien recht door zee, zoals men zegt: zonder al te veel respect voor de gevoeligheden van anderen. Als u nu met dat blauwe licht in conflict komt - dat gebeurt wel eens - dan heeft u wel kracht, maar u heeft niet de mogelijkheid het zo uit te drukken dat het voor een ieder, die voor blauw licht gevoelig is, ook helemaal begrijpelijk is. Dus zult u in die tijd een wat groter isolement ondergaan. Wanneer echter het witte licht terugkomt, dan heeft u niet alleen in de wereld meer kans om begrepen te worden, maar u wordt ook sterker. U kunt dus meer uit de ruimte putten en op een fantastische manier die kracht aan anderen overdragen.

Het overdragen van krachten is niet alleen, zoals de mensen wel eens denken, een kwestie van hokus pokus en dan is een patiënt genezen, of iemand die bedroefd was, is opeens getroost. Zo gek gaat het niet. Het is eerder een zaak van beantwoorden aan een type. Om u een voorbeeld te geven.

Uw eigen kleur is wit of zilver en u heeft te maken met iemand wiens kleur blauw is. Als deze mens mentale problemen heeft, kunt u hem niet helpen. In de mentale sector staat u heel zwak tegenover die persoon, want u denkt rechtlijnig en de ander denkt in een opbouw. Deze bestaat echter niet voor u. Maar tevens heeft die persoon in zich ook levenskracht en die reageert scherp op zilver. Dus als u hem lichamelijk wilt genezen, dan kunt u dat gemakkelijk doen, maar als u in zijn zielenleven wilt ingrijpen, dan heeft u daarmee moeilijkheden. (Dit zijn natuurlijk maar voorbeelden, dat zult u begrijpen.)

Het overdragen van die kracht kan geschieden aan voorwerpen, aan personen, aan de gehele omgeving. U kunt planten beter laten groeien. Maar als u nu toevallig zilver als kleur heet, dan is dat een niet selectieve kracht ze is nl. alomvattend. Dan kunt u b.v. het koren laten groeien,

als u er maar aan denkt dat het onkruid in eenzelfde versneld tempo groeit en dat betekent heel vaak dat, als het koren nog laag staat u beter met de kracht ervan af kunt blijven, anders heeft u een veld met onkruid dat het koren verstikt. Het is dus een kwestie van weten wat je met die kracht doet. Het ligt kennelijk in de verschillende kleuren en de vele verschillende werkingen. Vuistregels hiervoor zijn:

Eerste vuistregel

Ik heb mij een bepaalde kleurgevoeligheid of ik nu mens ben of geest. Dit komt tot uiting in de kleuren waarop ik het scherpst reageer. Het komt ook tot uiting in mijn voorkeur voor kleuren en voor vormen.

Blauw betekent een voorkeur hebben voor mathematische figuren sterren, kubussen enz.

groen geeft een voorkeur voor ronde vormen.

Hebben wij een voorkeur voor vormen, dan kunnen we ook weer zeggen wat is mijn voorkeur? Niet wat zie ik in mij voor een hoog visioen? (Mensen, die in zichzelf kijken naar hoge visioenen, zien altijd datgene waarvan ze denken dat het het hoogst is.) Als u die voorkeur kent, dan kunt u daar weer een paar punten bij onthouden

Naarmate de eigen voorkeur meer uitgaat naar flamboyante (felle) contrasten, zitten wij dicht bij wit en is de factor wit in ons wezen sterker. Als er in dat contrast dan verder een fel rood voorkomt, dan hebben wij in ons wezen een combinatie van rood. wit. Wij zullen de witte kracht kunnen gebruiken, maar in de uitingen en in ons besef zijn wij gebonden aan rood, wat een emotionele sfeer betekent.

Hebben wij blauw, dan geldt. ook weer, indien dit blauw een bepaalde tint heeft, dan geeft dat ons wezen weer. Er zit dan bij ons ook nog wel wit licht bij (dat is er overal wel), maar naarmate onze voorkeur meer uitgaat naar rechte lijnen, zal de invloed van wit in ons wezen minder zijn.

Purper, violet e.d. Hier zitten wij in de mystieke kleuren. Maar of die mystieke kleuren nu domineren of dat er bepaalde vormen van wit [levenskracht] in zitten, kunnen wij weer zien, als wij kijken naar de voorstellingen die wij ons bij voorkeur maken.

Geven wij de voorkeur aan ronde lijnen - dat komt hier ook voor - dan zullen wij tevens moeten stellen dat het witte licht voor ons betrekkelijk beperkt van invloed is. Wij moeten ons dan op de mystiek werpen. Hebben wij een voorkeur voor rechte lijnen, voor blokjes e.d, hebben we bewondering voor b.v. Mondriaan, dan is hier voor ons een sterke witfactor werkzaam. Wij kunnen de mystiek het best gebruiken als een verkenningmiddel, waardoor wij de kracht, die in ons bestaat, toepassen. In het andere geval is de mystiek voor ons de beleving en daarin zullen wij dan vanzelf wel vinden welke richting wij uitgaan. Het is niet: ik ga bewust kijken hoe ik mijn kracht kan gebruiken Het is; ik beleef en uit dat beleven komt mogelijk kracht voort.

Goud. Goud is zuivere levensenergie. Wij hebben dan geen bepaalde vormvoorkeur, maar wij zullen over het algemeen sterk voelen voor een naturalistische weergave van dingen. Wij vinden b.v. een gewone tekening niet interessant, maar als we er een boom in zien, een huisje, beestje of wat anders, dan is het mooi. Is dit het geval, dan kunnen wij een enorme levenskracht overdragen. De witfactor is betrekkelijk beperkt.

Voelen wij meer voor de abstracte voorstelling, die meestal in mathematische figuren kan worden uitgedrukt, dan is het witte licht bij ons ook sterk aanwezig en kunnen wij levenskracht baseren op waarheid, op rechtlijnigheid.

Groen. Hebben we met deze kleur te maken, dan zal er bijna nooit een volledige witfactor aanwezig zijn. Het wit speelt altijd een beperkte rol, maar naarmate het groen waartoe wij ons aangetrokken voelen lichter is, zal het goud (levenskracht) voor ons van groter belang zijn. Wanneer onze voorkeur daarbij uitgaat naar bepaalde symbolen (contrast symbolen zoals mandala's), dan moeten wij verder stellen dat wij door onze geloofsvoorstelling doordringen in een andere waarheid en dat wij die waarheid kunnen manifesteren in vormen van levenskracht.

Dit zijn de voornaamste factoren. Er zijn duizend-en-een variaties mogelijk. Het zal nooit zo zijn dat u een bepaald type bent. U heeft hier een paar grondlijnen en als u merkt dat u er ergens tussen hangt, dan mengt u de begrippen een beetje en komt u vanzelf waar u wezen wilt.

Tweede vuistregel.

Ik kan alleen die kracht tot uiting brengen waarmee ik mij één gevoel. Dit betekent dat harmonie noodzakelijk is. Of om het heel eenvoudig te zeggen Als je een patiënt wilt genezen en je hebt de p. aan hem blijf er dan van af, want dan ben je zo geneigd hem met je kracht om de oren te slaan, dat hij er misschien doof van wordt.

Derde vuistregel.

Er zijn kosmische tendensen. Ook het geestelijk Licht zal in verschillende tinten voorkomen. Die tinten zijn zelden felle kleuren, het zijn altijd pasteltinten. Maar de kleur die domineert is de kleur, die de mogelijkheden bepaalt. Als ik het gevoel heb dat plotseling de hele wereld ineens klikt - en dat kan van het ene ogenblik tot het andere veranderen - zodat ik zeg: het kan mij niet schelen, nu ben ik er, of nu ga ik mijn weg, want ik voel dat het goed is; dan beschik ik plotseling over veel grotere krachten dan normaal en zal ik voor mijzelf, voor anderen of t.a.v. voorwerpen ook veel meer kunnen presteren dan anders het geval is.

Dit zijn regels waarmee u misschien praktisch iets kunt doen.

Wat ik tot nu toe heb verteld, hangt in de eerste plaats samen met uw reactie. Maar het Licht zelf moet natuurlijk ook aan een bepaalde wetmatigheid gehoorzamen. Nu kunnen wij die wetten niet precies definiëren. Het is namelijk voor ons onmogelijk het begrip van een onevenredige tijdsequentie volledig op te nemen. We kunnen komen tot het beleven van een persoonlijke tijd We kunnen, zoals u op aarde, werken met een afgeleide en daardoor een meer regelmatige tijdseenheid en tijdsverdeling, maar in de kosmos kan het zijn dat 10.000 jaren worden samengeperst in een invloed die zo intens is, dat als ze de aarde bereikt ze haar misschien maar voor een dag beroert. Omgekeerd kan het zijn, dat een enorme gebeurtenis a.h.w. wordt uitgespreid en dat zon invloed vele jaren, soms eeuwen nodig heeft voordat- ze helemaal voorbij is. Nu is het niet mogelijk die wetten geheel juist en in tijd te geven. We kunnen het kosmisch gebeuren en onze eigen begripswereld eenvoudig niet synchroniseren. Maar de regels ervoor zijn toch tamelijk eenvoudig. Dat zijn deze;

- a. Een blauwfactor kan nooit overgaan in een roodfactor zonder dat beide gescheiden of verenigd worden door een witfactor. Die komt er dus altijd bij te pas.
- b. Er kan geen blauwfactor overgaan naar een groenfactor zonder dat beide gescheiden worden door een invloed die wij goud noemen. Op grond hiervan zijn ze bij ons tot de conclusie gekomen dat de werkelijke krachten, die uit de kosmos op ons inwerken, moeten worden onderscheiden in wat men noemt wit is energie die niet selectief, en goud is energie die de eigenlijke levenskracht is, de levensenergie. Alle nevenverschijnselen zijn bewustzijns- verschijnselen.
- c. Ongeacht de onmogelijkheid om het in tijd precies te zeggen stelt men: Er zal altijd een overheersende kracht zijn, die als ondergrond over een langere periode heerst. Voor uw wereld is dat op het ogenblik een roodtendens. Er zullen daarin voortdurend nieuwe varianten optreden. De achtergrondtendens valt weg op het ogenblik, dat zuiver wit licht of zuiver gouden licht (althans de invloeden die wij zo omschrijven) op aarde optreedt. Daarom zijn de enige factoren waarmee een mens volledig rekening kan houden, als hij zijn eigen krachten gebruikt, alle invloeden waarin wit en goud voorkomen. In alle andere gevallen is het zijn persoonlijke afstemming en een gevoelskwestie waardoor hij kan komen tot een optimaal gebruik van de krachten, die in en rond hem zijn of dat hij eventueel zal falen in het gebruik van die krachten.

Ik heb u hier een beeld gegeven van inwerkingen. Maar wat is dan de aarde zelf? Ook dat is belangrijk. Alle kleuren, die wij berekenen en die geestelijk spontaan optreden, zullen ook moeten ageren op de eigen uitstraling van de aarde. Nu is daar al het een en ander over gezegd.

Uw aarde heeft wonderlijk genoeg twee factoren blauw en groen. Ze reageert zeer scherp op wit- en goudinvloeden. Alle andere invloeden zijn in wezen minder sterk. Daaraan kunnen wij weer een conclusie verbinden namelijk dit Als wij te maken hebben met het witte licht of met het gouden licht, dan zal de hele werelds ook reageren.

Hebben wij te maken met een kleur, dan zal de aarde vaak veel minder reageren dan wij zelf dat doen.

Gaat het om het gebruik van grote krachten, dan doen wij dat wanneer de aarde harmonisch is: dus wit- en goudinvloeden.

Gaat het om het uiten van iets wat in ons persoonlijk bestaat, dan zullen wij die fase kiezen waarin onze kleur optreedt datgene wat wij aanvoelen als bij ons behorend. Als wij op die manier te werk gaan, dan bereiken wij heel veel.

Er zijn heel wat vreemde figuren geweest in deze mensenwereld die het werken met de krachten van licht hebben geleerd. Wij hebben daarbij onze eigen voorkeur. Een van de figuren, die mij altijd erg intrigeert in dat opzicht is Apollonius van Tyana. Die ingewijde en wijsgeer heeft nl. in zijn leven nogal wat wonderen gedaan. Maar waren ook tijden dat hij geen wonderen kon doen. Als je nu Apollonius nagaat, dan is het opvallend dat deze man gevoelig was voor mystieke invloeden. Violet was voor hem een heel sterke kleur. Daarnaast was hij heel sterk blauw gericht. Hij kon dus de krachten van het leven gebruiken, maar alleen indien er voor hem een voldoende mystieke invloed was. Door die mystieke invloed kon hij het gouden licht nemen en volledig overdragen. Als ze vertellen dat hij doden heeft opgewekt, dan kunnen we geloven dat het in een dergelijke periode is gebeurd. Als hij zieken geneest of als hij - naar men zegt - bepaalde beelden voor zijn leerlingen doet ontstaan, dan is ook dat een factor waarin het violette licht, dat voor hem zo sterk werkt (de mystieke beleving), dominant is geweest op aarde.

Als wij horen dat hij eigenaardige kunstjes uithaalt (hij verplaatst zich b.v. van Rome naar Ostia in een paar minuten, hij analyseert anderen bijzonder scherp), dan is het het blauw dat werkt. Maar dan kan hij alleen rechtlijnig functioneren. Hij is niet in staat op dat moment te genegen. Hij is wel in staat om waarheden te zien, te openbaren en krachten voor zichzelf te gebruiken. Op dat moment kan hij bepaalde natuurwetten uitschakelen. Dat was voor de Romeinen natuurlijk erg vervelend. Ze hadden hem voor het gezag gehaald (de prefecten e.d. erbij) en hij moest nu maar eens vertellen hoe hij aan al die waanzin kwam die hij verkondigde.

Nu had hij het geluk dat net in die tijd de invloed wisselde naar blauw. Dus begon hij de heren precies te vertellen waarom ze hem aanvielen, daarna zei hij de heren heel vriendelijk goedendag, verdween ter plaatse en dook op een heel eind verder aan het strand waar hij zijn leerlingen had gezegd op hem te wachten. Die Romeinen waren natuurlijk horendol en gek, dat kunt u begrijpen. Zij wisten daar geen raad mee. Nu het wonderlijke; men heeft Apollonius toen een hele tijd met rust gelaten. Het onbegrijpelijke is iets wat men liever met de vingers vanaf blijft. Misschien is dat een lesje dat ook wij eruit kunnen trekken

Wanneer wij werken met licht, moeten wij dat bij voorkeur niet zo doen dat het voor een ander begrijpelijk is. Het mysterie mag rustig blijven bestaan, want het licht draag je het best over, als daar niet een redelijke verklaring aan verbonden is.

Ongetwijfeld heeft het licht niet alleen op mensen invloed. Als wij zien dat grote geesten op aarde werkzaam zijn (het is nu weer de tijd dat dat heel sterk gebeurt Wessac-tijd), dan kun je zeggen

Wonderlijk, als Jezus kracht geeft is dat voornamelijk gouden licht, een gouden uitstraling. Als de Boeddha bezig is, dan is er geen gouden licht, maar wit licht. En als je naar Mohammed kijkt - hoe vreemd het ook moge lijken - dan werkt hij met rood licht en dat terwijl hij zelf een groene vlag heeft ingevoerd. Je zou kunnen zeggen: Mohammed is in de geest lichtelijk geschift .

Elk van hen kan daardoor op aarde bepaalde dingen tot stand brengen. En als je dan de werking ziet en je overziet wat er op het Wessac-feest gebeurt (we hebben zelfs een paar Ordeleden uit de stof daar ook aangetroffen), dan zie je ook de werking van kleuren.

Nu is het wonderlijke, dat als je zon beschrijving hoort, dan spreken ze over een gouden straal of -zoals in dit geval - over wit licht en daar omheen een gouden gloed, linten van allerlei kleuren of wolken van allerlei kleuren, bijkomstige gestalten en figuren zelfs, die een eigen kleur hebben. Dan kun je zeggen.- Dat is nu eigenlijk een programmering. Zon feest en alles wat erbij komt, wordt gedragen door de kleur die nu de aarde domineert. Overigens is ook wel aardig te weten dat we op het ogenblik een invloed hebben die van blauw overgaat naar violet. Dat is erg interessant. Het betekent namelijk een grote mentaliteitsverandering op aarde, maar gelijktijdig betekent het ook werkelijkheidsvervreemding voor veel mensen.

Nu zien wij daarin een kern van wit licht m.a.w. onderzoek, waarheid. Er is een kracht die door de maskers heen kan dringen. Dat is heel duidelijk. Maar er is ook een gouden gloed bij. En dan kun je natuurlijk optimistisch zijn, zoals sommige economen, die zeggen: dat wordt een economische opleving. Maar wij bekijken het zo: er is een nieuwe vorm van levenskracht. Een groot aantal mensen zal levenskracht in zich ervaren en vaak plotselinge en onverklaarbare veranderingen in zich waarnemen. Er zullen mensen zijn die in een krankzinnig korte tijd genezen. Er zullen mensen zijn die ineens zoveel vitaliteit hebben, dat ze veel meer aankunnen dan iemand ooit van hen had kunnen vermoeden. -

Dan kijk ik verder op het Wessac-feest en zeg: Wat is nu het vreemde? Het blauwe licht, dat ook deze keer aanwezig was, was als een soort rooster. Ik zou haast zeggen: Noorderlicht met een paar dwarsstrepen erin. Het kwam niet helemaal tot beneden toe het bleef halverwege zweven. Dus de wetenschap gaat op dit moment te ver van de werkelijkheid afstaan. Er zal een conflict ontstaan tussen werkelijkheid en wetenschap. Maar hoe komt het nu dat daar vlak naast een aantal paarse, purperviolette linten, bijna helemaal tot op de grond komen en dan licht naar het altaar toe buigen? Ik zeg tot mijzelf: Dat is een kwestie van grote mystieke invloeden. Paranormale waarden, maar ook gewetensconflicten en gevoelens zullen vaker een veel grotere rol spelen dan feiten.

Aan de andere kant zie je wonderlijk genoeg rood in verschillende schakeringen tegelijk optreden. Dat moet ook wat betekenen. Als het gewoon rood is, dan zeg je emotie. Maar waarom vuil-rood? Vuil-rood. is een haat-, een afgunstelement. Dus een negatieve invloed op het gebied waar hartstochten optreden, van welke aard dan ook. Ook dit licht buigt iets naar het altaar toe. Anders gezegd het is verbonden met de werking van het witte licht dat zich in het midden bevindt.

Verder zie je dat groen licht de indruk maakt van een lint dat neerhangt en dat van onderen uitwaaiert alsof het uitgerafeld is, zoals een koord dat is uitgeplozen. Hiervan zeg je: Geloof is een kwestie van verdeeldheid. Het geloof zoekt nieuwe wortels en zal het misschien ook wel vinden. Ook dit is belangrijk. Je hebt nu in die uitstorting van licht een diagram gekregen van wat de kosmos op dit moment aan elementen bevat.

Nu worden die elementen a.h.w. kunstmatig door het werken met hoge geestelijke krachten naar de aarde gebracht. Het is alsof iemand een geestelijke loupe heel dicht bij de bron heeft gehouden en daarmee bereikte dat stralen, die anders diffuser en trager de aarde bereiken, nu in brandpunt worden gebracht en veel sneller en intenser optreden. Het is niet een schema van iets wat nu bestaat, het is een schema van ontwikkelingen. En dat is voor ons wel zo prettig en ook voor u op aarde. Als we met al die dingen tegelijkertijd te maken krijgen, dan worden wij er gek van, dat kunnen we gewoon niet verdragen. We hebben dan gelijktijdig harmonie en disharmonie. We worden gekweld door rechtlijnigheid en hebben tevens een vitaliteit, maar weten dan weer niet wat ermede te doen. Dus laten we blij zijn dat het achtereenvolgens komt.

Verder zien wij dat die gemene roodinvloed in het begin van dit jaar (het loopt voor ons van lentepunt tot lentepunt.) valt. Er moeten dan heel wat gekke dingen gebeuren. Er gaan de meest onredelijke dingen gebeuren en overal speelt haat, nijd, afgunst e.d. een rol. Maar daarnaast zie ik dat uitwaaiende groene licht dat ongeveer aan diezelfde kant op aarde komt - en dan schat ik dat zo'n beetje, hoe buigt zich dat af, je kunt het niet precies een tijd geven -

dan moeten we verwachten. dat eveneens in de eerste helft van het jaar (omstreeks oktober] allerlei nieuwe geestelijke tendensen en invloeden merkbaar zullen worden. Er gaat iets veranderen.

Als ik nu zie dat het groen a.h.w. uit elkaar valt, dat het pluizig wordt, dan moet ik zeggen Hier is het een kwestie van een algemene gang naar het geloof met gelijktijdig een vervaging van het geloof als een specifiek omschreven iets. Het omvat nu bijgeloof, kerkgeloof al die dingen bij elkaar en niemand zal nog precies kunnen zeggen waar het ene beginnen het andere ophoudt.

Kijk je naar de andere kant, dan zie je dat de blauwfactor eveneens tamelijk fel is en gezien de buiging komt die factor waarschijnlijk in augustus tot gelding. Wat zou die blauwfactor betekenen? Het blauw nu respondeert op het wit. Het wit is nogal fel, maar het is beperkt en heeft een gouden glans. Ik neem aan, dat er in het denken bepaalde conflicten komen die voornamelijk van ideologische aard zullen zijn, b.v. wetenschappelijke geschillen. Men is het niet eens met elkaar. Maar er is niet alleen de rechtlijnigheid, er is ook de vitaliteit, de levenskracht en in dit geval zou ze harmonisch kunnen werken. Ze zou namelijk door besef en evenwicht al die haattendensen een beetje kunnen neutraliseren.

Het geloof kan bijna niet worden beïnvloed. Er is in de eerste plaats een klein verschil in buiging van het licht en in de tweede plaats heeft nuchter denken er niet geheel in plaats ergens harmonieert dat niet. Het geloof correspondeert echter weer wel met de mystieke factor, die verderop in het jaar zit, tegen de wintertijd. Als ik een gissing moet maken, dan begint die mystieke invloed ongeveer een week voor december en omdat ze nogal breed en sterk is blijft tot bijna maart. Dat is een heel eind. Dan komt daar de groen-invloed nog bij geloofsgeschillen, maar ook vooral nieuwe geloofsvormen. Nieuwe geloofsbelevingen en mystieke zaken, gepaard gaand met mogelijke profetieën e.d. zullen in het tweede gedeelte van het jaar een grote rol spelen. Op deze manier kun je uit het licht van alles aflezen. Het klinkt allemaal mooi en zelfs ook logisch, als je het zo vertelt, maar het is zo onlogisch als maar wat.

Hoe komt dat licht daar? Wel, dat licht draagt zichzelf a.h.w. over aan de aarde. Dat licht verandert ergens de tendens tussenaarde en zon, aarde en planeten. Dat licht verandert de inhouden aan levenskracht, aan rechtlijnigheid en besef in de mensen. En zo ontstaat er door deze grote krachten, die zich op aarde gaan manifesteren. ook een spel van overdracht van kracht tussen de mensen onderling. Zo komen wij als vanzelf aan een punt dat heel belangrijk is.

Als mensen geladen zijn met die krachten en zij beseffen dit niet, dan zullen zij het niet gericht gebruiken. Maar anderen zullen dat toch ontdekken. Een niet gericht gebruik van een kracht waarmee je harmonisch bent, betekent zoiets als een soort persoonlijk magnetisme de mogelijkheid om in de wereld gemakkelijker antwoord te krijgen. Maar indien zo iemand bewust die kracht gebruikt, kan hij bepaalde mensen, maar ook bepaalde voorwerpen, situaties, planten enz. met die kracht in het bijzonder bereiken. Hierbij is het belangrijk, dat je je concentreert (dat moet je dan speciaal doen op de kleur).op het gevoel dat de kracht in je is. Projecteer je die nu naar een bepaald voorwerp of een bepaalde persoon, dan zal die invloed de ander altijd bereiken. Maar als ik iemand bereik, die niet harmonisch is met mij, dan krijg ik een deel van die kracht terug. Ik moet dan niet boos worden, ik moet haar gewoon terugnemen, ze is niet gewent. Heb ik iemand, die wel harmonisch met mij is, dan zal die niet alleen de kracht absorberen, maar hij zal zijn persoonlijke inhoud a.h.w. terugsturen langs het lijntje dat ons verbindt door de kracht die wordt uitgestraald.

Als wij bij een krachtoverdracht iemand bereiken, dan ontstaan er plotseling in ons denkbeelden, voorstellingen of gevoelens die normaal aan ons wezen vreemd zijn. Het is een plotseling afwijkende ervaring. Een belangrijk punt !

Wil ik kracht overdragen voor genezing e.d. dan moeten we rekening houden met het feit dat voor alles procedures denkbaar zijn. Naarmate ik harmonischer ben met b.v. het gouden licht of met het witte licht , zal ik meer moeten reageren volgens de kracht die daaruit voortvloeit. Nu is dat een conditionering. Dat weet ik zelf niet op zo'n ogenblik maar ik ga instinctief reageren.

Als u wilt genezen, dan voelt u wat u met de handen wel en niet moet doen. U voelt welke woorden u moet gebruiken, welke instraling u moet geven. En als dat niet volgens het boekje is, laat dat boekje dan maar barsten. Werk volgens de kracht die in u is, dan kunt u meer tot stand brengen.

Heeft u te maken met mensen die innerlijk in grote moeilijkheden zitten, dan moet u hen confronteren met zichzelf. Dat is erg belangrijk. Zo'n confrontatie kan voor anderen wel eens onaangenaam lijken. Ik moet iemand b.v. zeggen: Je moet rekening houden met je omgeving, je moet je eerst zelf overgeven. Als u dat zegt, dan zegt hij: ik ben hier niet gekomen om mij over te leveren, ik wil wat hebben. Dan antwoordt u: Ik kan je niet geven wat goed voor je is, tenzij je je eerst zelf daarvoor open stelt. U kunt tegen iemand zeggen: Hoor eens, je zult waarschijnlijk eerst nog zieker moeten worden, want je bent op het ogenblik nog niet bereid om de toestand te accepteren. Tegen een ander kunt u zeggen Als je nu maar accepteert wat er op dit moment aan de gang is en je probeert daar zo rustig en zo blij mogelijk mee te zijn, dan zul je aan alle kanten die kracht krijgen.

Hier hebben wij te maken met een soort mentaal-emotioneel sleuteltje dat in de mens zelf zit. Als wij een kracht willen overdragen, krijgen wij daar natuurlijk zelf mee te maken. Het zal duidelijk zijn dat die kracht niet alleen maar via een mens kan worden uitgestraald. Zo kan ook uit de geest worden uitgestraald en ze is werkzaam in de gehele aarde.

De kleur van de aarde - ik heb het al gezegd - blauwgroen. Dat betekent dat elke variant waarbij blauw of groen te pas komt eigenlijk een soort sfeer rond de aarde schept. De mens, die daarop een beetje, is afgestemd en ervoor openstaat, ontvangt die kracht.

Kracht is niet iets wat alleen moet worden overgedragen. Het is een potentiaal dat voortdurend rond je aanwezig is. Sta je er zelf voor open, dan zul je daardoor jezelf automatisch vullen met die kracht. Staat iemand er niet voor open, dan is het nog altijd moeilijk dat een ander hem die kracht zo gericht overdraagt, dat hij ook voor de omgeving komt open te staan, zodat hij niet alleen de kracht krijgt die een persoon hem een ogenblik geeft, maar in feite daardoor afgestemd raakt op de krachten om hem heen en een hoeveelheid energie naar binnen krijgt en kan gebruiken en verwerken, die anders niet denkbaar is.

Hier zijn alle eigenschappen van datgene, wat wij het licht noemen uitgedrukt in onze beperkte termen.

Nu denkt u waarschijnlijk het is een heel verhaal en het klinkt allemaal wel aardig, maar is dat dan zo nieuw. Neen, het is niet nieuw. Als wij heel ver teruggaan in de premenselijke periode dan vinden wij een soort robachtige wezens. Ze zijn amfibisch van aard met een begin van warmbloedigheid door een verandering van bloedcirculatie. Deze wezens hebben een contact met wat zij zien als lichtende goden, in feite zijn het groepsgeesten. Wanneer zo'n god zich manifesteert, zien zij dat als licht. Maar dat licht heeft voor hen niet alleen maar een betekenis, het is ook een emotioneel ondergaan. Het is een gevoel van welbehagen, maar ook van een taak te hebben. Trek, seksuele activiteiten en wat dies meer zij worden door dit ervaren van licht a.h.w. gestimuleerd. De schakelaar wordt omgelegd en ineens begint erin die wezens iets te gebeuren.

We kunnen verder gaan en denken aan b.v. de maanaanbidders van Azië. Dan zitten we al veel dichter bij de moderne tijd. Als deze mensen tegenover de maan staan en haar licht absorberen, dan ontvangen zij daarmee iets wat de moderne wetenschap een beetje over het hoofd ziet, namelijk een vorm van weten, een besefsinhoud. Die besefsinhoud is hard; zilver is de achtergrond. Maar er is ook een blauwe tint in. We krijgen te maken met een harde gemeenschap, die niet erg sentimenteel is, maar wel wetenschappelijk denkt, die systematisch gaat reageren. Hier ligt ook de beginperiode van de Chaldeeën.

De waarnemers en onderzoekers van de hemelen gaan nog wat verder en dan vinden we Egypte met zijn zoonanbidding. Als we denken aan hetgeen daar wordt gezegd voor het aangezicht van de rijzende zon (deze wordt gezien als de kracht van het leven,) dan valt ons op dat in een van de overigens niet algemeen bekende odes aan de zon wordt gezegd "Gij komt op en met uw rode gloed verwarmt gij mij. Gij stijgt ten hemel en uw goud teistert mij. Gij staat aan het zenit en uw fel zilveren licht verblindt mij. Maar in u vind ik het gehele leven

terug." Hier wordt ook het licht beleefd en vreemd genoeg gaat men de kleuren van dit licht associëren met de eigen toestanden.

Nu is er een priester geweest, Sereptchotep (?), die daar zelfs een bepaalde conclusie aan heeft verbonden waarmee zijn leerlingen erg blij waren. Hij zei: Wanneer de zon aan het zenit staat, is haar kracht verblindend. Zo laten wij ons neerleggen in de schaduw en onze geest openstellen voor het licht van de zon, opdat wij haar kracht en boodschap verstaan." Hier werd kennelijk gezegd: Er zijn ogenblikken dat het licht te sterk is. Wij kunnen dat dan menselijk niet meer emotioneel en lichamelijk ervaren, maar wij kunnen het wel omzetten in een paranormale ervaring. Dat is al een hele tijd geleden gezegd.

Ook in andere perioden van de historie vinden wij plotseling licht, of zon of kleur als een belangrijke factor. Zo zegt een alchemist in ca. 1550.- "Als ik in mij het gouden licht besef en zo mijzelf sterkend de witte gloed doe branden onder de ketel, dan zal hierdoor het distillaat ontstaan waaruit de Steen der Wijzen wordt geboren." Dan denk je die knaap moet een beetje geschift zijn geweest. De Steen der Wijzen, bestaat dat en bovendien: Hoe kun je met je krachten een ketel zo gloeiend heet krijgen. Wat de man bedoelde was dit:

De levenskracht, het milde licht van het leven, moet ik gebruiken om sterk te worden. Zodra ik sterk genoeg ben, ben ik ook in staat om het licht der waarheid te verdragen. Dat licht der waarheid richt ik dan op het geheel van mogelijkheden en besef, dat ik in de wereld bezit en dit zal uitkristalliseren tot waarheid. De waarheid, die ontstaan is uit onze wereld en ons besef is voor ons de Steen der Wijzen.

Denk dus niet, dat de kwestie van het licht zo eenvoudig is. Het is werkelijk met de gehele mensheid verweven. Als het naar mijn hart ging, zou ik u een hele geschiedenisles geven vanaf het begin der tijden. Maar dat kan helaas niet. Het is voldoende te constateren dat het begrip licht niet alleen als een zichtbaar, fysiek beleefbaar iets, maar ook als een innerlijk iets een grote rol heeft gespeeld door de gehele ontwikkeling van het leven op aarde. Het is dat licht waarmee wij worden geconfronteerd. Het is dat licht dat wij proberen te beleven en te interpreteren.

Als ik tracht om hieruit op grond van alles wat ik in het licht heb gezien de laatste tijd een kleine extrapolatie te geven van hetgeen voor deze wereld waarschijnlijk zal zijn voor de komende periode, dan is dat geen spelletje meer. Het is een poging om te beseffen wat dit licht in de mensheid betekent. En als u zegt: in welke tijd zal het gebeuren, kan ik dat niet in het algemeen zeggen. Ik heb u daarnet wat tijdstippen genoemd voor invloeden die zullen optreden. Nu ga ik eens kijken wat ze voorde mens betekenen en kom ik dan tot de conclusie:

De tegenstellingen in de maatschappij zullen op heel veel plaatsen in de wereld plotseling en zeer sterk toenemen. Dit zal niet zozeer een kwestie zijn van revoluties als wel van terreur, moord en doodslag, want de haat in de mensen is buitengewoon sterk. Daardoor zullen ze geneigd zijn hun bestaan en al wat voor hen belangrijk is, op het spel te zetten, alleen maar om te overwinnen of om datgene te bereiken wat zij als overwinning beschouwen. Het houdt ook in dat de redelijkheid voor een groot deel zoek zal zijn.

In de geïndustrialiseerde delen van de wereld betekent dit een machtsstrijd, die in de laatste 100 jaar zijns gelijke zeker niet heeft gehad en die zich voornamelijk zal afspelen, naar ik aanneem, tussen bepaalde delen van de arbeidende bevolking en de overige bevolking. Dit zal kunnen leiden tot stakingen, maar het zal evenzeer een kwestie kunnen zijn van acties waardoor men b.v. prijsverhogingen ongedaan probeert te maken en men enerzijds zegt werkloosheid te willen beperken, terwijl aan de andere kant men die plotseling veroorzaakt. Een situatie dus van chaos en radeloosheid.

Deze situatie zal voor heel veel landen een behoorlijke tijd kunnen duren. Als ik mag gissen - dit is maar een veronderstelling - dan zal dit proces zich voortzetten tot ver in september 1975. Dat hierbij grote verwarringen zullen ontstaan is duidelijk, want de oprechtheid van de mensen is niet bepaald groot. Zij zullen proberen zichzelf en anderen te bedriegen. Maar dat gaat niet, want er hoort een andere invloed bij.

Vermoedelijk in augustus zal er wen zeer felle flicts van waarheid op deze aarde een rol spelen. Ik ben bang dat heersende machten uit angst voor die waarheid naar terreur gaan grijpen. Het

is zelfs mogelijk, dat er in die periode grotere gewapende conflicten uitbreken. Geen oorlogen! Men gaat gewoon naar de wapens grijpen, omdat men bang is voor de waarheid, die aan de dag is gekomen. Daarom kan ik ook moeilijk geloven, dat die periode een economisch herstel brengt en kan ik ook moeilijk aannemen dat de sociale omwenteling, die zovelen nastreven, in deze periode goede voortgang vindt. Maar wel zullen wij te maken krijgen met een verzwakking van normen op elk terrein.

Extremisme neemt natuurlijk toe, maar gelukkig krijgen we een tendens van nadenken en van mystiek. We zullen zien dat een groot gedeelte van de onrust van het Keltische karakter toch weer gekanaliseerd kan worden, hetzij in een geloof, hetzij in een nieuwe, bijna wetenschappelijke benadering van bepaalde problemen van het bestaan.

Dan is er de mystiek op de achtergrond. De mensen gaan in zich iets beleven wat veel belangrijker is dan alles dat ze buiten zich zien. Een toenemend aantal mensen gaat leven volgens eigen normen niet alleen, maar ze gaan bovendien op grond van die innerlijk beleefde normen vrijelijk diensten aanbieden aan anderen. Ze zijn a.h.w. een soort reddingsbrigade.

Ik neem aan dat in het laatste gedeelte van dit jaar dit aspect in vele landen belangrijk wordt. Vrijwilligers blijken plotseling bereid om allerhande mistoestanden op te vangen. Ze zijn bereid om mensen hulp te verlenen, ofschoon er helemaal geen zekerheid is dat ze er ooit iets voor zullen terugkrijgen. Dus een verbetering van de menselijke mentaliteit in vele landen, zo niet in alle.

Aan het einde van dit jaar (dus rond het volgende lentepunt) zal waarschijnlijk een groot aantal mensen zeer extreme tegenstellingen laten zien. Ik denk dat het extremisme dan weer wat zal zijn opgelaaaid. Ik vermoed ook dat veel mensen in die periode met hun energie geen raad zullen weten. Indien dat gebeurt, dan is alles denkbaar. Dan is het zelfs mogelijk dat iemand een moordaanslag pleegt op Van Agt of Den Uyl, bij wijze van spreken. Het is denkbaar dat iemand het plotseling nodig vindt een bom te leggen in de toren van de Big Ben in Engeland. Je kunt vreemde dingen verwachten. Die krankzinnige periode zal dan hopelijk - ik neem dat wel aan, maar ik kan het niet met zekerheid zeggen - in een nieuwe kracht van feller wit, van fellere onthulling van waarheid verzanden en de mensen doen begrijpen dat ze alleen door samenwerking iets kunnen doen tegen de sluipende ontbindingsverschijnselen, die het geheel van de maatschappij aantasten.

Dat is mijn preview op de komende tijd. Ik mag erbij zeggen dat ik, althans op een aantal van deze punten na, heel voorzichtig heb toegeluisterd bij het een en ander dat door de Grote Raad van de Broederschap werd besproken. Het is zeker niet allemaal mijn eigen visie. Ik meen dan ook, dat al hetgeen ik heb gezegd juist en gefundeerd is.

U heeft in deze tijd de kans dit licht zelf te ervaren. En u zult, indien u daarop even wilt letten, ontdekken dat er steeds weer ogenblikken zijn dat voor u het wonder mogelijk is. Dat er voor u plotseling de projectie van grote kracht mogelijk is. Doe dit dan en probeer anderen iets mee te geven van vrede, van openheid voor het geheel van de krachten die rond u zijn en die in de aarde worden weerspiegeld. Zo draagt u niet alleen uw licht over, maar maakt u steeds meer entiteiten en mensen gevoelig voor het totaal licht, zoals het zich op aarde openbaart. En dat betekent, dat wij een verbetering kunnen krijgen op geestelijk en stoffelijk terrein.

Als ik een zeer persoonlijke hoop daarbij mag uitdrukken, dan krijgen wij misschien ook nog de mogelijkheid om steeds meer mensen persoonlijk te beïnvloeden, om zo steeds meer mensen te confronteren met een geestelijke werkelijkheid, die voor hen een grote steun kan betekenen, ook in hun dagelijks stoffelijk bestaan.

INCARNATIE CYCLI

Het zal u bekend zijn dat reïncarnatie bestaat. Maar wat de meeste mensen niet weten is, dat daar bepaalde sequenties in voorkomen.

Men denkt vaak: ik reïncarneer en kom ongeveer op hetzelfde peil uit waarop ik het vorig leven heb geëindigd. Dit is niet helemaal juist. Er bestaat een bekende voorstelling over de wisseling van de standen in India. Dat lijkt wel een beetje op datgene wat wij bij incarnaties opmerken. Er is namelijk een verdeling van alle menselijke belevingsmogelijkheden in

verschillende cycli (verschillende afdelingen) en deze worden achtereenvolgens beleefd bij opeenvolgende incarnaties. Ik zal trachten u daarvan een voorbeeld te geven.

Als iemand krijgsman is geweest, dan zal zijn volgende incarnatie kunnen zijn priester of koopman. Hij zal niet in de landbouw terecht kunnen komen. Ben je priester geweest, dan kun je in de handel terecht komen of je kunt krijgsman worden. Je kunt dus altijd twee kanten uit, maar je hebt niet de mogelijkheid om alle factoren van indeling te bereiken. Er is altijd een deel van het leven gesloten voor je.

Hetzelfde geldt voor de sekse. Wat zal ik zijn: man of vrouw? Als je man bent geweest, dan is de kans man - vrouw ongeveer gelijk. Ben je vrouw geweest, dan is het precies hetzelfde. Maar heb je twee mannelijke incarnaties achtereenvolgens gehad, dan is de kans dat je weer als man incarneert maar ongeveer 1 op 4. Voor vrouwen geldt weer precies hetzelfde. Als wij dus een aantal levens hebben doorgebracht in een bepaalde vorm, dan is het bijna zeker dat we die zullen afwisselen met de andere vorm. Als wij in een bepaalde stand hebben geleefd, dan is het zeer onwaarschijnlijk dat we in een volgend leven in een gelijke stand terecht zullen komen.

U zult misschien willen weten hoe het komt, dat je bij die keuze naar twee kanten een bepaalde keuze maakt. Het antwoord is nogal eenvoudig:

Stel, dat we wederom iemand hebben die krijgsman is geweest. Hij kan dan de handel ingaan of hij kan priester worden. Nu zal hij als krijgsman belangstelling hebben gehad voor muziek. Dan is de kans dat hij priester wordt aanmerkelijk groter geworden. Heeft hij daarentegen grote belangstelling gehad voor ordelijkheid, het opstellen van allerlei dingen, heeft hij veel gevoeld voor formuleren en schriftelijk werk, dan zal hij zeer waarschijnlijk in de handel gaan. Het is de eigen voorkeur, de eigen liefhebberij die mede bepalend is voor wat je in een volgend leven gaat doen. Maar ook in een incarnatie kun je, wat je liefhebberijen betreft, worden beïnvloed door wat je in een vorig leven hebt gedaan. Ik ken iemand die bouwmeester is geweest in de jaren 1400 - 1500 en die in deze tijd is geïncarneerd. Op het ogenblik maakt hij als liefhebberij kerkjes uit lucifers Het klinkt een beetje gek, maar die relatie blijft dus ergens wel bestaan.

In ons gehele leven zullen we dus worden beheerst door zowel de voorgaande incarnatie als ook door onze mogelijkheid voor een volgende incarnatie. Dat klinkt misschien vreemder dan het is, maar er is nu eenmaal een kosmisch ritme. Dat ritme bepaalt evenzeer de incarnaties.

Als wij tot een bepaalde groep behoren, dan is er grote kans dat wij met die groep zullen incarneren, want het is een gelijk bewustzijn en dat wil zeggen dat daardoor een gelijke geestelijke bereiking mogelijk is. Er zijn verschillen van 30 a 40 jaar denkbaar, veel meer niet. De incarnaties zullen zo plaatsvinden dat men elkaar kan ontmoeten, ook al zullen sommige leden kleine kinderen zijn en anderen al heel oud wanneer deze worden geboren. Maar ze behoren tot dezelfde groep.

Nu is het in deze groepen altijd weer zo, dat er gezagverhoudingen zijn. Iemand, die een gezagspositie heeft gehad, zal bijna altijd in een ondergeschikte positie komen. Iemand, die een enorme daadkracht heeft gehad en anderen heeft gedreven, zal nu worden gedreven of althans een zekere apathie, een luiheid in het leven vertonen. Een mens, die heel veel relaties met anderen heeft gehad, zal waarschijnlijk in een volgende incarnatie wel emotioneel verbondenheden aanvoelen, maar in zijn leven veel meer teruggetrokken zijn. Op deze wijze compenseert zich in de incarnaties alles. En dat is heel belangrijk, want een geest die incarneert doet dat ten slotte niet om alleen maar een paar stoffelijke belevingen mee te maken, maar vooral om een aanvulling te krijgen van eigen geestelijke inhoud en wel zo evenwichtig mogelijk.

Het zal u duidelijk zijn dat iemand, die alleen koning, generaal of minister-president wordt een zeer eenzijdige opvoeding en scholing heeft gehad, ook geestelijk gezien. Wanneer daartegenover dan een tijd staat van een leven als misschien boerenknecht of handelaar, dan wordt het evenwicht al groter. Hij wordt bij verschillende aspecten van het leven betrokken, zal daardoor ook verschillende ervaringen opdoen, verschillende waarderingen in zichzelf gaan erkennen en zal zo ook geestelijk dus een groter gebied kunnen omvatten en aanvaarden

De cycli worden vaak in tijd bepaald. Dat is volgens mij nogal moeilijk. Je kunt zeggen Als we te maken hebben met groepsincarnaties, dan zijn perioden van 700 jaar en van ongeveer 250 jaar de meest voorkomende. Maar er zijn ook groepsincarnaties die over duizenden jaren lopen. Er zijn zelfs incarnatiegroepen die tussenliggende incarnaties kennen voordat de groep als geheel weer bij elkaar komt. Er is op het ogenblik een incarnatiegroep, die feitelijk behoort tot de vroeg-Tolteekse beschaving en die een lange tijd afzonderlijk geïncarneerd is. Een deel van hen in India, een ander deel in U.S.A. en weer een ander deel in Europa.

Deze mensen komen nu samen in het Noordafrikaanse continent. Dat is heel wonderlijk, maar de groep heeft kennelijk toch voldoende bindingen om weer samen te komen. Alleen, de verhoudingen in die groep zullen wat stoffelijke waardering betreft volledig veranderd zijn.

Het is misschien voor u een gek idee dat je bij een zeer sterke binding tussen bepaalde persoonlijkheden in de eerste incarnatie b.v. de ouder bent van het kind en dat je later net kind wordt van degene die in een vorige incarnatie jouw kind is geweest. Ook dat komt veel voor. Hierdoor krijg je een ontwikkeling waarin het ego voortdurend wordt geconfronteerd met de totaliteit van het bestaan en dat is heel belangrijk.

In alle incarnatiecycli, of ze persoonlijk worden beschouwd ten aanzien van de groep of als een totale wetmatigheid, mag worden gesteld:

- a. De eigen geestelijke bereikingsmogelijkheid is mede bepalend voor de tijd die er zal liggen tussen twee opeenvolgende incarnaties.
- b. Stoffelijk incarnaties hebben altijd ten doel datgene te beleven en voor het "ik" mogelijk te maken wat in een voorgaand bestaan niet mogelijk is geweest. (Dus als u in een vorig leven heel mooi bent geweest, heeft u kans dat u in dit leven er maar een beetje miezerig uitziet.)

Het is belangrijk dat u leert alles van verschillende kanten te beleven. Want uw gehele emotionele bestaan dat voor de geest erg belangrijk is, wordt mede bepaald door datgene wat u in de wereld denkt te zijn. En door u in steeds verschillende maatschappelijke posities, zo goed als in verschillende gemeenschappen te doen incarneren, is het mogelijk u een volledige opvoeding te geven waarin u alle aspecten van het leven leert kennen en zo vele verschillende soorten van harmonie leert beseffen. Juist door de vele verschillende harmonische mogelijkheden die u bezit, zult u in de geest op den duur alle factoren kunnen ontvangen, die deel uitmaken van de kosmos. Heeft u dat bereikt, dan is een verdere incarnatie niet meer mogelijk. U gaat gewoon verder in een totaal nieuwe verhouding, waarin u zich nog wel met de materie kunt bezighouden maar niet meer geïncarneerd als een mens.

Ik hoop u hiermede een klein inzicht te hebben gegeven in de samenhangen die in uw leven en de ontwikkelingen daarin bestaan. Het is zo gemakkelijk te zeggen: Ik ontmoet bepaalde mensen en dat is karma, dat is mijn noodlot. U kunt eerder zeggen: Wanneer ik mensen ontmoet, dan is dat omdat er relaties zijn geweest, waardoor een werkelijke band ontstond, die nu op een totaal nieuwe en andere wijze moet worden uitgedrukt. Het is niet wat ik de ander heb aangedaan, zal de ander mij nu aandoen. Maar het is wel de handicap waaronder de ander eens heeft geleefd en gewerkt, zal ik nu aan den lijve ervaren. Ik zal op mijn eigen wijze moeten trachten daarin toch een zekere harmonische existentie te vinden. Ik hoop, dat dit korte betoog u in staat zal stellen om uw eigen huidige incarnatie in een wat objectiever licht te bezien. Niet meer als iets wat onherstelbaar en onrechtvaardig is, maar gewoon als iets wat voor u mede noodzakelijk is, omdat u al zoveel andere dingen hebt gekend en hebt gehad en juist deze ervaring u kan helpen daar meer van te maken.

VERRASSING

Het onverwachte. Datgene wat gebeurt voordat ik eigenlijk beseft dat het gebeurt. Zo zien we een verrassing, maar is dat wel waar? Is een verrassing niet iets wat we eigenlijk steeds voelen aankomen? Hebben we niet steeds weer het gevoel nu gaat er iets gebeuren of nu moet er iets gebeuren?

Er is geen sprake van de feitelijke verrassing van het opeens en plotselinge ontstaan van iets geheel onverwachts. Maar we hebben het voor onszelf niet willen weten. We hebben het altijd

in een hoekje weggeduwd. Want we zijn verbonden met de totaliteit van de kosmos en uit het geheel van die kosmos voelen we voortdurend aan wat de werkelijkheid is. En als we het voor onszelf niet willen toegeven, nu ja, dan komt dat misschien naar buiten in vreemde dromen of wonderlijke beelden. Maar eigenlijk weten we ook als we niet de exacte vorm kennen.

De verrassing ligt meer in de uiterlijkheid dan in het feit van de verrassing. En zo we dit beseffen, zullen we ook minder snel verrast zijn in het leven door wat er gebeurt. Want al kennen we de vorm niet, die het gebeuren zal aannemen, we weten dat het op komst is. We weten dat het zich voltrekt. We weten dat het voorbij gaat. En hiermee moeten we ons vooral bezighouden. Dan zullen we nooit wezenlijk verrast zijn.

Als anderen ons door een vriendelijkheid verrassen, dan zullen we heel vaak weten wat er gaat komen. Maar dan zullen we toch zeggen dat we het niet hebben geweten. Want de kunst van de verrassing is vooral je te laten verrassen, zelfs als je alles al weet.

Ik geloof, dat dit ook voor het leven geldt. Wanneer je alles weet omtrent je leven en je toekomst, is het leven zelf niet erg interessant meer. Toch voel je heus wel waar het naar toe gaat. Geef jezelf dan gewoon de kans om verrast te worden. Probeer niet alles te weten. Probeer niet alles vast te leggen. Laat het een beetje over je heen komen, al is het alleen maar om spontaan te kunnen reageren in het leven en niet voortdurend jezelf te bedriegen door te doen alsof het onverwachte geschiedt, terwijl je eigenlijk allang bezig bent om het te verwachten.

LES 10 - DE WERELD

Als je je bezighoudt met ontwikkeling, met het licht en met al die andere dingen die er zo zijn, dan vergeet je wel eens dat je eigenlijk met de wereld te maken hebt. Ik heb dat laatst met een collega besproken. Ik zei tegen hem: Wat had je voor een gezelschap vanavond? Waren het ontwikkelde mensen? "Ja," zei hij, "intellectueel wel, maar geestelijk gezien prut." En dat tekent enigszins de zaak.

Als wij een innerlijke ontwikkeling doormaken, dan is dat in de eerste plaats ons bewust worden van licht. Maar wat heb je aan een lamp, als je het licht niet gebruikt om te zien wat er rond je is? Wij kunnen ons bezighouden met alle kosmische invloeden, maar als we er geen gebruik van maken, wat hebben we er dan aan?

Als ik zo de wereld bekijk en de hele wereldgeschiedenis, dan denk ik altijd: Ja, de mensen missen veel kansen. Soms, omdat ze niet zien wat er op hen toekomt, maar heel vaak ook omdat ze zo druk bezig zijn met hun innerlijke beelden, hun dromen, dat ze vergeten dat je het ook nog moet waarmaken.

Dat is gebeurd in de tijd van de farao's, toen de Twee Kronen werden verenigd. Men droomde toen van een wereldrijk in de termen van die tijd. En wat is het tenslotte geworden? Een soort provinciale bananenrepubliek (al verbouwden ze meestal gierst) en daarbij de voortdurende geschillen. Het was een zeer oligarchisch-democratische republiek waarin de farao weliswaar alles voor het zeggen had en iedereen verder probeerde te doen wat hij zelf wilde, maar waarin er van de wereldmacht en van de grote beschavingsontwikkeling eigenlijk weinig terecht kwam.

Natuurlijk, er zijn grote bouwwerken geweest. Maar bouwwerken zijn altijd het kenteken geweest van mislukte volksdictaturen met democratische pretenties. Dat kunt u in uw eigen land nu ook zien; de zakelijke monumentale stijl. Dat kunt u zien in Duitsland, waar men het in een pompeuze stijl heeft willen zoeken. Dat kunt u zien in landen als Rusland, waar wij te maken hebben met een ambtelijk democratische architectuur die op zichzelf zeer vermoeiend kan werken. Dat kunt u zelfs zien daar waar een zakendictatuur is als in de V.S. waar de eenvormigheid en de gelijkvormigheid in haar geheel misschien overrompelend werkt, maar waar je echt kunt zien dat het niet gaat om de mensen, die daar leven. En dat is waar het in alle beschavingen om gaat; de mensen die erin leven. Of u nu vandaag aan de dag vakbondslid bent in Nederland of in de middeleeuwen bij een gilde zou behoren of in een verder verleden tot een broederschap of tot een magische inwijding behoord zou hebben, het lijkt dan wel anders, maar het komt allemaal op hetzelfde neer. Want in alle vormen hebben wij te maken met groepen, die proberen zich angstvallig te beschermen tegen een ieder die anders is. Wij hebben te maken met het gevoel, dat wij het voor het zeggen hebben, dat wij de eisen kunnen stellen waaraan anderen moeten beantwoorden. En als dat zo in de maatschappij is, dan zeg je: dat is de wereld. Wij behoeven ons er niet helemaal bij neer te leggen, maar het is niet anders. Maar komt het op geestelijk en innerlijk licht neer, dan wordt het heel wat anders.

Als ik u innerlijk licht wil overdragen, dan kan ik dat alleen, doen, indien ik dat licht besef en geen grenzen stel aan de wijze waarop dat licht door mij werkt. Ik kan niet zeggen Dat is alleen bestemd voor b.v. Ordeleden. Het zou anders een goede zaak kunnen worden "Kom, en ontvang het innerlijk licht " Alleen voor Ordeleden. Maar zo werkt het niet.

Kosmische, goddelijke en eeuwige kracht zijn voor allemaal of voor niemand. In een wereld waarin het zwart-wit denken langzaam maar zeker wordt opgevangen door het relativiseren der zaken, krijg je toch vaak het idee dat het zwart-wit in geestelijke zin een heel grote rol speelt.

Als ik licht wil uitstralen, moet ik mij eerst openstellen voor dat licht. Dit betekent niet dat ik bijzonder goed of bijzonder braaf moet zijn, dat hebben de mensen ervan gemaakt Het is gemakkelijk om een ander aan de lijn te houden, als je dat zegt. Het is doodgewoon ben ik

bereid dat licht te aanvaarden, ook als het mij zou verteren? Want een niet-kosmische waarde wordt door dat licht verteerd. Als ik het aanvaard, is dat licht in mij en gaat het ook van mij uit. Maar dan kan ik niet zeggen voor wie het bestemd is en wat het moet doen. Ik kan alleen zeggen: Dat licht is er en ik draag het over.

Soms denk ik wel eens aan de mythe over Diogenes die in een vat zou hebben gewoond. (Naar zijn vorm te oordelen, was hij meer een vat en soms een zeer hol vat, ofschoon er ook wel wat gedachten in scholen) Diogenes ging overdag met een lampje op zoek naar een mens. Dat klinkt allemaal mooi en het is heel filosofisch, maar wie stelt hier de maatstaven? Is een mens datgene wat Diogenes "mens" noemt of is een mens mens, door het feit dat hij zo is geïncarneerd? Het is maar een vraag.

Kijk eens, zo min als ik kan bepalen wat het licht, dat van mij uitgaat zal zijn in en voor een ander, zo min kan ik bepalen wat een mens is, zo min kan ik ook bepalen wat leven moet betekenen voor een mens. En dat is voor velen een wat moeilijke zaak. Wij bekijken het vaak zo, dat we precies vaststellen wat er moet gebeuren. Dat is zeer opvallend.

U weet waarschijnlijk dat het Romeinse recht vandaag de dag nog invloed heeft. Zo lang hebben die regels van "zo hoort het, zo moet het" al een rol gespeeld. Als je de Nederlandse wetgeving bekijkt, zie je daar ook nog een stuk Nieuw - Germaans recht in. Dat is ook rustig bewaard gebleven. Kijken we naar de mentaliteit van de smerissen, dan blijkt dat ze zich eigenlijk van al die regels niets aantrekken. Voor hen zijn regels iets waardoor je een ander kunt beoordelen. Het is de fortificatie waarmee je jezelf beschermt.

Neem nu eens Churchill, de man die de sigaar rookte totdat hij zelf de sigaar was. Die kreeg eens te horen, dat wat hij deed niet volgens de regels was. Toen zei hij: "I am not there for the rules. The rules are there for me." Daarmee drukte hij iets uit wat eigenlijk iedereen in zijn hart doet, regels zijn er voor mij. Ik ben er niet voor de regels. Maar de praktijk is wel dat wij op die manier de werkelijkheid vervalsen en daardoor ook niet in staat zijn om de krachten te aanvaarden en over te dragen.

De ontwikkeling van de mens is dan ook helemaal niet het leren kennen van regels. De ontwikkeling van de mens is eerder het beseffen wat je zelf bent en dat waarmaken. Er zullen veel mensen wel hiertegen protesteren. Ik herinner mij lang geleden een van mijn lievelingsvijanden Savonarola. Een man die zei: In boeken staat veel goeds, maar de mensen die ze lezen begrijpen ze verkeerd en daarom moeten we de boeken verbranden. Hij redeneerde precies als vele anderen. Natuurlijk, ze verbranden nu geen boeken.

Helemaal niet. Maar ze schrijven u een hele boel andere dingen voor zoals veiligheidsgordels, valhelmen en andere zaken. Wat doen ze? Zij willen u tegen uzelf beschermen. Ze erkennen dat ze iets goeds teniet doen om zo een ander a.h.w. in de pas te laten lopen. Daar komt het op neer. En zolang mensen in de pas lopen komen er oorlogen. Het is gewoon krankzinnig als je dat eens nagaat.

Duitsland is altijd in zichzelf verdeeld geweest. Er waren heel veel ruzietjes, maar echte oorlogen waren er niet, totdat het grote godsdienstgeschil ontstond. Het is heel typisch, dat de Reformatie de eerste werkelijke, het hele land doortrekkende oorlog met grote wreedheden heeft gebaard in de geschiedenis tussen het jaar 800 en heden. Dat kwam zo:

Toen men een leuze had en daaraan regels kon gaan verbinden, waren er veel mensen die zeiden: Die regels zijn op iedereen van toepassing behalve misschien op mijzelf. Daarom gingen ze heel goed op elkaar letten. Ze maakten het elkaar onmogelijk om uit de pas te lopen. En vanaf het ogenblik dat dat gemeentegeroel was omgezet in een wetgevoel was er geen kans meer. Er waren twee partijen met verschillende opvattingen, dus moest de zaak wel botsen.

Dan kunnen we natuurlijk vertellen over Tilly, Pappenheim en niet te vergeten Gustaaf Adolf (koning van Zweden] en Wallenstein die zo mooi vereeuwigd is door Schiller, maar als je het goed bekijkt, waren die mensen alleen maar pionnen op het schaakbord. Een ontwikkeling was onmogelijk geworden.

Indien het geloof van de mensen was geëvolueerd naar vrijheid, was er geen oorlog gekomen. Dan hadden ze gezegd: Je moet vrij zijn met je God en daarom moet je de waarheid zelf kunnen zoeken. En daarmee zou een ieder het eens kunnen zijn. Maar wat zeiden ze? Luther heeft de waarheid gevonden. Calvijn, Zwingli en zelfs Hus hebben allemaal de waarheid gevonden. Dat is de enige waarheid. De andere partij zei: Wij hebben de eeuwige moederkerk. Dat is de enige waarheid en dus mag er niets anders bestaan. Kijk, op het ogenblik dat wij zeggen dit is de waarheid en dus mag er niets anders bestaan, kunnen we net zo goed zeggen ontwikkeling en vooruitgang zijn voor ons voorlopig uitgesloten.

Aan het einde van een reeks lezingen vraag ik mij altijd af wat voor boodschap heb ik nu eigenlijk voorde mensen? Als je een lezing houdt, moet je tegenwoordig een boodschap hebben. En als je dan na vele lezingen vraagt wat dan de boodschap is, vind je een rebus waarvan de oplossing vaak moeilijk is omdat de gegevens onvolledig zijn. Dat geldt bij ons ook wel. Van mijzelf weet ik, ik kan het soms moeilijk maken. Soms ben ik zelf zo overtuigd van de helderheid van mijn historische voorbeelden, dat ik vergeet dat u niet weet waar ik het over heb. Waar het mij om gaat als ik iets probeer te zeggen is dit:

Kosmos is alomvattend. Licht is alomvattend. Waarheid is alomvattend. Ik kan geen enkel voorbehoud maken of mijn licht wordt duister, mijn waarheid wordt onwaarheid en mijn kosmos wordt een innerlijke bekrompenheid. Daar is niets aan te veranderen. Daarom moet ik proberen niet alleen licht te ontvangen en over te dragen, kracht te ontvangen en over te dragen, maar ik moet vooral proberen mijn eigen begrensdheid in ieder geval teniet te doen.

Als je iets doet, moet je een doel hebben. Dat is volkomen waar. Als je wel eens Julius Caesar hebt gelezen, dan kom je tot de conclusie, dat de man bij al zijn filosofie ook steeds weer een doel aangeeft. Niet alleen een bedoeling, maar een omschreven bestemming. Voor ons is dat niet noodzakelijk, mits wij ons realiseren dat onze bestemming voor ons de bepaling is van onze reactie op de oneindigheid.

Om dit te verduidelijken. Als ik zeg: daar is het middelpunt van de Melkweg en ik wijs zo naar die lichtende streep aan de met sterren bezaaide nachtelijke hemel, dan zeg ik eigenlijk iets wat niet juist is. Ik zou moeten zeggen: De Melkweg bestaat zo en zo. Het middelpunt is daar en daar gelegen en wordt daardoor bepaald. Maar dat weet ik niet. Als ik echter in die algemene richting wijs, dan ga ik de goede kant uit en kan ik mij later realiseren waar ik misschien heb gefaald en de zaak nader concretiseren, indien dat nodig is.

Zo is dat ook, als ik een doel heb. Dat doel op zich is niet bepalend. In 9 van de 10 gevallen is het mis. Als ik iets wil doen, doe ik het meestal verkeerd. En aangezien dat voor mij geldt, neem ik aan dat zoiets wel meer zal voorkomen. Dat is echter helemaal niet erg. De kracht die in mij is, werkt juist. Als mijn voorstelling van de werking van die kracht juist is, zal ik op den duur wel zien dat ik mis gemikt heb. Als ik nu niet probeer om die kracht bij te stellen, maar om mijn begrip bij te stellen dan komt alles in orde. De situatie van waaruit wij leven is gebaseerd op beperkingen. Ons eigen leven is gebaseerd op het onbeperkte. En dat geeft een conflict. Alle vooruitgang op de wereld, alle bewustwording in de mens vloeien eigenlijk uit dit conflict voort. Indien wij in onszelf te beperkt zouden zijn, zouden wij het onbeperkte nooit kunnen benaderen. Indien wij het onbeperkte zonder meer zouden beseffen, zou er geen denkproces nodig zijn, zou er geen leven zijn, alleen maar een bestaan. Juist door de verschillen, de tegenslagen als het ware die je hebt door je beperkt begrip van je onbeperkt vermogen leer je voortdurend dat de beperkingen niet juist gesteld zijn. Zoek je verder, dan kom je nog wel tot een beperking, maar die bevat meer van de werkelijkheid dan voordien het geval was. Er zijn tegenwoordig heel aardige voorbeelden hiervan aan de gang waaruit dit duidelijk is af te lezen.

Kijk eens naar Engeland. Het is een koninkrijk waarin de koning minder te zeggen dan een arbeider, want een koning kan niet staken. We hebben te maken met een land dat beweert socialistisch te denken. Maar dit socialistisch denken blijkt te ontaarden in een ongedisciplineerd denken. Het socialisme bleek gericht te zijn op het welzijn van een bepaalde groep en niet op dat van het gehele volk. Toch was dat de leuze waarmee deze regering zichzelf probeerde te handhaven. Wat is nu het wonderlijke dat gebeurt? Omdat deze mensen

hun doel verkeerd hebben gesteld (bepaalde klassen] en niet het volk zijn er grote moeilijkheden gekomen.

Nu hebben ze voldoende potentiaal. U moet niet denken dat Engeland binnenkort bankroet moet gaan, dat is helemaal niet nodig. Het heeft enorme veerkracht. Het heeft heel goede werkers, als ze werken. Het heeft zelfs grote staatslieden als ze niet bezig zijn om elkaar vliegen af te vangen. Nu moeten ze gaan denken in termen van de gehele natie. Indien ze in staat zijn dat tot stand te brengen, zal Engeland over 4 jaar - en- dat is niet lang - weer een van de sterkste EU-partners zijn en waarschijnlijk zelfs sterker zijn zowel in zijn invloed als in zijn sociaal-economische achtergronden dan b.v. West-Duitsland. Dat lijkt ondenkbaar, als men dat op dit moment beschouwt. Maar ja indien die mensen niet inzien, dat je moet denken aan het geheel om de delen ervan te kunnen beschermen, dan is een ding zeker: Engeland is binnen een jaar failliet. Dan kan het niets meer, dan is het volkomen afhankelijk geworden, dan leeft het in een chaos.

Nu is een mens zo, dat hij de chaos altijd erg dichtbij laat komen, anders zou hij moeten toegeven dat hij zijn doel verkeerd gekozen heeft. Maar op het ogenblik, dat hij ziet wat de gevolgen zullen zijn, is hij geneigd om zijn doel te veranderen. Hij noemt het nog precies zo, maar het is toch een beetje anders gericht.

Dat kan je in Nederland ook zien. Daar heeft men het grote plan gehad, het grote keerpunt. Als je nu kijkt naar het keerpunt, dan is het langzaam maar zeker een omkeerpunt geworden. Dat is helemaal niet zo erg, want wat zich daar nationaal afspeelt, dat speelt zich bij ons precies zo af, alleen maken we dan vaak een fout. Wij zeggen niet: Toen ik beperkt mijn doel koos, heb ik goed gedaan, want ik deed het beste dat ik kon. Wij zeggen nu: terugziend heb ik fouten gemaakt. En dat moet je nu net niet zeggen.

Een ontwikkeling komt niet voort uit de erkenning dat u met de kennis van heden in het verleden anders gehandeld zoudt hebben, maar uit de erkenning dat u - zo juist mogelijk handelend in het heden - in de toekomst weer een nieuwe visie, een nieuwe beleving, een nieuwe mogelijkheid zult zien die vandaag voor u niet bestaat. Dat is het leerproces, het ontwikkelingsproces. En het wonderlijke is dat de hele wereld daarin op het ogenblik zo enorm is gemoeid.

Mag ik iets zeggen over de wereld zoals ik haar vandaag zie?

Als je de wereld op het ogenblik beziet, dan lijkt het net alsof iemand met een stok in een mierenhoop heeft zitten prikken. Iedereen loopt een andere kant uit. Iedereen is bezig te redden wat hij kan en er gebeurt niets. Dat is ook begrijpelijk, want in de wereld hebben ze de laatste tijd altijd gedacht in bepaalde termen, in een bepaalde richting. Men heeft gezegd: "Mensen, wij moeten een groeiende economie hebben, want dat is welvaart". Maar ze hebben vergeten dat een groeiende economie alleen daar kan bestaan waar een toenemend verbruik is. Daarnaast hebben ze ook nog vergeten dat een toenemend verbruik alleen economisch te bereiken is, indien de verbruiker over de middelen beschikt om de productie ervan te betalen. Dat is kenmerkend. Je ziet het overal. Zelfs in de televisieprogramma's.

Een van de populairste dingen in de Ver. Staten was allang. de z.g. "give away show".- de cadeautjes-show. Bij u heet 't B.B.-kwis. Weggeven. Dan denk je, dat het alleen een kwestie is van de mensen wat gunnen. Neen. Het is een mentaliteit. Er moet zo veel mogelijk onder de mensen worden gebracht. Nu ontdek je op een gegeven moment dat dat eigenlijk niet kan. Maar wat moet je nu doen? Dan kun je verschillende richtingen inslaan.

Je kunt b.v. zoals in Nederland, proberen het bestaande te handhaven door kunstmatig een productie op te schroeven, waardoor je in feite een groot aantal niet bruikbare of niet belangrijke producten krijgt ten koste van de gemeenschap en zo de schijn van arbeidsgelegenheid etc. kunt handhaven. Je kunt het ook anders doen, zoals de Rode Khmers hebben gedaan. Zij hebben gezegd: Het is een rommeltje. Er zullen slachtoffers moeten vallen, maar dat is niet erg. Iedereen terug naar het land. Wij moeten eerst de rijst verbouwen waarmee wij onszelf kunnen voeden voordat we verder kunnen gaan. Een stap terug dus. Een andere mentaliteit. Nu jammert iedereen natuurlijk dat het zo verschrikkelijk is. Dat is waar, maar aan de andere kant, als je ziet dat iets op een bepaalde manier fout loopt en je gaat een

andere kant uit, dan vallen er altijd slachtoffers dat kun je niet voorkomen. Als je nu maar probeert het beste te doen voor het geheel, zal het met de slachtoffers wel meevallen zolang iedereen voor het geheel wil werken. Pas op het ogenblik, dat men tracht tegen het geheel in te gaan - tegen beter weten in - ontstaat er een wonderlijke discrepantie. Dan krijgen we wat je noemt duisternis.

Duisternis dat zijn problemen. Dat zie je overal. Neem nu Portugal. Een heel mooi land. In dit Portugal, dat links is geworden zoals dat heet, ontdekken nu degenen die dachten dat ze links waren, dat ze al rechts geworden zijn. En waarom? Omdat bepaalde groepen extremisten zich niet afvragen hoe men eerst de werkelijke leefmogelijkheid in het land kan verbeteren, maar ten koste van alles zelf de baas willen spelen. Het resultaat zult u zien en ziet u al ten dele toenemende chaos, verminderde productie, een minder juist gebruik van de aanwezige middelen enz. en ten slotte weer moord en doodslag. Daar kun je niets aan doen. Je kunt zeggen het is jammer. Maar eerst moeten de mensen dat ervaren, anders kan het niet. Nu kun je dat van Portugal nog een beetje begrijpen. Een volk, dat dictatoriaal is geregeerd, heeft de neiging absolutistisch te denken, zelfs als het tegen deze dictatuur is. Dan is het extremistisch, dus in feite is dat een ander woord voor een vorm van dictatuur.

Maar heb je te maken met een land als Italië, dan zie je daar de tegenstellingen op een heel andere manier. Zij zeggen: De communisten winnen. Neen, de communisten winnen niet. Het vertrouwen van de socialisten en de christelijke partijen is echter zozeer afgenomen dat men geen andere mogelijkheid ziet. Als nu alle mensen die daar aan politiek doen proberen te denken aan de belangen van de burger van Italië, dan kan dat vlug overwonnen zijn. Maar zolang ze blijven denken aan eigen partijbelangen, kleine groepsbelangen, gaat het land ten onder en zullen veel mensen daarvoor de rekening moeten betalen. En zo kan ik doorgaan.

Ik kan spreken over Brazilië, Argentinië, Chili, Venezuela, de ontwikkelingen in Mexico enz. Altijd weer zie ik op de wereld dat men te weinig begrijpt, dat men moet denken in termen van het geheel. Maar ik zie ook dat steeds meer mensen zich losmaken uit de beperktheid van dit alles. En dan zeg je: dat is een gunstige ontwikkeling geworden, omdat de mensen die verder durven denken altijd de pioniers zijn.

Neem nu b.v. de geschiedenis van Columbus een Genuëes in Spaanse dienst. Deze man had niet alleen het inzicht dat de theorie, dat de wereld rond zou zijn, maar was (overigens een theorie die allang bestond maar door een ieder was verworpen), maar hij had bovendien de moed om dit te bewijzen. Hij opende nieuwe continenten door het voorbehoud en de behoudzucht van anderen af te wijzen. Hij dacht niet alleen aan zichzelf. Zijn proef was in feite om de hele beschaafde wereld, inclusief Ferdinand, de koning, een klein beetje te kijk te zetten, om te laten zien waar de fouten zaten. Dergelijke situaties ontmoet je steeds weer.

Het zal u waarschijnlijk niet bekend zijn dat de elektrische gloeilamp door Edison werd uitgevonden, omdat iemand zei dat het onmogelijk was. Die iemand was toevallig een geleerde. En Thomas Alva (al was hij reeds erkend) erkende de geleerdheid niet, zolang ze alleen op theorie berustte. Daarom heeft hij net zo lang gewerkt totdat hij de kooldraadgloeilamp had gevonden, die een heel lange tijd de bron van het elektrisch licht is geweest. Met dergelijke dingen, met die doorbreking van de beperking, krijg je de werkelijke ontwikkeling.

Als we kijken naar de wereld van vandaag, dan zien we overal polarisaties (een woord om van te rillen). Wat is er echter in feite aan de gang? Afrika maakt zich los van Europa, Azië maakt zich los van Europa en Amerika. Europa maakt zich steeds meer los van Amerika. Zuid-Amerika maakt zich los van Noord-Amerika. Het is alsof de zakelijke en economische bindingen steeds meer onder druk komen te staan. En het wonderlijke daarbij is, dat dit in feite de mensheid ten goede komt. Want je kunt niet spreken over Europa, zolang je het hebt over een handjevol landen die voortdurend onderling aan het kiffen zijn. Je kunt niet spreken over Amerika zolang er sprake is van een betrekkelijk kleine belangengroep, die alle andere groepen op de een of andere manier domineert en exploiteert. Je kunt pas spreken over een volk, indien er een eenheid is ontstaan. Tot nu toe was er de eenheid van taal, kleding en gedrag. Ik ben bang dat die eenheid niet voldoende zal zijn. We zien namelijk dat deze onderscheiden steeds meer verwateren. Daarvoor in de plaats komt nu de eenheid van

denken, van idealisme. En als die eenheid van idealisme wordt gevormd, kan ze niet mondiaal zijn ze kan niet de gehele wereld omvatten.

De meeste mensen zijn niet in staat te weten wat de wereld is. Als een Europees staatsman moet onderhandelen met b.v. Mobaetoe, dan begrijpen ze wel elkaars woorden, maar niet elkaars mentaliteit. Als Amerikanen spreken met Europeanen, dan is er ergens iets wat ze niet kunnen begrijpen, wederkerig. Ze verstaan elkaar niet. Daarvoor moeten ze eerst per werelddeel eenheden worden, voordat de zaak zich verder kan ontwikkelen. Maar het is wel een wegvallen van allerlei beperkingen. Dat zou in de U.S.A. betekenen: het wegvallen van allerlei ras- en geloofsgrenzen die daar op dit moment een heel grote rol spelen. Het zou in Europa betekenen het wegvallen van landsgrenzen en gelijktijdig van vooroordelen, die verschillende groepen ten aanzien van elkaar hebben. Het zou in Azië moeten betekenen het wegvallen van de systeemgrenzen en daarvoor moet in de plaats komen: het tezamen zoeken van een reële leefmogelijkheid. Die is er.

Japan is in staat tegenwoordig te produceren wat industrieel nodig is voor een groot deel van Azië. Het overige deel kan Rood-China gemakkelijk aanvullen. En als de anderen dan hun landbouw en verdere ontginningen ontwikkelen, dan is Azië een unit die kan bestaan. Maar dan moet je ook niet meer praten over Japanners, Chinezen, Cambodjanen, mensen uit India en Pakistan enz. Dan moet je spreken over Azië. Wanneer die eenheid wordt gevonden, heeft de ontwikkeling een nieuwe fase bereikt en is het doel dat men zich stelt niet meer zo beperkt.

Nu zie ik u denken wat moet ik daar nu mee beginnen? Als je spreekt over de ontwikkeling van de wereld, dan moet je de moed hebben te zien dat in die wereld op dit moment de processen zich al aan het afspelen zijn, die zich ook in de enkeling moeten gaan afspelen: het verbreken van begrenzings, het wegvallen van vooroordelen, het zoeken naar samenwerking, het zoeken naar licht, want licht kan in elke mens leven. Maar als het in elke mens leeft, dan zal elke mens door dat licht, dat voor hem tot vuur wordt daar waar hij niet harmonisch is, gelijktijdig een reinigende procedure ondergaan. Hij zal veel moeten verliezen Zonder verliezen kun je de eeuwigheid, de oneindigheid of het licht niet gewinnen. En dat is nu hetgeen ik als een soort boodschap vanavond probeer duidelijk te maken.

Als ik met u spreek over wat er in u gebeurt, knikt u allemaal waardig, "ja". Als ik met u spreek over alles wat er in de wereld niet in orde is, dan knikt u allemaal waardig "ja". Maar op het ogenblik dat ik zeg: Mensen, u moet veel verliezen om de hogere waarden te kunnen omvatten, zegt men: Is dat nou nodig? Dat is onzin. Alles wat ik heb en meer daarbij is samen de hogere waarde. (Ik zeg niet dat u dat zegt. Dat zeggen alleen die andere stommelingen.) Je moet op een gegeven ogenblik gewoon durven verliezen om te kunnen winnen. Je moet je zekerheid verlaten om iets te bereiken waarvan je anders alleen blijft dromen. Je moet jezelf op de proef stellen. Niet alleen om te weten wie je zelf bent, maar ook om beter te weten wat je moet zijn in het geheel zoals je het beseft. En dat betekent dat we allemaal een klein beetje filosofisch moeten gaan leven en denken om in staat te zijn dat te verdragen, want dat is altijd nogal moeilijk.

Neem nu eens Nero, een man waarover ontzettend veel geroddeld werd. Nero was een man die graag erkenning wilde. Hij hield ook voordrachten. Niet onverdienstelijk voor een amateur, maar u begrijpt wel, als Jantje van tussen de schuifdeuren wil promoveren naar het toneel naast een Ko van Dijk of Steenberg, dan is het duidelijk dat hij het nooit kan winnen. Wat deed nu die arme Nero? Hij betaalde de mensen om te applaudisseren en als er met hem een ander verscheen (wat wel eens gebeurde) om die uit te fluiten als hij na hem kwam. Dat is nu een typisch menselijke reactie. Maar het was dezelfde Nero die een wagenrace wist te winnen, omdat hij van tevoren ervoor zorgde dat de paarden van zijn tegenstanders het een en ander met hun voedsel binnenkregen waardoor ze niet direct rap ter been werden. Het is zelfs een keer gebeurd dat een ijverige slaaf zich had vergist. Het was een race met zesspannen. Dat kwam maar zelden voor. Nero zou eens laten zien wat hij kon. Maar wat gebeurde er? De paarden van een van de wagens (het was de blauwe wagen, Nero reed de rode) hadden teveel van het goedge gekregen. Het gevolg was, dat ze steeds langzamer gingen lopen en op een gegeven ogenblik zakten enkele paarden in elkaar. Ook dat was niet zo erg, maar die beesten snurkten. Op dat moment wist Nero niets beters te doen dan de race te onderbreken. Iedereen

zei: Kijk, hij wil niet winnen, als zijn tegenstander. Unfair wordt behandeld. Toen kreeg Nero toch nog een hoeraatje en dat wilde hij alleen maar hebben.

Wij doen vaak hetzelfde. Wij willen graag applaus. Maar applaus dat we niet werkelijk verdienen, kunnen we niet kopen. We kunnen niets waarmaken met andere middelen dan alleen met onze eigen bekwaamheid en onze eigen gaven. Vooral als je teveel tegelijk wilt zijn, lukt je dat nooit. Een handige duizendpoot is nooit weg, maar je kunt nooit een ster worden. Zoals iemand eens zei: Een groot kunstenaar is een monomaan. En dat is waar, want je moet één ding zien als het meest belangrijke anders kom je er nooit. Maar je zult wel zien dat, als je dat ene nastreeft, er steeds meer bijkomt. Of je verengt zozeer dat er niets meer overblijft, of je wereld wordt zoveel groter dat je totaal verandert. Je blijft wel jezelf, maar je bent veel meer geworden. Nero heeft het nooit zover gebracht, maar er zijn mensen, die dat wel hebben gedaan.

Het is eigenlijk de ontwikkeling van de mens die uit een streven voortkomt. Een streven moet beginnen met het op de proef stellen van jezelf het verlaten van je veilige geborgenheid, het avontuur misschien. Pas als je dat aandurft, als je durft bewijzen wat je wel en wat je niet bent, manoeuvreer je jezelf in een positie waarin je steeds meer licht kunt verdragen, omdat je steeds minder probeert illusies in stand te houden en steeds meer feiten ontmoet. En door die feiten kun je dan ook meer licht overdragen aan anderen. Je kunt het licht aan anderen mededelen. Je wordt een reinigende factor. Dan geeft het niet wat je bent en wat je doet, maar je moet het wel helemaal zijn.

Voor jezelf is alles wat je als doel nastreeft eigenlijk alleen maar het doorprikken van een blaas waardoor er een opening ontstaat die je een grotere wereld laat zien.

"Ik tik tegen de rand van de wereld," zei het kuiken. En toen de schaal eenmaal gebroken was, kroop het snel onder de warme vleugels van de kloek en zei tot zichzelf: Hoe groot is mijn wereld." Toen het wat later zijn eerste worm uit de aarde probeerde te plukken, zei het tot zichzelf : "Wat zijn er een monsters." En toen hij nog wat groter was, zei de kip tot zichzelf: "Waar blijft de haan."

Zo verlopen de dingen in het leven. Je verandert en met jou verandert je doel, maar ook je wereld. Als je dan wat meer bewust bent dan een kip en je begrijpt de samenhangen en je eigen functie in het geheel ook een beetje, dan maak je een werkelijke ontwikkeling door. Zoals uw wereld op dit moment een ontwikkeling moet doormaken of ten onder gaan, omdat de beperktheid die nu bestaat een vuur in zich draagt, als er licht komt waardoor veel van de wereld zal worden verteerd. Maar als de wereld zich openstelt en daardoor verandert, dan krijgt ze een kracht waarmee ze zelfs in deze uithoek van het Al misschien anderen een gave van licht zou kunnen geven.

Ik heb op mijn manier geprobeerd u duidelijk te maken wat ontwikkelingen kunnen zijn. Ik heb u willen laten zien wat er aan de hand is, niet alleen met de wereld en de kosmos maar met uzelf. Want een ieder, die zich bezighoudt met ontwikkelingen - op welke wijze dan ook - zal dit allereerst moeten herleiden tot zijn eigen ontwikkeling. Als je zelf niet groeit, kun je niets helpen te groeien, behalve wat je niet kunt beheersen. Maar als je zelf kunt meegroeien, krijg je steeds meer kracht om daardoor de verandering kenbaarder te maken voor anderen en zo die anderen de mogelijkheid te geven eveneens te groeien naar een ruimer bewustzijn, een sterker innerlijk vermogen en misschien ook wel een grotere innerlijke zekerheid waardoor je het avontuur van het leven toch wat gemakkelijker aandurft.

Ik moet nu afscheid nemen. Hartelijk dank voor uw gehoor, voor de gedachten die u ook buiten deze cursus om soms aan de inhoud van mijn lezingen hebt gegeven. Ik hoop, dat u er wat aan heeft gehad. Tot ziens.

HARMONIE

Harmonie is een veel gebruikt woord. De meeste mensen weten echter niet wat het betekent. Veel mensen denken dat harmonie bestaat uit een soort eenvormigheid. Dat is niet juist. Harmonie kan alleen dan bestaan, indien de meest verschillende elementen zich samenvoegen tot iets wat toch weer een geheel is.

Als wij het harmonisch-zijn van de kosmos bekijken, bestaat dat uit een enorm aantal tegenstellingen die elkaar zozeer aanvullen dat wat er ontstaat toch een homogeniteit is. Al ons harmonisch streven mag dan ook niet gericht zijn op het zoeken naar alleen datgene wat bij ons past.

Heel veel mensen denken: ik ben erg harmonisch als ik alles wat bij mij past dichterbij haal en al het andere wegschuif. Maar dat is in feite een vorm van disharmonie, want daardoor maak je een verschuiving mogelijk waarmee je wit en zwart tegenover elkaar stelt zonder aan te nemen dat er tussentinten zijn. De werkelijkheid is deze:

In de eerste plaats moet ik in mijzelf harmonisch zijn. Harmonie in jezelf bereik je door te beseffen en te aanvaarden wat je bent. Dan zul je de verschillende eigenschappen ten goede en ten kwade (volgens je eigen oordeel) die je bezit, kunnen accepteren als een geheel en uit dit geheel kunnen ageren tegen de wereld, of reageren op de wereld.

Als je dit hebt bereikt, zul je verder zoeken in de wereld naar wat er bij je paste. Dat is een normale menselijke reactie. Zo zal elke mens een omgeving creëren die ongeveer past bij hetgeen hij zelf is en bij hetgeen zijn leven betekent. Daarnaast kijk je naar alle dingen die schijnbaar niet bij je passen. Maar al datgene wat niet bij je schijnt te behoren, heeft toch een functie in je bestaan. Je moet het aanvaarden zoals het is en je moet proberen het een plaats te geven waardoor je ermee kunt leven en kunt werken. Dit geldt geestelijk, dit geldt ook stoffelijk.

Er is iemand geweest, die heeft gezegd dat het Koninkrijk der Hemelen bestaat uit lichte werelden, die in tegenstelling tot het buitenste duister één geheel vormen. Het buitenste duister blijft daarbuiten. Maar als het buitenste duister erbuiten blijft, dan is er een disharmonie in de totaliteit en dat kan niet bestaan. Dientengevolge moeten wij zeggen: Alle werelden tezamen - lichte en duistere -vormen een eenheid waarin de totaliteit van de schepping tot uiting komt.

Dat wij die duistere werelden als zodanig niet aanvaarden is heel begrijpelijk. We behoeven namelijk niet duister te zijn, als wij in ons licht zijn. Maar wij moeten wel aanvaarden dat er duister bestaat en wat meer is, wij moeten dat duister niet verwerpen. Wij moeten het bestaan ervan accepteren en gelijktijdig proberen om al het licht dat voor ons mogelijk is zodanig te hanteren, dat het duister dat in zijn eigen waarde kan blijven bestaan niemand kan verslinden die niet geheel harmonisch is met dat duister. Dit zal ongetwijfeld voor de meesten van u enigszins een raadselspreuk zijn.

Als wij uitreden berusten al onze werkingen in de astrale sfeer ook op harmonie en disharmonie. Als ik een schrikvorm aanvaard door er bang voor te zijn, dan kan ze mij domineren, want het is een vorm van harmonie. Indien ik die schrikvorm geheel afwijs, zal ze mij niet kunnen aantasten en ik kan ervoor vluchten. Maar op het ogenblik, dat ik die schrikvorm zie voor wat ze is, past ze in mijn wereld zo goed als ik pas in de wereld van die schrikvorm, maar ze is voor mij dan geen angstvorm meer en kan mij niet domineren, terwijl ik omgekeerd die vorm niet zal aanvallen en vernietigen, daarvoor wegvluchten of haar doen wegvluchten. Ik zal haar alleen reduceren tot wat ze werkelijk is.

Harmonie is in het leven van de mens en ook in het gehele kosmische bestaan een doen wegvallen van pretenties om daarvoor de essentie in de plaats te stellen.

Wat ben ik werkelijk? Als je die vraag probeert te beantwoorden is dat vaak heel moeilijk. Je hebt zoveel dingen geleerd en gehoord waar je bij wilt passen, dat je de werkelijkheid niet helemaal kunt aanvaarden. Ze is meestal veel te eenvoudig voor de doorsnee-mens. Ook voor de doorsnee-geest is de waarheid omtrent de eigen persoonlijkheid vaak verre van wat men graag zou willen zijn. Maar goed, aanvaard dan eens wat je bent. Zeg eenvoudig: Zo ben ik en niet anders. Al het andere is zo op zijn eigen wijze. De pretenties moet ik leren doorzien. Alle schijn moet ik terzijde kunnen schuiven, maar ik mag niet daarmee de werkelijkheid die er achter schuilgaat eveneens verwerpen. Dan kom je tot een resultaat.

Een mens, die probeert om met iedereen in de wereld de vrede te bewaren, zal ontdekken dat dat niet gaat. Er zijn mensen die denken harmonie betekent, dat ik vol vredelievende bedoelingen een ieder zonder meer tegemoet treed. De praktijk wijst echter uit dat, als je dat

doet, je een pak slaag kunt krijgen en je nog niet verder komt. Het is doodgewoon: Ik moet accepteren dat er geweld bestaat. Ik moet accepteren dat ik mij tegen geweld moet kunnen verdedigen, maar gelijktijdig moet ik accepteren dat achter het geweld iets anders verborgen kan zijn. Als ik dat verborgene nu kan leren kennen, dan is het voor mij mogelijk om geweld uit te schakelen. Maar niet zolang ik alleen reageer op geweld, niet zolang ik mij onderwerp aan alles in naam en ter wille van de harmonie.

Het is duidelijk, dat ook bij verdraagzaamheid dergelijke factoren een grote rol spelen. Verdraagzaamheid betekent accepteren dat iets of iemand anders is. Het betekent helemaal niet, dat je je daaraan moet onderwerpen, want dan zou jezelf anders moeten worden en dat betekent: verloochening van je persoonlijkheid wat onaanvaardbaar is. Je moet altijd precies weten wat je bent, wat je wilt en wat je kunt.

Het kunnen is ook voor een groot gedeelte illusie. Wij denken dat wij erg sterk en machtig zijn of dat wij erg onmachtig zijn. Ik feite hebben wij een bepaalde mogelijkheid, die wordt bepaald door wat wij zijn, door het bewustzijn dat wij bezitten, door de kracht die in ons leeft en die wij tot uiting kunnen brengen. Als wij deze dingen samenvatten, blijkt dat wij daarmee alleen in zekere zin kunnen reageren binnen de kosmos. O, geen lotsverbondenheid, geen voorbestemming dat maken de mensen ervan. Het is duidelijk dat iemand, die alleen maar op de fiets zit, moeilijk de TT van Assen kan gaan rijden. En iemand die platvoeten heeft grote moeilijkheden zal hebben als hij ver moet lopen. Zo zijn er meer van die dingen.

Vraag je af: Wat zijn mijn kwaliteiten, wat zijn mijn eigenschappen, wat zijn mijn mogelijkheden? Dan blijkt dat die mogelijkheden erg beperkt zijn. Maar in die mogelijkheden ligt juist mijn kracht en mijn werkelijkheid. Indien ik die kracht en die werkelijkheid weet waar te maken, ben ik wel degelijk harmonisch met het geheel.

Er zijn mensen die zeggen: Iemand die vloekt kan niet harmonisch zijn. Nou, ik moet u een ding zeggen: ik heb veel mensen gehoord die niet harmonisch waren en die heel zoete woorden spraken. Per slot van rekening, als je met een krachtterm uitdrukking geeft aan iets wat er in je leeft en daarmee voor jezelf een houding bepaalt, dan heb je daarmee iets gedaan waardoor je jezelf hebt gesteld voor wat je bent. Probeer je daaraan te ontkomen, dan loop je vast. Maar accepteer je dit, zo ben ik en die ander reageert op mij, dan moet je dat kunnen aanvaarden en dan krijg je desondanks harmonie. Er zijn heel veel mensen die dat niet begrijpen.

Er zijn mensen die denken: de kosmos is van God. Dat is iets wat gemaakt is van gesponnen suiker en fondant. Dat wij daar nu in zitten is toeval, want wij passen daar niet helemaal in. Maar Gods kosmos is een soort krentenbrood met allerlei soorten specerijen, kruiden, krenten, rozijnen en weet ik wat al niet meer er in. Daarom is het krentenbrood. Gods kosmos omvat alles licht, duister, goed, kwaad, alles wat wij maar denken te zien, alle beperkingen, alle mogelijkheden en daardoor is zij de totaliteit. Als je het zo bekijkt, is het duidelijk dat je niets kunt afwijzen of verwerpen.

Je kunt voor jezelf iets verwerpend: Dit past mij niet. Maar je kunt niet zeggen dat het dan ook een ander niet past. Wat een ander is, weet je niet. Hoe een ander is, weet je niet. Waarheen een ander gaat, weet je niet. Wat een ander werkelijk verlangt, weet je niet. Je denkt soms dat je het weet, maar in 9 van de 10 gevallen projecteer je op die ander alleen maar dat wat in jezelf leeft. Het enige dat je kunt zeggen is: kan ik met die ander op welke wijze dan ook die vreemde band krijgen, zodat ik kan zeggen: Hier is een soort samenhang ontstaan. Hier is een wederkerige reactie mogelijk.

Als ik hier tegen u spreek en u zit allemaal te luisteren en u probeert te begrijpen, dan zie ik zo hier en daar golfjes naar mij toe komen van; dat is eigenlijk wel waar en juist. Daarop reageer ik dan weer. Dit is een harmonie. Dat wil niet zeggen dat wij gelijk zijn. Maar het wil wel zeggen dat wij juist door de erkenning van de verschillen die er bestaan - ergens een contact krijgen waardoor wij tezamen een waarheid naar voren brengen, die groter is dan wat ik afzonderlijk kan doen of wat u afzonderlijk kunt formuleren. Het is deze samenwerking die de werkelijkheid betekent. Deze samenwerking zullen wij overal moeten zoeken.

Als wij zoeken naar een kosmische harmonie, zullen wij moeten zoeken naar een harmonie die eerst alle delen van de kosmos omvat, omdat wij eenvoudig niet kunnen beginnen met het aanvaarden van de hele kosmos en gelijktijdig ook delen daarvan afwijzen.

Als wij nu zoeken naar een harmonie met God, dan moeten wij God niet bepalen, dan moeten wij God beleven. Dan moeten wij - die kracht in onszelf erkennend - proberen hieraan uiting te geven door daarbij alles wat niet deugt te accepteren en te brengen op de plaats waar het hoort, namelijk de onderlijning van wat wij erkennen als het positief Goddelijke. Dan heeft het zijn functie en zijn zin.

Als ik licht teken en ik zou dat willen accentueren, dan doe ik dat door er een donkere lijn naast te tekenen, zodat het licht naar voren springt het krijgt dan reliëf.

Zo is het in mijn persoonlijkheid ook. Het licht in mijn persoonlijkheid (nu heb ik het even over mijzelf en niet over u) bestaat wel degelijk, maar er zijn ook duistere eigenschappen. Die duistere eigenschappen zijn noodzakelijk omdat ze de lichte eigenschappen de mogelijkheid verschaffen zich kenbaar te maken. In die samenhang is het licht. Zonder de omlijning zou het een vaagheid zijn. En als dat voor mij al geldt, dan moet het in de kosmos ook gelden .

Alles wat er kwaad is en alles wat er goed is, moeten samenspelen. Daarbij moet datgene wat z. g. kwaad heet, wat wij zien als duister, het licht kenbaar maken. Maar het mag het licht niet domineren. Zoals het licht ook het duister niet mag domineren. Ze moeten tezamen het beeld vormen van de volmaaktheid.

Als ik op deze laatste bijeenkomst van uw groep spreek over harmonie, dan doe ik dit niet voor niets. Als je je bezighoudt met allerlei filosofieën, met de ontwikkeling van de wereld, met alle grote en bezielende krachten die er in de wereld zijn, met de bezielende krachten welke in die wereld kunnen leven, dan komt er een ogenblik dat je je afvraagt. Wat ben ik nu? Hoe is een harmonie in dit alles mogelijk? Dan kun je zeggen: Die harmonie is alleen mogelijk door te accepteren dat het allemaal bestaat, te accepteren wat je zelf bent en dan te functioneren in het geheel.

Als je een kerk bouwt, dan kan een steen zeggen: Ik weet niet waarom ik groter of kleiner ben dan een andere steen. Maar dat is niet belangrijk. Het belangrijke is dat hij in dat gaatje in de muur past waardoor die muur een geheel wordt.

Dat is eigenlijk het hele raadsel van harmonie, niet meer of niet minder willen zijn dan je bent. Maar dat wat je bent bewust en volledig invoegen in een totaliteit zonder iets daarin te verwerpen en zonder daardoor iets in jezelf of omtrent jezelf te ontkennen. Dit is een samenwerking en een waarheid waaruit een sfeer voortkomt die de openbaring kan worden genoemd van de Schepper zelf.

Wie op deze wijze harmonie nastreeft, zal steeds meer ervaren dat hij in zich de kracht niet alleen zuiver zichzelf te kennen en te zijn, maar gelijktijdig de schoonheid van de totaliteit te erkennen, de wijsheid, het inzicht te gewinnen waardoor het geheel meer benaderbaar wordt uit het eigen begripsvermogen en - in de eenheid levend – gelijktijdig het bestaan van de totaliteit te accentueren, ook door zijn beperkt bestaan in welke wereld of welke sfeer dan ook.

VAKANTIE

Een woord dat de mensen graag gebruiken. Vakantie is vrij zijn, anders zijn. Als je goed kijkt, dan werken ze zo hard om anders te zijn, dat ze doodmoe zijn en blij dat het gewone sleurtje weer begint. Want zo is het altijd.

Wij stellen ons iets voor en denken dat wij vrij kunnen zijn. Maar wij kunnen niet werkelijk vrij zijn. We kunnen alleen maar onze gebondenheden, verplichtingen en activiteiten veranderen. En dit geldt in de gehele kosmos.

Wij kunnen geen vakantie nemen van het leven. Wij kunnen niet vrij zijn van het leven, maar wel kunnen de processen van leven zich afwisselen. Als ik in de geest ben, dan heb ik ongetwijfeld het gevoel dat ik vakantie heb van een stoffelijk bestaan. Maar omgekeerd. wanneer ik in de stof ben, dan heb ik misschien ook weer het gevoel dat ik enige vakantie heb verdiend, maar dan zoek ik die niet in geestelijke zin, want ik weet eigenlijk niet wat ik zoek.

Het woord vakantie is een illusie. Het is het wegvallen van het werk, maar het is gelijktijdig het ontstaan van andere spanningen. Het is a.h.w. spanningen afwisselen met andere spanningen. En dan zeggen ze: Vakantie geeft evenwicht. Maar ontstaat het evenwicht niet veel eerder door de andere gerichtheid van de inspanningen dan door de feitelijke ontspanning?

Ik geloof, dat wij in ons voortdurend de spanningen moeten opheffen. Dat wij onze eenzijdigheden moeten verbreken. Als je dit vakantie wilt noemen, is dat een goed woord daarvoor. Want het is de werkelijke ontspanning die ontstaat, wanneer we de eenzijdigheid van ons wezen verbreken en daardoor de veelzijdigheid, de pluriformiteit van ons werkelijk bestaan weer tot uiting brengen. In deze pluriformiteit van ons bestaan kunnen we de essentie ervan beter beleven en tevens de kracht vinden om in elk facet van ons wezen de totaliteit beter tot gelding te brengen.